ATEITIS

1953 M.

NR. 10

GRUODIS

ATEITIS eina nuo 1911

KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS

Angelai į žemę leidos,
Ir giesmės skambėjo aidas.
Giesmę angelų pažinę,
Piemenėliai davė žinią.
Muškim būgnais, trimituokim,
Jėzui garbę atiduokim,
Šiąnakt mums užgimusiam!

TURINYS

Tai atsitiko Betliejuje 225
Daiva Nauragytė — Eilėraščiai 226
K. Kudžma — Didysis nenoras 226
Kalėdinės giesmės 228
Kun. V. Gidžiūnas, O.F.M. — Sužieduotinė 230
Aldona Šapalaitė — Muzika iš trečio aukšto 232
Kun. M. Vaitkui 70 metų 233
Alfa Sušinskas — Paplotėlio šviesoje 234
J. Baužys — Ką atnešė 1953 metai 235
V. Karečkaitė — Gyvenimas (eil.) 235
P. Natas — Kryžkelėj (eil.) 236
Pastabos pastabėlės 237
Elona Marijošiūtė — Snaigės ir atomas 238
L. Rambynas — Mėlynoji sonata (eil.) 238
Tikiu 239
J. Paventis — Naujenybės filmo pasaulyje 240
D. Giedraitytė — Kur mums Tavęs jieškoti (eil.) 240
Kalba Betliejaus asilas 241
A. Dobrovolskytė — Mano tėvynė (eil.) 241
Sigitas Leimonas — Aukokimės ir pasišvęskime 242
Pas ateitininkų vadus 243

SPORTAS

Vyt. Valaitis — Šis tas apie bėgimą 244

KREIVOS ŠYPSENOS 245

DARBAI IR ŽMONĖS

D r. K.A. — Gajos korporacijai 25 metai 246
Lietuvių kongresas Chicagoje 247
Prof. J. Brazaičiui 40 m. 247
SAS Baruose 247
R. Leimonas — Amerikos kat. kolegijų stud. federacija 248
J. Medušauskas — Tarpt. stud. Caritas konferencija Freiburge 248

ATSKLEISTA KNYGA

J. Gulbinas — Vaikas ir religija (Kun. dr. J. Gutausko "Vaiko Dievas ir religija) 249
A. B. — Kazys Binkis ir jo lyrika 249
A. Mažiulis — Senoji mūsų knyga 250

PLAČIAME PASAULYJE

1953 metų turinys 255

Viršelio 1 pusl. — Kristaus užgimimas.
228, 29, 232, 38 ir 241 psl. piešiniai G. Botyriaus.

1953 METAI GRUODIS—DECEMBER Nr. 10

LIETUVIŲ KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS
VYR. REDAKTORIUS — Paulius Jurkus

REDAKCIJOS KOLEKTYVAS: J. Baužinskas, V. Grajauskaitė, G. Botyrius, V. Karečkaitė, K. Kudžma.

Redakcijos ir administracijos adresas:
'Ateitis", 680 Bushwick Ave., Brooklyn 21, N. Y., U. S. A.

PRENUMERATA metams: $4.00 pagal U. S. dol. kursą.

Garbės prenumerata metams $10.00

Atskiro nr. kaina 40c.

LITHUANIAN CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Catholic Youth Association **"Ateitis", 680 Bushwick Ave., Brooklyn 21, N. Y.**

Subscription $4.00 per year.

Single copy 40 cents.

Entered as second - class matter at the post office at Brooklyn, New York, March 31, 1950 under the Act of March 3, 1897.

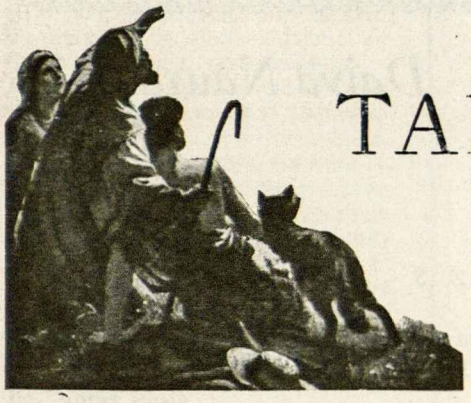

TAI ATSITIKO BETLIEJUJE

Iš Galilėjos, Nazareto miestelio išsirengė kelionėn Juozapas su Marija. Keliavo jiedu per kalnus ir upių slėnius į Judėją. Paliko už savęs ir puošnią Jeruzalę su karaliumi Erodu, kol pasiekė Betliejų. Ten juos vedė ciesoriaus Augusto įsakymas: kiekvienas turi vykti į savo giminės miestą ir įsirašyti. Juozapas buvo iš Dovydo giminės, tad ir keliavo į Betliejų, į Dovydo miestą.

Ten buvo daug žmonių, atėjusių įsirašyti. Jiedu nerado vietos užeigoje, nes buvo neturtingi. Prisiglaudė nakčiai už miesto uoloje įrengtame tvartelyje. Ir ten Marijai atėjo metas gimdyti.

Pagimdė ji pirmgimį Sūnų, suvystė ir paguldė prakartėlėje.

Netoli laukuose piemenys saugojo bandas. Tą naktį prie jų atsistojo angelas toks šviesus, jog savo spinduliais apšvietė pakalnę, kur ilsėjosi jų bandos. Piemenys labai išsigando, bet angelas jiems tarė:

— Nebijokite! Nes štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kurs bus visai tautai. Šiandien gimė jums Dovydo mieste Išganytojas, kurs yra Kristus Viešpats. Eikite ir stebėkite. Ir tai bus jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir paguldytą prakartėje.

Jam dar kalbant, danguje pasirodė didelė daugybė angelų, kurie šlovino Dievą ir giedojo:

— Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė geros valios žmonėms.

Tada jie pakilo į dangų, o piemenys tarp savęs kalbėjosi:

— Eikime į Betliejų ir pasižiūrėkime.

Ten nuėję, jie rado Juozapą, Mariją ir Kūdikį, prakartėj paguldytą. Tada jie suprato, ką liudijo angelai.

Piemenys pagarbino Kūdikį, sudėjo savo atneštas dovanas ir grįžo džiaugsmingi, visiems skelbdami didžius Viešpaties stebuklus.

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

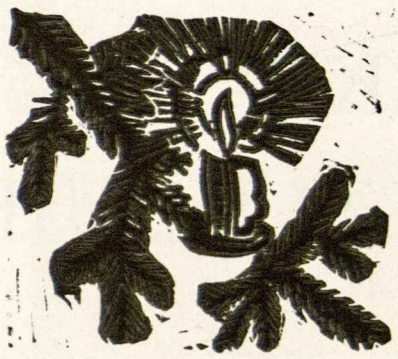

Daiva Nauragytė

PIRMASIS SNIEGAS

Išsūpavo vėjas debesėlį
Ir pabėrė
Ištaršytų snaigių baltutėlių,
Kad sušvistų ir pražystų
Ramunėlėm
Ant takelio pamiškėlėj.
Bet nusijuokė saulutė
Ir nuglostė
Žemės skruostą,
O sniegulių baltaveidžių — kaip nebūta!

A T Ė J I M A S

Tarytumei maža mergaitė,
Baltais pirmos Komunijos rūbeliais pasipuošus
stovi žeme,
Priimti brangų Svečią pasiruošus.
Balti skruostai įkaitę,
Lengvutis snaigių šydas supasi kasose,
O žalumas eglaičių — rūtų puokšte šlama.
Jau uždegė žvakes didžiuos altoriuos,
Ir atspindžius mergaitės akyse
Suvilgė džiugesio banga.
Taip tyliai ir iš tolo
Atgaudžia virpantys akordai choro,
Jie auga, kyla, supas, mainos . . .
Mergaitė pakelia akis —
Štai jau tikrai, tikrai ateina
Tiek daugel metų lauktas Jis!

DIDYSIS NENORAS

KĘST. KUDŽMA

Pasiekė Erodą žinia, kad gimė žydų karalius. Sugniaužė kumštis žemiškasis galiūnas: daugiau negu nemaloni jam buvo ši naujiena. Sujaudintoj minty jis tarytum girdėjo savo sostą braškant. Klaikumas apsupo žemiškąjį valdovą. Jis tematė tik vieną išeitį savo valdžiai išlaikyti — mirtis tam Dovydo miesto sukilėliui! "Už kalavijų!" — suskambėjo Erodo įsakymas, ir motinų aimanos sukliko žydų krašte. Nekaltas kūdikių kraujas nudažė šventąją žemę.

Istorija kartojasi. Erodas buvo ne pirmasis ir ne paskutinis. Jis anuomet nesuprato ir nenorėjo suprasti Dievo Sūnaus misijos. Ne kiekvienas žmogus ją supranta ir šiandien.

Kovos liepsna šiandien ypatingai aukštai kyla. Išdidus ateistas skelbia, jog Dievo nėra. Dievo mintis— tai prietarai. Ir vis dėl to jis kelia kumštį, grūmodamas tam Dievui, kurį jis sako nesant. Materialistas džiaugiasi negalįs antgamtinių dalykų fiziškai paliesti. Racionalistas paneigia visa, ko jo ribotas protas nepajėgia pilnai aprėpt. Skeptikas nusigrįžta nuo Dievo, nes sakosi abejojąs viskuo, išskyrus savąjį abejojimą. Agnostikas seka Du Bois —Reymond šūkiu "Ignoramus et ignorabimus", nusisukdamas nuo Dievo.

Nėra abejonės, kad žmogiškosios pažinimo galios yra ribotos. Tačiau pripažįstant, jog žmogaus buvimas turi tikslą, tegali būti tik dvi išvados: arba kas nors žmogų į tą tikslą veda, arba pats žmogus yra pajėgus savo gyvenimo tikslą pramatyti. Tikrasis tikslas abiem atvejais veda žmogų prie Dievo pažinimo, net nekalbant apie antgamtines dovanas.

Proto galios yra pajėgios žmogaus gyvenimo tikslui įžvelgti. Tuo žmogus išsiskiria iš gyvulių. Jei pažinimo galios ir nepajėgia žmogui atskleisti pilno jo egzistencijos pagrindo ar Dievo supratimo, nebūtų protinga nuo jų nusigrįžti. Žmogui įmanomos ir kitos priemonės—Apreiškimas ir antgamtinės dovanos. Bet noras pažinti turi laisvai išplaukti iš paties žmogaus.

Kova prieš Dievą vyksta ir laisvės vardu. Nepaneigtinai svarbi yra laisvė žmogui. Ją remiasi ir žemiškasis gerbūvis ir amžinasis gyvenimas. Laimė negali kilti iš prievartos, ne žemiškoji, nei antgamtinė. Deja, ne vienas laisvės šalininkas pasineria beprasmiškame savosios "laimės" jieškojime už jos ribų. Dažnas taria nepriklausąs nuo Kūrėjo. Dievo vardas jam esą kertasi su jo "laisvės" sąvoka. Nepakenčia jis Jo, nes, atrodo, pats nori dievu tapti.

Sekuliaristas, kraštutinis pasaulietis, tvirtai laikosi už žemės, ignoruodamas visa, kas antgamtiška. Savo vertybių krūvelę apribojęs žemiškuoju pasauliu, jis nenori savo akių aukštyn pakelti. Vien tik etinės kultūros šalininkai, gana gausūs Amerikoje, auklėja jaunimą savo etikos idealų ir normų šviesoje. Stengdamiesi jaunuolių akis nukreipti nuo Dievo, nuo visa, kas antgamtiška, ir sukoncentruoti jų žvilgsnį išimtinai žmoguje. Savo propoganda jie tvirtina, jog žmonės gali būti išauklėti gerais bendruomenės nariais, gerais piliečiais, ignoruojant ar paneigiant bet kokius santykius su antgamtiškuoju pradu. Nenori jie girdėti Dievo var-

do, o religijos purtosi, kaip karčiausių pipirų. O vis dėlto jie iškelia savus dievus, kuria savas religijas.

Ar etika ir pilnutinė moralė įmanoma be antgamtinio elemento? Platonas barė tikėjimo priešus, sakydamas, kad tie, kurie naikina religiją, griauna žmogiškosios bendruomenės pamatus. Ir Rousseau pripažįsta, jog religija yra vienintėlis tvirtas moralės pagrindas. Liberalas Emile De Laveley yra išsireiškęs: "Jei nesilaikyčiau šitų dviejų tiesų (tikėjimo Dievą ir sielos nemirtingumą), tada nebeliktų nieko daugiau, kas galėtų mane sudrausti nuo to, kad veikčiau vien tik dėl savo noro ir naudos, kenkdamas kitų gerovei."

Dramatiškų pergyvenimų esti ir tikinčiųjų tarpe. Žmogaus proto galios yra per silpnos antgamtiniams dalykams pilnai suprasti. O tiek daug įvairiausių mokymų pasaulyje prisėta! O kiek malonumų ta miela žemelė žada! Žymiai daugiau, negu ji suteikti pajėgia. Margiausi pasaulio žėručiai žvilga čia pat! O kelas į amžinąją laimę toks grubus, toks tolimas! Kartais net nerealus atrodo. Priblėsta ne vienam gyvenimo tikslo švyturys. Tikintieji juda į ją, bet ar daugelis su skaidriu užsidegimu? Ar visi tikėjimo abejonėse imasi tinkamų priemonių joms išspręsti?

Pasaulis patrauklus — jis žmogui leistas. Džiaugsmas ir žemiškieji malonumai nėra nė vienam užginti. Pasaulis tai puiki pakelė žmogaus kelionėje į gyvenimo tikslą, tik reikia mokėti ja tinkamai naudotis. Atmestini tokie cukrainiai, kurių viduje nuodai. Nemainytina amžinoji laimė į laikinį blizgutį. Tačiau žmogaus apsisprendimas priklauso nuo jo paties. Kūrėjas nesiūlo jam vergijos ir prievarta neveda jo į laimę.

Kristus gimė ne tam, kad įvykdytų politinį perversmą, kurio Erodas baidėsi. Dievo Sūnus neatėjo žmogaus laisvės pavergti. Priešingai, Jis tapo žmogumi, kad žmoniją išlaisvintų. Jis atnešė dovanų, visus įgalinančių Dievą pažinti. Išganytojas atvėrė žmonijos akis, savo mokymu neklystamai nurodydamas žmogaus gyvenimo tikslą, savo pavyzdžiu aiškiai nutiesdamas žmogiškosios egzistencijos kelią. Tas kelias atviras visiems, kurie tik nori juo eiti.

Kalėdos—žmogaus Atpirkėjo gimtadienis. Argi reikia geresnės progos išreikšti Jam džiaugsmingus sveikinimus, dėkoti ir maldauti. Maldaut, kad padėtų Jo keliu eiti. Iš žmogaus pusės reikia tik noro į Kristų kreiptis, noro siekti išganymo. Jis neliks be atgarsio. Maldos vertė neišmatuojama.

Deja, jei taiką ir laimę pasaulyje kas užtemdo, tai pirmiausia pats žmogus — savo didžiuoju nenoru.

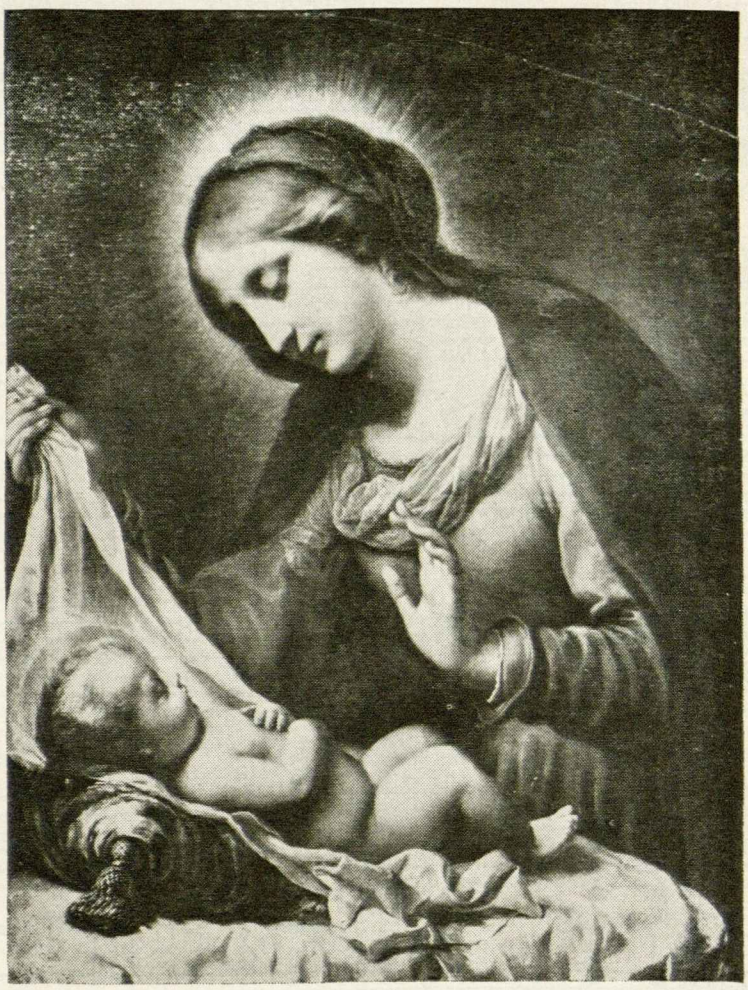

MARIJOS KULTAS Katalikų Bažnyčioje patekėjo kaip skaidri rytmečio saulė, nugalėjo įvairių klaidų miglas ir pabėrė gaivių spindulių. Kai Konstantinopolio patrijarkas Nestorijus (428) pradėjo klaidingai apie Mariją mokyti, bažnytinis susirinkimas Efeze (431) pasmerkė jo klaidas ir iškilmingai mokė, kad Marija yra Kristaus kaip žmogaus ir Dievo Gimdytoja.

Viduriniai amžiai puoselėjo Marijos kultą, statė jos garbei puošnias šventoves, rašytojai ir muzikai sukūrė nuostabių himnų ir giesmių.

Pop. Pijus IX Marijos garbės vainike įsegė stambų brangakmenį — 1854 m. gruodžio 8 d. paskelbė Marijos Nekalto Prasidėjimo dogmą: žmonijos Išganytojo Motina ypatingu Dievo valios nutarimu gimė gimtosios nuodėmės dėmių nepaliesta.

Artėjant 1950 — Šventųjų Metų užbaigai, pop. Pijus XII lapkričio 1 d. paskelbė Marijos dangun paėmimo dogmą: Marija, užbaigusi žemiškąją kelionę, su kūnu ir siela buvo paimta į dangų.

1954 metus pop. Pijus XII paskelbė MARIJOS METAIS. Jie primins 100 metų sukaktį nuo Marijos Nekalto Prasidėjimo dogmos paskelbimo. Marijos Metų tikslą, pagrindines mintis ir siekimus šv. Tėvas plačiai nagrinėjo naujojoje enciklikoje "Fulgens Corona" ir visus tikinčiuosius kviečia sujungtomis jėgomis kovoti prieš pragaro žaltį — šių laikų negeroves.

Taip visais amžiais žmonių viltys ir prašymai krypsta į dangiškąją Motiną Mariją, taip daug galinčią pas Dievą žmonių tarpininkę ir užtarėją.

Kalėdų giesmė

J. Gaubas

mf

Dan, din, dan. Ka-lė-dų ry-tą skam-ba tė-viš-kės er-dvė

mf

f

Žvaigž-dė ži-ba ne-ma-ty-ta, Gi-mė Kris-tus pra-kar-tėj.

f

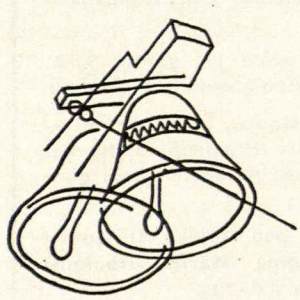

Dan, din, dan! Kalėdų rytą
Skamba tėviškės erdvė.
žvaigždė žiba nematyta,
Gimė Kristus prakartėj.

Skuba piemenys, artojai,
Lenkia galvas ten žemai;
Savo širdį paaukoję,
Jie maldauja Jį karštai:

Gimęs Dieve, siųsk ramybę —
Te rytojus bus šviesus...
Tavo meilės begalybė
Tegu jungia mus visus.

Dan, din, dan! Kalėtų rytą
Varpai skamba Lietuvoj.
Skamba giesmės nerašytos
Lyg tėvynėj amžinoj.

Kalėdinė giesmė

J. Graikas

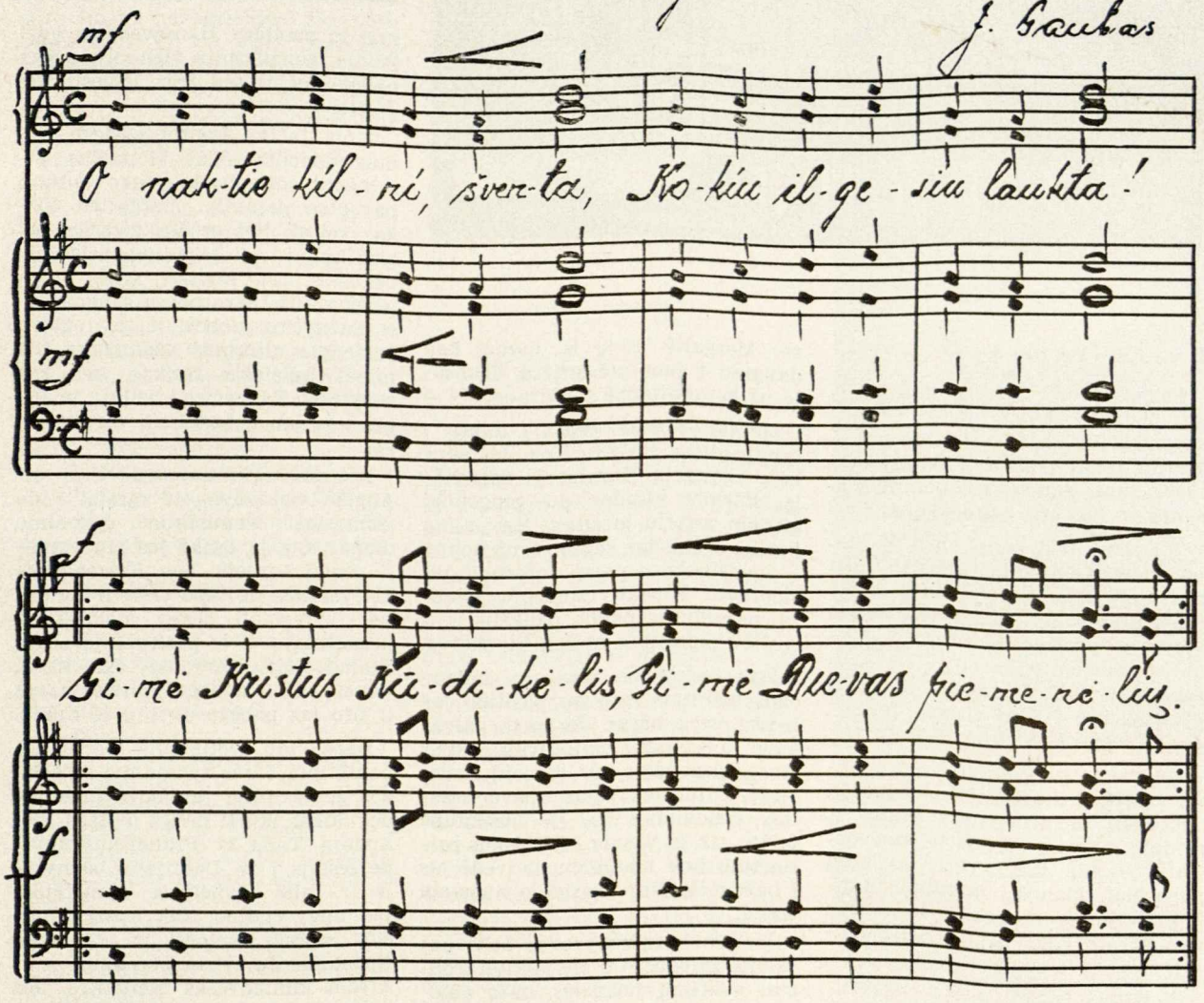

O naktie kilni, šventa,
Kokiu ilgesiu laukta!
Gimė Kristus Kūdikėlis,
Gimė Dievas piemenėlių.

Šviečia žvaigždė — neužges,
Džiaugsmą, laimę žmogui neš:
Gimė Kristus Kūdikėlis,
Gimė Dievas piemenėlių.

Būk pagarbintas visų —
Ir valdovų, ir tautų,
Gimęs Kristau Kūdikėli,
Gimęs Dieve piemenėlių.

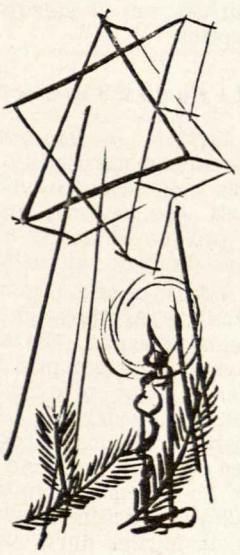

Šiais metais išleisti šv. Klaros ženklai Italijoje. Kairėje — Asyžius, kur gyveno šv. Klara.

Pasimiršimas

Pavasaris jau švelniai glostė pilkas Subasijo kalno uolas. Greitasparnės kregždės skraidė tarp aukštų pilies bokštų. Pakilusį rytmečio saulė gaivino ir Apeninų viršūnes ir lygumų vynuogynus.

Tai buvo 1211 metų kovo 27 diena, Palmių sekmadienio rytas. Jaunos mergaitės, apsitaisiusios vilnoniais drabužiais, savo juodas garbanas ir puikius auskarus pridengusios didelėmis skaromis, ėjo Asyžiaus gatvėmis. Jų tankūs ir trumpi žingsniai aidėjo visame mieste. Jos skubėjo į šv. Rufino bažnyčią.

Katedroje prie altoriaus, žibuoklių spalvos drabužiais pasipuošęs, vyskupas su asistentais skaitė ir giedojo maldas. Paskui jis ėmė dalinti palmių šakas. Prie jo kojų pagarbiai klaupėsi kunigai, didikai, puošnios matronos ir riterių damos. Tik viena Klara Scifi nesijudino iš savo suolo.

Ji sėdėjo pasimiršusi ir paskendusi savo mintyse. Jauna bajoraitė nematė, kas dėjos aplink ją. Ji nepastebėjo nei to, kai jos motina ir seserys ėjo pasiimti palmių šakelių. Savo užsimiršimo ji pabūgo tik tada, kai pats vyskupas jai atnešė palmės šakelę. Ji buvo užsimiršusi, nes ji galvojo apie sužieduotinį.

Mirusiųjų durys

Asyžiuje ir šiandieną kiekvieni namai turi mirusiųjų duris, pro kurias gyviesiems draudžiama vaikščioti. Jos visuomet yra užrakintos, ir pro jas išeina tik tas, kas į namus daugiau jau nebegrįžta.

Nakties tamsa pridengė miestą ir užmigdė Asyžiaus gyventojus. Visiems miegant, Klara nulipo žemyn ir atsistojo prie mirties durų. Durys gi po tėvo mirties nebuvo daugiau atdarytos. Užrūdijusioje spynoje silpnos mergaitės ranka nepajėgė pasukti seno didelio rakto. Po ilgų pastangų Klara užgulė raktą visa krūtine. Spyna trekštelėjo, ir mirties durys plačiai atsivėrė. Mergaitė išėjo iš namų, kad daugiau į juos nebegrįžtų. Tamsoje už kampo laukė jos draugė.

Mergaitės ėmė bėgti į naktį, į tankų mišką, vakarų link. Jos skubėjo į Angelų Karalienės bažnytėlę, kurioje kitados du piligrimai girdėjo angelų giesmes. Ilgi jaunų bėglių drabužiai kabinosi už kelmų ir medžių šakų, tarsi norėdami jas sulaikyti. Kurtaus žingsnių bildesio pažadintas pakilo paukštis ir įsivėlė į megztines mergaičių skaras.

Prie bažnytėlės durų su degančiais žibintais rankose pasitiko jas keistų vyrų būrys. Jie savo galvas buvo pridengę gaubtuvais, ilgus storus drabužius per liemenį surišę virve ir nuogas kojas apavę prastais sandalais. Visi jie susikaupę tylėjo, tik jų vienas Pranciškus prisiartino prie mergaičių ir įvedė jas į bažnytėlę, kur prasidėjo nuostabi scena.

Jei ten būtų dalyvavęs koks pašalinis žmogus, tai jis, nesuprasdamas veiksmų reikšmės, būtų galėjęs pamanyti, kad mergaitės pateko į plėšikų rankas. Juk Klara vieną po kito atidavė jiems savo papuošalus, žiedus ir auskarus. Ji nusivilko brangų apsiaustą ir buvo apvilkta prasta anų vyrų rudine. Paskui Pranciškaus rankose sužvangėjo žirklės. Juodos garbanos nukrito ant žemės ir galvą pridengė vienuolės nuometas. Mažesnieji broliai giedojo mirusiųjų officium už mergaitę, kuri, peržengusi mirties duris, tą naktį mirė pasauliui.

Naujas gyvenimas

Tvilktuvės baigėsi. Nutilo liturginės giesmės. Aplink viešpatavo naktis. Broliai, palikę Angelų Karalienės bažnytėlę, nakties poilsiui pasitraukė į šiaudines palapines. Kur dabar savo galvą turėjo priglausti naujoji Kristaus sužieduotinė? Ta, kuri iki šiol buvo turtingiausia Asyžiaus mergaitė, neturėjo pastogės.

Pranciškus, pats išgyvenęs sunkias kovas su namiškiais, sumanė savo serafiškąją gėlę apsaugoti nuo jų puolimo. Jis nuvedė ją į šv. Povilo benediktinių vienuolyną, kad niekas jos iš ten jėga išplėšti negalėtų.

Žinia tačiau greitai pasiekė namus. Globėjas dėdė Monaldas, giminės ir sužieduotinis šoko vaduoti pavogtos pasauliui mergaitės. Viskas veltui. Nei gražūs žodžiai, nei grąsinimai, nei jėga nepaveikė išbėgusios pro mirties duris. Jėga plėšiama iš Dievo namų šaukdamosi Bažnyčios globos, ji savo galvą pridengia altoriaus uždangalu. Giminės nuleidžia rankas, nes kas šaukiasi Bažnyčios azilio teisės, prieš tą jau nebegalima vartoti jėgos.

Netrukus Klara persikėlė į šv Angelo vienuolyną ir ramiai leido pirmąsias vienuolinio gyvenimo dienas. Čia ją lankė jos jaunesnioji seselė Agnietė, nes, Klarai palikus namus, jie tapo tušti ir Agnietei. Vyresnioji sesuo meldėsi už jaunesniąją, ir ši pasiryžo ją sekti. Didiko Scifi namuose dar kartą tamsią naktį atsivėrė mirties durys ir pro jas pabėgo antroji jo duktė.

Dabar jau svetimame seserų benediktinių darže žydėjo dvi serafiškos gėlės. Taigi jau buvo pribrendęs laikas įkurti naują moterų vienuoliją. Tada šv. Pranciškus nuvedė seseris į šv. Damijano bažnytėlę ir šalia esančiuose nameliuose jas apgyvendino. Čia apsigyvenusios seserys meldėsi ir atgailavo. Nuostabu. Jų aštriu gyvenimu susižavėjo kilniadvasės mergaitės. Jos artinosi prie šv. Damijano durų ir prašėsi priimamos.

Nusižeminimo pavyzdys

Kada neturto ir Dievo meilės dvasia Asyžiuje ir apylinkėje atėmė pasauliui daug jaunų mergaičių, tada Pranciškus joms parašė gyvenimo taisykles ir Klarą paskyrė jų viršininke. Šiose pareigose ji turėjo progos dar daugiau nusižeminti. Ji pati tarnavo seserims valgykloje ir miegamajame, anksčiau keldavosi, kad galėtų pati išvalyti vienuolyną.

Kada tamsi naktis nusileisdavo nuo Subasijo kalno ir seserys sumigdavo, tada ji motinišku rūpestingumu susirgusias lankydavo ir budėdavo prie jų lovos. Ji mazgodavo seserų kojas ir nušluosčiusi jas bučiuodavo. Kaip viršininkė, ji naudojosi dviem privilegijom: daugiau dirbti ir mažiau valgyti. Kiek ji pakilo, užimdama viršininkės pareigas, tiek pati save laikė jų neverta.

Neturto gynėja

Keistuolis atrodytų tas, kuris atsižadėtų didelio paveldėjimo arba savo turtus nerūpestingai išdalintų beturčiams. O vis dėlto pasaulyje pasitaiko tokių keistuolių, kurie visomis jėgomis kovoja prieš turtą. Šv. Klara buvo viena iš uoliausiųjų neturto gynėjų.

Popiežius Grigalius IX, atvykęs į Asyžių kanonizuoti šv. Pranciškaus, aplankė klarisių vienuolyną. Budri popiežiaus akis tuoj užkliuvo už paprasto medžio suolų seselių chore ir storų nedailių stalų refektoriuje. Jis pastebėjo ant grindų šiaudinius čiužinius ir pagalvių vietoje padėtus medžio gabalus. Jis matė ir storus sulopytus seserų abitus ir basas kojas. Visa tai jį giliai paveikė ir jis, stebėdamasis jų neturtu, paklausė Klarą:

— Iš ko jūs pragyvenate?

— Iš išmaldos, Šventasis Tėve.

— Bet jei ateitų sunkūs laikai, karas ar badas, kas tada jus išlaikytų.

— Dievo Apvaizda, Jūsų Šventenybe.

— Jūsų regula perdaug griežta. Motina Bažnyčia negali leisti, kad josios dukterys taip vargtų be jokios globos ir apsaugos.

— Mūsų apsauga prikryžiuotasis Kristus ir jo Vietininkas žemėje.

Popiežius pagalvojo, kad Klara bijo sulaužyti pranciškoniškojo neturto įžadą, dėl to pridūrė:

— Dukrele, jei bijaisi sulaužyti neturto įžadą, aš galiu tave nuo jo atleisti.

Klara puolė prie jo kojų ir tarė:

— Šventasis Tėve, atleiskite mano nuodėmes, bet neatimkite neturto privilegijos.

Kartą, sunkios ligos prispausta ji vis nerimo, nes popiežius jos prašymo dar nebuvo išklausęs. Tik tada ji apsiramino, kai jai buvo paskaityta popiežiaus bulė, kad niekas nesikesintų švelninti jų šventąjį neturtą.

Stebukladarė

Ateina sunkūs Fridericho II laikai. Jo kariuomenė, susidejusi iš saracėnų, naikina gražų Italijos kraštą. Saracėnams užpuolus šv. Damijano vienuolyną, Klara pasitiki Dievo pagelba. Karštai pasimeldusi, ji ima monstranciją su Švč. Sakramentu ir išeina jų pasitikti. Įvyksta stebuklas, sužvėrėję saracėnai sumyšta ir pasišalina. Visas jų būrys, paveiktas antgamtinės jėgos, pasitraukia ne tik nuo vienuolyno, bet ir iš Asyžiaus apylinkių. Šventoji išgelbėjo ne tik vienuolyną, bet ir savo gimtąjį miestą.

Mergaičių atsilankymas

Klara, kieto gyvenimo atgailos ir ligos priveikta, visa jėga veržėsi į kitą buitį, į kurią jos palydėti atėjo šventųjų mergaičių būrys. Tarp džiaugsmo ir ašarų šventoji paskutinį kartą palaimino savo dvasios dukteris ir, nuleidusi ranką, užmerkė akis.

Taip gyveno ir mirė turtinga ir graži viduramžių mergaitė. Visų laikų mergaitės trokšta žemiškos laimės, o Klara troško tik antgamtinės. Mergaitės trokšta gyventi ir džiaugtis šeimos gyvenimu, o ji tą džiaugsmą ir gyvenimą paliko už mirties durų. Daugelis mergaičių išdidžiai kelia savo galvas ir, tinkamai nepagerbtos, įsižeidžia, o didiko duktė pati jieško pažeminimų. Mergaitės dažnai vaikosi turtų, o Asyžiaus turtuolio dukra, jų išsižadėjusi, gina neturto privilegiją. Mūsų laikų mergaitės teka už svetimtaučių ir pamiršta Tėvynę, o šv. Klara savo dvasios galia apgina savo gimtąjį miestą nuo priešų.

Švenčiant 700 m. šv. Klaros mirties jubiliejų, mūsų laikų mergaitės, sekdamos šventosios pavyzdžiu, turėtų stengtis atsinaujinti Kristuje ir siekti atnaujinti pasaulį.

Šv. Klara

Į "Ateities" skaitytojus

Prieš keturis metus "Ateitis" persikėlė iš Vokietijos į JAV ir iš čia ištikimai lanko savo skaitytojus, išsibarsčiusius po visas pasaulio šalis. Tik didele drąsa, pasiaukojimu bei nepalaužiama energija buvo galima iki šiol ištverti. Pradėjus "Ateitį" leisti JAV, norėta kuo daugiau skaitytojų turėti ir, žinant jų finansinį nepajėgumą, "Ateities" prenumeratos kaina nustatyta labai žema. Po dviejų metų ji buvo vienu doleriu pakelta. Leidėjai žurnalui leisti lėšas telkė iš kitų šaltinių, prašė nuolat aukų iš atskirų asmenų bei organizacijų. Redaktoriai dirbo ir tebedirba veltui. Vienok sunku buvo ir šitomis sąlygomis verstis.

Tokia padėtis ilgai tęstis negalėjo. Žymiai pabrangus popieriui, padidėjus pašto išlaidoms, pabrangus spaudos darbams, jei norima, kad "Ateitis" ir toliau galėtų savo skaitytojus ištikimai lankyti ir vis kas kart tobulėti, prenumeratos kainą reikia pakelti iki 5 dol. metams.

Mes manome, kad skaitytojui didelių sunkumų nesusidarys vieno dolerio skirtumas, o leidėjams bus galima išlyginti tas spragas, kurios susidaro pakilus popierio ir įvairių spaudos darbų kainoms.

Todėl maloniai prašome visų žurnalo skaitytojų atkreipti į tai dėmesį ir suprasti susidariusią padėtį.

Nuo 1945 metų sausio mėn. 1 dienos "Ateities" prenumerata JAV ir Kanadoj metams 5 dol., kitur užsieniuose 4 dol.

"Ateities" Redakcija ir Administracija.

MUZIKA IŠ TREČIO AUKŠTO

ALDONA ŠAPALAITĖ

Nežinau, kodėl visi nemėgsta rudenio, o aš priešingai — jo laukiu. Mėgstu vakarais sėdėti pritemusiame šiltame kambaryje ir žiūrėti į vėjo blaškomus lapus.

Ruduo man kelia prisiminimus, taip brangius širdžiai. Prieinu išvados, kad pasenau. Taip neseniai laksčiau tėviškėje ir rinkau įvairiaspalvius lapus, juos rūpestingai spaudžiau knygoje, o mokykloje kildavo didžiausi barniai ir ginčai, kurio lapai gražesni. Dabar jau neberenku lapų, tik mėgstu vaikščioti kur parke, po kojom čežant sudžiūvusiems lapams.

Šeštadienio popietė. Baigusi raštinėje dienos darbą, kuris iš manęs pareikalavo gerų antvalandžių, skubu namo. Stiprus vėjas, užimdamas kvapą, nešioja pageltusius, rusvus ir raudonus lapus. Pasigavau prošalį skrendantį jų vieną ir galvoju: koks spalvingas ruduo. Šviesiom, tamsesnėm p e r e i n a m o m spalvom visas nudažytas. Įsidėjus lapą kišenėn, dar pagreitinau savo žingsnius, prisimindama, kad šiandien šeštadienis.

Sėdėsiu su sesutėmis kaip Lietuvoje sėdėdavau — parietusi po suolu kojas, klausydama motulės pasakojimų. Tada seksiu joms pasakas.

Grįžusi pastuksenau į langą, bet durų man niekas neatidarė. Pasirausiau kišenėse rakto ir įėjau vidun. Ant stalo gulėjo didžiulis popierius, jame įrašyta:

"Išvažiavome svečiuosna, grįšime vėlai naktį, nelauk."

Mane truputį apėmė pyktis. Ką aš veiksiu viena! Už lango labiau ir labiau tamsėjo ir kambaryje buvo vieniša, neramu.

Užkūriau dirbtiną židinį ir, kaip turkas sukryžiavusi ant žemės kojas, apsiskleidžiau visos savaitės laikraščiais. Skaityti nenorėjau, todėl, nedegdama šviesos, žiūrėjau į temstančią rudens gatvę. Tai retkarčiais pravažiuodavo mašina ar šaligatviu nukauškėdavo kokia skubanti moteris, o paskui ir vėl tyla, tik vėjas, vaikydamas ir gaudydamas lapus, dainavo gatvėje.

Staiga per šitą vienumą nuaidėjo akordeonas. Greit pašokau ir prisispaudžiau prie šalto stiklo, norėdama geriau įsitikinti, iš kur eina tas nuostabus garsas. Taip, mano klausa neapgavo: čia svetimoje žemėje, aplink negyvenant jokiam lietuviui, sklido nuostabi muzika, lietuviško sodžiaus garsai. Kažkur tylumoje amtelėjo šuo, ir niekas daugiau netrukdė klausyti to rudeninio koncerto.

Per galvą lėkė mintys. Kai buvau dar mergaitė, buvau laiminga, girdėdama dainuojantį jaunimą ir akordeoną.

Už lango nutilo muzika, ir mane pabudino iš gražaus ir mielo sapno. Ant rankos pajutau šaltas ašaras. Man pasidarė gaila tos nutilusios muzikos. Užsimetusi švarką, išbėgau gatvėn. Buvau tikra, kad grojo kaimyninio namo trečiame aukšte. Ilgai negalvojus, įsmukau koridoriun ir lipau tamsiais girgždančiais laiptais.

Kai beveik kakta tamsoj atsimušiau į duris, pastuksenau į jas ir norėjau pabėgti. Ką gi aš dabar sakysiu! Tuo tarpu atsidarė durys, ir iose pasirodė senas žmogus. Visiškai baltais plaukais. Kambario gilumoje, matėsi akordeonas ant kėdės.

— Labą vakarą, angliškai pasveikinau senuką.

— Labas, — jis maloniu veidu žiūrėjo į mane. — Prašau į vidų.

Nemandagiai dairydamosi po kambarį, įėjau vidun. Ant sienos kabėjo keli šventųjų paveikslai, kampe stovėjo lova, šalia kėdė su akordeonu, o mažytėje lentynėlėje surikiuotos lygiavo knygos.

— Prašau sėsti, — šnekėjo senelis, pastumdamas man kėdę ir dėdamas akordeoną ant lovos.

— Aš noriu paklaust, ar jūs grojat? — Nors kaži kaip stengiausi nustatyti malonų toną, bet mano balsas apytuščiame kambaryje nuskambėjo šiurkščiai.

— Atleiskite man senam, — atsakė jis. — Žinau, kad jau truputį per vėlu, vaikai miega, bet, žinote, senas viską daro atvirkščiai.

— O ne, ne dėl to aš klausiu! Iš kur jūs išmokote groti lietuviškas melodijas?

— Juokingas klausimas! — nusišypsojęs atsakė senukas. — Lietuvoje iš kaimo bernų.

— Tai jūs lietuvis! — nusistebėjusi sušukau. — Ir aš lietuvaitė!

— Vaikeli, — jis prašneko į mane lietuviškai ir nusisuko. — Aš nemaniau, kad šitame Amerikos užkampyje be manęs dar gyvena koks lietuvis.

Senukas kalbėjo pertraukdamas žodžius ir ranka braukė ašaras. Nors ir nemačiau jo veido, bet jutau: jis verkia.

— Atleisk man. Matai, koks minkštas iš manęs senis, nesuvaldau ašarų. Prisiminė Lietuva ...

— Dėde, jūs išmokote Lietuvoje ir iš ten atsivežėt šį instrumentą?— parodžiau pirštu į akordeoną.

— O ne, mergaite! Lietuvoje tik išmokau groti, — kalbėjo senelis. Buvau dar mažas, kai sykį iš miesto atvažiavo kažkoks ponaitis pas mamutę ir atvežė man lūpinę ar-

KAN. M. VAITKUI

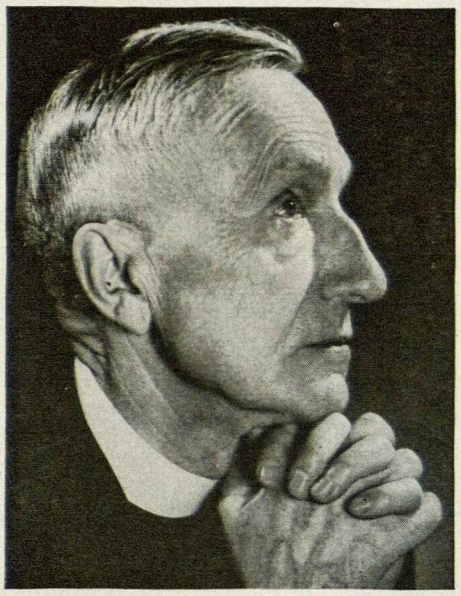

Nuotr. V. Maželio

Mykolas Vaitkus

* * *

Buvo tai vakaras. Sieloj diena.
Sieloj saulutė tviskėjo.
Žiemą tai buvo. Už sienos šalna.
Vakaras juodas. Bet sieloj diena . . .

Buvo gražu. Valandėlė viena . . .
Kam gi taip greitai praėjo?. . .
Buvo tai vakaras. Sieloj diena,
Sieloj laimužė tviskėjo . . .

Daug vakarų dar praeis, kaip praėjo,
Su tamsuma ir šalna,
Bet juos priimsiu iš laiko Leidėjo,
Kaip ir aną, kur praėjo.

(Iš "Nušvitusios dulkės")

10 metų

Tarp šių metų sukaktuvininkų yra kan. Mykolas Vaitkus, spalio 27 d. atšventęs 70 metų sukaktį. Jis vienas iš pirmųjų ateitininkų organizatorių. Būdamas Telšiuose mokyklų kapelionu dar prieš I d. karą, prasidėjus ateitininkų judėjimui, ten sėkmingai organizavo ateitininkus. Bendradarbiavo prieškarinėje Ateityje.

Gimė jis 1883 m. spalio 27 d. Gargždų miestelyje. Mokėsi Gargžduose, Palangoje, Liepojoje, Žemaičių Kunigų Seminarijoje, Petrapilio dvasinėje akademijoje ir Innsbruko universitete. Dirbo Bažnytinės apžvalgos, Vienybės, Žvaigždės redakcijose, Šv. Kazimiero Draugijoje, dėstė literatūrą metropolijos kunigų seminarijoje ir religiją Kauno Meno mokykloje.

Rašyti pradėjo 1905-06 m. Lyrika būdingiausias jo žanras. Jis išleido šias eilių knygas: 1911 — Margumynus, 1913 m. — Šviesius krislus, 1921 m. — Liepsneles, 1933 — Nušvitusias dulkes, 1952 m. — Vienatvėje. Parašė keturias nedideles poemėles — Genijus ir Meilė, Brėkšta, Laimė, Upytė. Beletristikoje randame egzotinį biblinį romaną Tvaną 1927 m. autobiografinių apysakų iš mokymosi dienų: Auštant 1940, Rytmečio žygiai 1944. Dramos — Žvaigždžių duktė, Žaibas ir mergaitė. Atsidėjęs išvertė Šv. Augustino Išpažinimus (Confesiones) ir visą eilę libretų operai.

Dabar gyvena Amerikoje ir uoliai bendradarbiauja kat. spaudoje.

monikėlę. Ganydavau žąsis ir pūsdavau ją. Kai paūgėjau, piemenavau pas ūkininkus. Mano armonikėlė susidėvėjo ir suiro. Šnairiai žiūrėdavau, kai subatvakariais kaimo pusbernis tampydavo armoniką, o bernai ir linksmos merginos trypdavo veją. Labai norėjau tampomos armonikos ir skundžiausi mamai, bet ji buvo vargšė, neturtinga.

Ūkininkas, pas kurį tarnavau, neturėjo vaikų. Mane mylėjo kaip savo sūnų. Vienom Kalėdom dėdė, užkabinęs per petį, parnešė armoniką ir man padovanojo. Nors ji buvo sena, bet aš grojau. Tai buvo gyvenimas! Grojau ir grojau, namuose ir lakuose, miške ir vakaruškose. Ištrūkęs nuo bandos, su armonika pareidavau namo ir mamai pagrodavau. Ji buvo suvargus, bet man šypsojos.

Atgrojau taip iki pusbernių, dainuodamas ir linksmas. Bet kartą atėjo ruduo. Mama sunkiai susirgo ir mirė. Man buvo 17 metų. Verkiau prie jos kapo ir prisiminiau jos žodžius: būk linksmas, vaike, būk doras ir tau seksis.

Keista, nors mamytę labai mylėjau, bet tą patį vakarą aš grojau ir dainavau jos mėgstamas dainas. Kažkur širdy be galo skaudėjo, bet grojau, kol perplyšo mano armonikos dumplės. Visas mano gyvenimas perplyšo. Tada atsisveikinau su Lietuva — pabučiavau motinos kapą ir išvažiavau.

Amerikoje dirbau sunkiai ir už pirmus pinigus nusipirkau pačią gerausią armoniką. Kaip užgrojau, taip ir praskraidrėjo akyse. Buvau linksmas, mokiausi, išmokau skaityti ir rašyti ir savo gimtąją žemė — Lietuvą mylėti.

Ir štai dabar — aš giltinę vaikau muzika ir jaučiuosi lyg tėviškės pamiškėj, kur grojau piemenuku . . .

— Dėde, pagrokite! Kiekvieną vakarą grokite!

Jis stovėjo prie lango pabalęs lyg palaukės beržas.

Jis grojo kas vakarą, ir man buvo gera klausytis muzikos iš trečiojo aukšto, garsų iš tolimo palikto kaimo.

KAPELIONO UŽRAŠAI

PAPLOTĖLIO ŠVIESOJE

ALFA SUŠINSKAS

Kūčių vakaro Lietuvoje niekuomet nepamirš tie, kurie jį nekartą yra išgyvenę savo tėviškėje. Kūčių vakaras Lietuvoje nuo seniausių Lietuvos krikščionybės laikų yra suvaidinęs labai reikšmingą religinį, tautinį ir socialinį vaidmenį. Daugelio tikrųjų lietuvių širdyje Kūčių vakaras ir dabar tebevaidina tą patį vaidmenį, tik jau kitokia šviesa bešviečiantį: jau kelinti ar net keliolikti metai Kūčių vakarą girdėti vis daugiau ir daugiau karčios kančios, gilaus skausmo ir skausmingos meilės atodūsių, iš kūčiautojų krūtinės išsiliejančių...

Kūčių diena su savo būdingu Kūčių vakaru mums, lietuviams, yra patapusi ypatinga šventė, viskuo nuo kitų švenčių besiskiriančia.

Ne dėl savo įvairių ir gausių pasninkinių patiekalų Kūčių vakaras yra mums toks brangus ir artimas: dėl savo dvasios jis yra mums toks prie širdies; Kūčių vakaru mes išreiškiame savo vidinį gerąjį žmogų, suspinduliuojantį gyvu lietuviškumu ir šventu krikščioniškumu...

Anų praeities Kūčių vakarais brangios Lietuvos vieškeliai ir kaimų bei miestų gatvės lyg išmirdavo: elgetos nepamatydavai lauke, šunyčio nesutikdavai pikto ir palaido, vėlyvo pakeleivio neišvysdavai bekeliaujančio—visa Lietuva su savo džiaugsmu ir skausmu būdavo pas save namie prie Kūčių meilės stalo... Iš visų tėvynės kampų tėviškėn susirinkę namiškiai, išsimaudę pirtyje ir dailiai pasidabinę, susėdę aplink Kūčių stalą, baltutėle linine staltiese aptiestą, pradėdavo šventąją vakarienę vyresniojo malda; paplotėlį belaužydami ir jį tarp savęs besidalindami, jie pradėdavo kūčiauti... Niekas čia neišskirtas, niekas neužmirštas. Šventa rimtis ir nekasdieninė nuotaika apgaubdavo paplotėlio, Dievo pyrago, dalyvius. Praėjusių metų vargas ir džiaugsmas perbėgdavo per kūčiautojų širdį, ir dažnai gaili ašarėlė ištrykšdavo iš tų akių, kurios prie meilės stalo užgriebdavo tuščią vietą, nebematydamos mylimojo šeimos nario, rodos, dar taip neseniai čia buvusio... Nesantaika ir pykčiai dingdavo šį šventąjį vakarą; idėjų ir darbų priešai susijungdavo paplotėlio dvasia, ir vaikučiai, šiaip jau visada judrūs ir geresnio kąsnelio besiekią prie stalo, dabar klusniai dalindavosi su vyresniaisiais Dievo duotais patiekalais nemurmėdami ir nesivaipydami... Spindinti paplotėlio šviesa ir iš jo trykštanti dvasia apgaubdavo Kūčių vakaro žmones Lietuvoje. Ši paplotėlio dvasia, kalėdinės paslapties sustiprinta, neišnykdavo iš lietuvio širdies didžiausioms Gimimo šventėms praėjus. Ši paplotėlio dvasia buvo ir tebėra krikščioniškosios Lietuvos stiprybė. Ši paplotėlio dvasia yra meilė Dievui, žmogui ir savam kraštui, savai žemei...

Betliejaus Angelas (Sandrinio paveikslas)

Jau dešimtos ar net ir keturioliktos Kūčios, kaip Lietuvos vaikai sėdasi prie Kūčių stalo švento skausmo surakinti, kaip Lietuvos motinos Lietuvoje prie skurdaus Kūčių stalo rauda savųjų, kaip dalis Lietuvos vaikų, po pasaulį išblaškytų ir svetimąja laisve begyvenančių, skausmo atodūsiu persikelia Lietuvon pas savo raudančias motinas, pas savo prispaustuosius namiškius, pas savo tautiečius, su jais meilės ryšiais susijungdami ir žūtbūtinei laisvės kovai nusiteikdami; jau slenka dešimtos ar net ir keturioliktos Kūčios nevienam iš mūsų brolių ir seserų lietuvių raudonojoje Rusijoje, Sibire—baisiame ir alkaname rusiškajame komunistiniame ištrėmime!... Jau nebe vienerios šventosios Kūčios šimtams tūkstančių ištremtųjų lietuvių be duonos ir be paplotėlio... O Viešpatie, kiek jau daug tūkstančių nužudytų, nukankintų mūsiškių...

Bet pavergtos Motinos Lietuvos vaikų Kūčių dvasia nėra sumenkėjusi, nėra nusilpusi, nėra išnykusi. Ši lietuviškoji Kūčių dvasia dabar yra dar gaivalingesnė ir dar gyvesnė; o gyvesnė yra ji savo meilės kovingumu... Pavergtieji, ištremtieji, visais būdais išblaškytieji Lietuvos vaikai šventąjį Kūčių vakarą girdi Lietuvos žemės šauksmą! Tradicinis paplotėlis, iš įvairių svetimų žemių grūdo parūpintas, lietuviškose rankose pavirsta bendruoju lietuviškosios meilės ir kovos simboliu, apjuosiančiu beveik visą Žemę.

Kūčių paplotėlio šviesa šviečia visiems tikriesiems lietuviams ta pačia šviesa, nors ji eitų ir nuo vargingiausio bei skurdžiausio lietuviško stalo. Kūčių vakaro paplotėlio šviesa nušviečia lietuviškojo gyvenimo kelią. Ši paplotėlio šviesa nuskaidrina lietuvio širdį ir apšviečia jo protą, ir lietuvis ši šventąjį Kūčių vakarą išgirsta ne tik Viešpaties angelo balsą, bet ir Lietuvos kraujuojančios žemės šauksmą į savo vaikus! O gimtosios žemės šauksmas yra klaikus, nepermaldaujamas ir nenutildomas...

— Vidinės šventos ramybės ir nepalūžtančios, herojiškos dvasios! — linki kiekvienam tikram lietuviui paplotėlis, ramiai ir pagarbiai begulis stalo vidurvie ant šieno lėkštėje tylųjį, šventąjį Kūčių vakarą...

KĄ ATNEŠĖ 1953

Kai gruodžio trisdešimt pirmąją rengsimės sutikti Naujuosius Metus ir nuplėšime paskutinįjį kalendoriaus lapelį, nejučiomis mintys ir prisiminimai grįš į pirmąsias praėjusių metų dienas. Viena po kitos jos prabėgs vėl pro mus, nusinešdamos įvykius, žmones ir darbus, kurie dabar jau bus įrašyti į istorijos lapus. Laikysime rankoj mažą lapelį, o mintys plauks atgal į tada, kai prasidėjo Nauji Metai, — vienur su pakeltu šampano stiklu, kitur su malda lūpose ir ten — tėvynės laukuose -- su ginklu rankose ir pasiryžimu širdy.

Visuomeninis gyvenimas

Nepatenkino praeitieji metai didžiausiu mūsų troškimų, tačiau viltys prašviesėjo. Jie atnešė mirties sprendimą Stalinui, paskleidė nesutarimą raudonųjų vadų tarpe ir nuvertė Beriją. Keletą kartų stipresni laisvės vėjai pūstelėjo už geležinės uždangos. Rytų Vokietijos sukilimas, neramumai kituose pavergtuose kraštuose, prasiveržę iš rytų lakūnai skaidrino mūsų nuotaikas. Bet vakarų pasaulis vis dar jieškojo taikingo susikalbėjimo su komunistiniu pasauliu. Korejoje dar vasarą pasirašytos paliaubos iki metų galo neatnešė tikros taikos. Ir į 1954 metus pasaulis žengia su dar didesniu netikrumu, negu pernai. Virš miestų ir kaimų kybo atominės bombos pavojus, o tikinčiuosiuose dažnai jaučiamas dvasinis pavargimas, dėl kurio žmoniją įspėjo savo velykinėje kalboje Pijus XII.

Mūsų pasiryžimai kovoje dėl laisvės nesumažėjo. Dar su praeitąja Vasario 16 Vlikas ir Altas kreipėsi į lietuvius, prašydamas viską aukoti Lietuvos laisvinimo darbui. Gausiuose susirinkimuose ir minėjimuose dalyvavo įtakingi užsienio atstovai. Amerikos užs. reik. ministeris Dulles vėl užtikrino, kad Lietuvos okupavimas nėra ir nebus pripažintas. Italijoje lietuviškieji reikalai dažnai rado atgarsio net jų pačių rinkiminėje propagandoje. Susidomėjimo parodė ir Vak. Vokietijos vyriausybė! Pagaliau didžiausias šių metų laimėjimas buvo Kersteno rezoliucijos priėmimas Amerikos kongrese. Ja Amerikos vyriausybė įsipareigoja ištirti Lietuvos okupacijos klausimą ir komunistų žiaurumus bei prievartą Lietuvoje. Už tai didžiausią nuopelną užsitarnavo Altas. Lietuvos laisvinimo darbe daug nuveikė ir Vlikas, vis dar būdamas Vokietijoje ir dažnai daug energijos išliedamas pašalinėms kovoms, už tai neretai mūsų kritikuojamas.

Lietuviškuose baruose

Lietuvių gyvenimas visuose pasaulio kraštuose pradėjo nusistovėti. Daugelis pradėjo išsikraustyti savo turtą iš lagaminų, susigyventi su mintimi, kad tremtyje teks ilgiau pabūti. Amerikoje ir Kanadoje ne vietos iš naujai atvykusių jau spėjo įsigyti nejudomą turtą, atidarė prekybos ir pramonės įmones, pradėjo įsikurti profesionalai. Daugely vietovių užtat buvo pastebėtas organizacinės veiklos susilpnėjimas.

Pasaulio Lietuvių Bendruomenė, dar kūdikiu įžengusi į 1953 m., per juos gerokai teužaugo. Sunkiausia jai sekėsi Amerikoje, kur vis dar tebesireiškė nepasitikėjimas. Daugely vietų dar visai nėra PLB skyrių. Net visuotiname Amerikos Lietuvių Kongrese Čikagoje Bendruomenės idėja buvo norima pamiršti. Kitur, ypač Italijoje, Australijoje, Kanadoje, jos veikla vis augo ir neretai atnešė gražių darbo vaisių.

Lietuviškumo srityje gražiai reiškėsi lietuvių vienuolynai. Jie ant savo pečių nešė didelę dalį letuviškų kultūrinių reikalų ir paskutiniuoju laiku ypatingai atkreipė dėmesį į jaunimo klausimą. Italijoje salezičiai įsteigė Liet. Sal. Institutą — antrąją lietuvišką gimnaziją laisvame pasaulyje. Amerikoje pranciškonai ir marijonai davė progos surengti jaunimui vasaros stovyklas.

Balfas ir toliau vykdė didelį šalpos darbą. Vokietijoje likusių lietuvių skaičius tebesiekė per 8000, daugiausia ligonių ir nepajėgių dirbti. Visuose Amerikos miestuose buvo daromas rudeninis Balfo vajus. Spontaniškai augo parama ir Vasario 16 gimnazijai. Dvi didelės lietuviškojo jaunimo organizacijos šiemet atšventė savo jubiliejus. Lietuvos Vyčiai Amerikoje minėjo 40-tuosius metus. Jų jubiliejiniame kongrese rugpiūčio pabaigoje, Bostone, dalyvavo per 500 dalyvių. 35-tąsias metines minėjo Lietuvos Skautų Sąjunga. Jie turėjo visą eilę minėjimų ir jubiliejinę stovyklą prie Niagaros.

Atšventė jubiliejus ir paskiri asmenys. J. E. arkivysk. J. Skvireckui suejo 80 metų amžiaus, ir ši sukaktis buvo plačiai minima akademijose visame pasauly. 70 metų sulaukė rašytojas kan. M. Vaitkus, 60-tąsias metines šventė prof. K. Pakštas, o prof. S. Sužiedėlis, dabartinis At-kų Fed. Vadas, ir St. Lušys At-kų Fed. kontrolės kom. pirmininkas sulaukė 50 metų amžiaus.

Vasario mėnuo atėmė iš mūsų tarpo dvi dideles asmenybes: Vokietijoje mirė Vydūnas, lietuvių tautos žadintojas, ir jauna jėga—kun. Dr. A. Šidlauskas. Spalio mėn. Amerikoje netekome kun. P. Kirvėlaičio, religijos vadovėlių autoriaus.

Birželio mėnesį Romoje buvo pradėta arkivysk. Matulevičiaus kanonizacijos byla, kuri greitu laiku turėtų lietuvių tautai duoti antrąjį kandidatą į šventuosius. Tačiau buvo pastebėta, kad lietuviškojoje visuomenėje tebuvo parodytas labai mažas susidomėjimas.

Vilmanta Karečkaitė

G Y V E N I M A S

Kai pabudau,
Širdis sustojo ant akmens
Kaip ant gėlės plaštakė!
Ir tiesė saulės gaisrui
Tartum jaunikaičiui ranką!
Ir džiūgavo pakilus į lapuočio glėbį!
Ir nusijuokus su drugiais nuskrido
Į žvaigždes — į laimę.

Vijausi degantį gyvenimą!
Dar nežinojau, ar likimas
Meilę supuls šyde užgniaužš;
Ar suvirpės audroj paglostyti žiedai
Kaip stygos? Ar tiktai saulėj pražydės
Jų raustančios burnelės?

Kai užmigau
Sugarbanotoj debesėlio saujoj,
Pravirko pėdsakai senos širdies senam sniege:
Sutryptas švietė mažas laimės kilimėlis;
Ir ašaros karoliais ritosi ledu;
Ir meilė tiesėsi trumpu, spalvotu kaspinu.
Taip neseniai vijaus, pasivijau ir palikau gyveni-
Ir kas žinos, kad aš kada buvau? [mą —

P. Natas

K R Y Ž K E L Ė J

Dažnai aš kryžkelėj buities sustoju,
Lemties man skirto vieškelio dairaus;
Prasminga praeitin diena baltoji —
Žvelgiu į veidą vakaro niūraus.

Vai, pavargstu kasdienėj abejonėj,
Kaip žvejas, kliuvęs marių verpetan,—
Toli toli palieka ramūs kloniai,
O kloniuos meilė dangiškai šventa.

Išvyk mane šį vakarą lyg šunį,
Kaip ragana svyruojantį prakeik,—
Ir vartai amžiams užkalti tebūna —
Tai dilgėm į tave užžels takai.

Tada ramus aš vieškeliu išeisiu
Jieškoti man pražydusios gėlės.
Greičiau atimk tave mylėti teisę,
Tik kryžkelėj manęs tu nepalik!

Akademinis gyvenimas

Akademinis jaunimas šiemet reiškėsi labiau organizuotai ir parodė didelio susidomėjimo bendrais lietuviškais klausimais. Metų pradžioje New Yorke įvykęs liet. studentų suvažiavimas iškėlė daug naujų minčių, metų bėgyje įvairiose vietose buvo surengtos studijų dienos, kuriose studentai diskutavo aktualias problemas. Vasaros pradžioje didelis skaičius baigė kolegijas ir universitetus, jų eiles papildė dar daugiau gimnazijas baigusiųjų. Beveik visose žymesnėse Amerikos mokyklose buvo galima sutikti lietuvių studentų. Ne vienas iš jų aktyviai prisidėdavo prie lietuviškosios propagandos paskaitomis ir kalbomis. Lietuvų studentų paramai New Yorke buvo įsteigtas "Neries" stipendijų fondas. Dėja, šiemet šis pavyzdys netapo dar užkrečiamu.

Kultūrinis gyvenimas

Kultūrinis lietuvių gyvenimas labiau buvo jaučiamas didesniuose centruose, kur susibūrę daugiau kultūrininkų. Daug kur buvo suorganizuoti lituanistikos institutai, Chicagoje net Loyolos u-to globoje. Prie parapijinių mokyklų veikė lietuviškosios šeštadieninės mokyklos, Vokietijoje—vargo mokykla. Tačiau dažnai buvo pastebima, kad jauniausioji lietuvių karta vis labiau pasiduoda nutautėjimui. Lietuviškumo išlaikymo klausimai pasidarė labai aktualūs.

Koncertai ir minėjimai, taip buvę populiarūs prieš keletą metų, nebesutraukdavo didesnio skaičiaus publikos. Lietuvis žiūrovas dažnai pasirodydavo beatitrūkstąs nuo savųjų menininkų. Didesnio susidomėjimo susilaukė tik pianisto A. Kuprevičiaus gastrolės Amerikoje. Didelio dėmesio užsitarnavo ir letuviškasis teatras, geriausiai veikęs Chcagoje. Tačiau ir kitose vietose teatro menas buvo populiarus: Clevelando atkai ir skautai, Bostono mėgėjai, New Yorko dramos studija, Toronto ir Montrealio vaidintojai—visi išnešė teatrą į jaunimo tarpą. Lietuviškasis tapybos ir skulptūros menas daugeliu atvejų išėjo į platesnius akiračius. Parodos buvo surengtos Chicagoje, Rachestery, Clevelande, Stony Brook, Brooklyne ir kt. Atskiri menininkai buvo minimi ir svetimųjų spaudoje: Monèys ir Kasiulis— Prancūzijoje, Rimša—Kolumbijoje, Puzinas — Amerikoje.

Knygų leidyklos dirbo plačiai ir knygų buvo išleista labai daug. Lietuviai rašytojai nors ir nepalankiose salygose, davė nemažą skaičių originalių veikalų, bet jų galėjo būti žymiai daugiau ir geresnių. Leidyklos išleido labai daug perspausdintų knygų antrosiomis laidomis, dažniausia svetimų autorių vertimus. Tai parodė, kad ne visos leidyklos pirmoj eilėj atsižvelgė į lietuviškojo rašytojo reikalą. Liet. Rašytojų Draug. premija buvo paskirta Nelei Mazalaitei už "Gintarinius Vartus". Aidai paskyrė mokslo veikalo premiją Dr. A. Maceinai už "Saulės Giesmę". Literatūrinius klausimus kėlė du literatūros žurnalai: konservatyvi "Gabija" ir revoliucinių idėjų pilni "Literatūros Lankai", užsukę didelę polemiką visoje spaudoje. Vienu iš svarbiausių mūsų kultūrinio gyvenimo įvykių reikia skaityti Lietuvių Enciklopedijos pasirodymas. Preš metų galą išėjo pirmasis enciklopedijos tomas. Ir didžiausi skeptikai, dar metų pradžioje į šį darbą žiūrėję su nepasitikėjimu, buvo pradžiuginti.

Ateitininkų veikla

Ateitininkiškame gyvenime buvo galima rasti daug gražių momentų, daug pasigėrėtinos veiklos ir entuziazmo, nors atskiruose nariuose dažnai buvo pastebimas apsnūdimas ir pasidavimas laiko nuotaikai. Naujoji Federacijos valdyba pradėjo pasirengiamuosius darbus kitų metų at-kų kongresui Chicagoje. Pradėta visuotinė ateitininkų registracija ir plataus mąsto piniginis vajus.

Moksleivių at-kų skaičius žymiai paaugo. Buvo parodyta, kiek galima padaryti keletos pasišventusių idealistų, pastangomis. Įsikūrė daug naujų kuopų. Gražiai veikla reiškėsi tolimojoje Australijoje, Kolumbijoje ir kt. Gyviausia ji buvo Amerikoje, kur metų bėgyje buvo surengta keletas apygardinių suvažiavimų — kursų (Philadelphijoje, Bostone, Chicagoje, Hamiltone), vasaros metu surengtos 3 stovyklos (Paw Paw, Marianapolio ir Hamiltono, Kanadoje). Buvo pastebėta išaugusių jaunų ir energingų moksleivių vadų.

Studentai pasirodė patys dinamiškiausi iš visų sąjungų. Studijų dienos įvairiose vietose suburdavo didelius skaičius ir iškeldavo aktualius organizacinius ir lietuviškuosius klausimus. Kennebunk Porto vasaros stovykla pasisekė labai gerai. Buvo išrinkta nauja centrinė valdyba su būstine New Yorke. Lietuvišką ir at-kišką propagandą varė anglų kalba leidžiamas biuletenis. Glaudus ryšys buvo palaikomas su Pax Romana ir dalyvauta jos suvažiavime Danijoje. Studentų draugovėse aktuallai iškeltas korporacijų atgaivinimo klausimas.

Sendraugių veiklai įprasminti imtasi jieškoti naujų kelių. Kaikur sendraugiai gražiai reiškėsi moksleivių organizavimo darbe. Brocktone, Bostone, Chicagoje sendraugiai šiltai savo globa prisidėjo prie moksleivių ir stud. veiklos. Tačiau kitur tokios šilimos dar reikėtų daugiau.

"Ateitis" vis tobulėjo. Kaskart vis didėjo ryšys tarp žurnalo, jos redakcijos ir jaunųjų skaitytojų. Iškilo ir sutvirtėjo nemaža jaunų literatūros mėgėjų, kurių kūryba užpildydavo didesnę dalį žurnalo. Tačiau baimė, kad lietuviškasis jaunimas vis mažiau domisi kūryba, savo spauda ir jos palaikymu, neišnyko. Tie pavojai šiais metais nesumažėjo. Metų pabaigoje redakcija paskelbė geriausios metų novelės ir eilėraščio rinkimus.

J. Baužys.

PASTABOS, PASTABĖLĖS

Marijos Metai

Gruodžio 8 prasidėjo Šventieji Marijos Metai. Juos popiežius atžymėjo atskira enciklika, skatindamas tikinčiuosius į didesnį pamaldumą, suteikdamas įvairių privilegijų.

Šventieji Marijos Metai turi būti jaučiami visame ateitininkiškame gyvenime. Renkime įvairias Marijos šventes, akademijas. Susirinkimuose įsiveskime visą ciklą paskaitų apie Mariją. Jos kultą riškime su Lietuva, susipažinkime su Jos svarbiausiomis šventovėmis mūsų tėvynėje panagrinėkime, kaip mūsų tautoje reiškėsi Marijos kultas įvairiais amžiais, išmokime naujų giesmių, poezijos. Taip pat skatinkime ypatingą pamaldumą, į Mariją, pasiryžkime dažniau priimti Šv. Komuniją, visa širdimi melskime Marijos, kad Dieviškoji Apvaizda greičiau išlaisvintų mūsų šalį.

Studijų dienos

Kalėdų atostogų metu rengiamos dvejos studentų ateitininkų studijų dienos. Vienos bus New Yorke, kitos Chicagoje. Vienur ir kitur numatyta graži programa.Bus įvairių paskaitų ir diskusijos.

Neatsilikime nė vienas. Tai yra mūsų didesnė įsisąmoninimo mokykla. Dalyvaukime, ne paskirai, bet kiekvienas atsivežkime ir savo rūpesčius ir juos čia išsiaiškinkime, kad sugrįžtume į savo draugoves dar labiau nuskaidrėję ir nusiteikę darbui. Pirmoje vietoje ypatingą dėmesį kreipkime į lietuviškus reikalus, lituanistines paskaitas, nes mums, neturintiems savos lietuviškos mokyklos, labiausiai stinga lituanistinio išsilavinimo.

Paprastai pakili studijų dienų nuotaika išlydi visus dalyvius. Kiekvienas daug ryžtas, bet ar ilgam. Vos pasiekia savo durų slenksti, kaip visa užmiršta. Iš šių studijų dienų parsiveškime bent vieną tvirtą pasiryžimą — truputį daugiau pasiaukoti savos organizacijos reikalams, būti uolesniais nariais ir daugiau dirbti.

Du gaideliai baltus žirnius kūlė

Atsitiko, kad vienoje draugovėje reikėjo rengti šventę. Pradžioje, pirmininkui reikalą iškėlus susirinkime, visi varžėsi. Kasgi išdrįs?! Tada pirmininkas privačiai susikalbėjo ir pavedė vienam. Šis jau taisėsi imtis darbo, jau buvo ir salę susiradęs, kaip išgirdo kitas — gana ambicingas vyras. Taip ir sušuko: "Šitam pavedė, ne man! Taip negalima!" Ir taip gyvai sukruto, kad ėjo pas vieną, pas kitą, įtikinėjo: rengėjas visai netinka šiam reikalui. Galų gale kuklesnis rengėjas pasitraukė ir užleido vietą anam. Tada antrasis pasipūtė. Ne! Į jį nesikreipta pradžioje, tai jis dabar negalįs. Taip šventės ir neįvyko.

Argi taip maža darbų mūsų organizacijoje ir visuomenėje? Tik reikia noro dirbti, o darbo visiems užteks. Tad kam kišti koją ir griauti tai, kas kitų statoma?

Studentiškais reikalais

Padėkos dienos savaitgalyje Clevelande įvyko Liet. Stud. Sąjungos studijų dienos, kuriose aktyviai reiškėsi ir ateitininkai, padėdami tas dienas surengti, skaitydami paskaitas. New Yorke po ateitininkų studijų dienų tuoj pat įvyks ir Liet. Stud. Sąjungos suvažiavimas. Nenumokime ranka į jas. Clevelando atvejas yra gražus pavyzdys, kaip mūsų visuomeniškumo principas virsta realybe.

Reiškimės aktyviai ir Liet. Stud. Sąjungoje. Ir juo aktyviau mes jungsimės, juo geriau save reprezentuosime, juo labiau pagyvinsime ir visų lietuvių studentų veiklą.

Nuo redakcijos stalo

Yra kuopų ir draugovių, kurios mielai su mumis bendradarbiauja, uoliai atsakinėja į mūsų laiškus, reguliariai atsiunčia korespondencijas. Miela su tokiais dirbti ir stengtis. Tačiau turime ir atsilikusių vietų, iš kur niekada ir nieko neprisišauksi. Per metus vos vos parašo vieną korespondenciją, nors veikia gana gražiai. Tad, sutikdami naujus metus, pasižadėkime aktyviau bendradarbiauti su mūsų laikraščio redakcija, siųskime jai nuotraukų, korespondencijų, raštų.

Yra taip pat ateitininkų, kurie neskaito Ateities. Argi taip sunku sutaupyti ir užsiprenumeruoti? Juk per laikraštį mes jungiamės su visa organizacija, pasidarome lyg viena šeima. Federacijos Vyr. Valdyba, vykdydama ankstybesnius nutarimus, įpareigojo administraciją šį kalėdinį numerį pasiųsti visiems ateitininkams. Tegu tad šis numeris įjungia į mūsų skaitytojų eiles, į mūsų šeimą, ir tuos, kurie Ateities iki šiol neskaitė.

Kristaus Gimimo šventėje nuoširdžiai sveikinu mielus ateitininkus, linkėdamas geriausios sėkmės darbe, skirtam Kristaus Karalystei žemėje skleisti ir pavergtai mūsų tautai vaduoti.

Simas Sužiedėlis
Ateitininkų Federacijos
Vadas

*

MOKSLEIVIAMS ATEITININKAMS UŽGIMIMO ŠVENTĖS SVEIKINIMAI

Užgimimo vakaro šventa rimtis teprimena mums, kad Kūdikėlis Kristus gimė pasaulio atnaujinimui ir kad mes siekiame tėvynės atgimimo ir atnaujinimo.

Moksleivių Ateitininkų
Sąjungos Centro
Valdyba

*

STUDENTŲ ATEITININKŲ SĄJUNGAI

Telaimina Betliejaus Kūdikėlis mūsų visų kilnius asmeninius siekimus, organizacinę veiklą ir tesutrumpina Lietuvos vergijos dienas.

Studentų Ateitininkų
Sąjungos Centro
Valdyba

*

Šiandien Kristus gimė, šiandien Išganytojas pasirodė, šiandien žemėj gieda angelai, šiandien džiaugiasi šventieji, sakydami Garbė Dievui aukštybėse! (Antif.)

Mieluosius "Ateities" skaitytojus Kalėdų proga nuoširdžiai sveikina

"Ateities" Redakcija ir
Administracija

SNAIGĖS IR ATOMAS

ELONA MARIJOŠIŪTĖ

Debesio viduryje šokinėjo visas pulkas snaigių, švytruodamos pūkiniais apsiaustėliais. Kitos, persisvėrusios per kraštą, stebėjo prabėgančią žemę. Tik viena nusimovus pirštinaites, valėsi savo gaubtą. Ji buvo įgriuvus į dulkes, kur išsitempė ir suplojo gaubto bumbulą. Išsivaliusi ji susikišo rankutes į movą ir nubėgo pastraksėdama minkštu debesiu. (Žvaigždžių pirštinaitės ir movos buvo pririštos virvelėm, kad nepamestų.) Prie debesio galo, ji pakedeno pūkus ir išsitiesė.

Norit į miestą? — klausė ji savo draugių.

— Neee — suraukė nosytę viena.

— Pernai kažkas tuoj užmynė, ir turėjau grįžti nieko nemačiusi.

— O man kaip tik miestas patinka, — aiškino kita, — laukuose neįdomu. Kad nesumintų, reikia žiūrėt ir susirasti gerą vietelę, prie didelių langų.

— Tad šiemet leiskimės anksčiau.

— Būtinai, pritarė snaigė su nuvalytu bumbulu. — Juk mėnulio nebus.

— Kas atsitiko, — nustebo snaigės.

— Persišaldė. Išbėgo lyg koks jaunikis pasimaudyt ežeruos, ir dabar čiaudo, serga nugriuvęs ant kalno ir debesim apsiklojęs.

Visos skubėjo, kad į žemę nusileistų anksčiau. Jos jau džiaugėsi vaizdais, kuriuos matys vakare, kai užsidegs lempos. Jos žinojo, kad vėlinasi. Seniai turėjo žemė pasipuošti sniegu — juk Kalėdos, bet debesys neatplaukė jų pasiimt.

— Žiūrėkite, žiūrėkite, — sušuko viena. Visos sukrito prie debesio krašto ir įsmeigė žvilgsnius į tolimą žemę. Ten sutvisko lyg saulė didelė ugnis ir aukštai, pakilo dūmų stulpas, lyg kitų debesų.

— Kas ten darosi žemėje? — klausė viena. — Ką mes veiksime prie tos ugnies ir dūmų, mus tuoj suteps.

— Ten atomus skaldo, — atsakė snaigė su nuvalytu bumbulu. —Žinau, pasakojo man mėnulis. Buvo kartą jis išplaukęs į jūras, kai žmonės žemėje skėlė atomą, ir vos jam veido nenudegino.

—Baisu! Baisu!—sukuždėjo snaigės ir nubėgo nuo krašto į debesio vidurį. Ten susimetė į ratelį ir pradėjo siausti, suktis, išdykauti.

Tik staiga vienoj vietoj kažkas sujudėjo. Snaigės sustojo ir sužiūro.

— Atomas! Atomas! — sušuko viena.

— Pagaukim jį — kalbėjo snaigė su nuvalytu bumbulu.

Atomas bandė bėgti, bet snaigės apsupo jį iš visų pusių ir apgriuvo. Suslėgė jį ir laukė, bet apačioje nieko nesigirdėjo. O gal jos išspaudė kiaurai per debesį? Greit nuriedėjo viena nuo kitos ir žiūri — atomas įlindęs į vienos movą.

— Nepaspruksi ir nekelsi žemėje triukšmo — kalbėjo snaigė su nuvalytu bumbulu. Ji nusiėmė nuo galvos gaubtą, įkišo atomo kojytes ir užrišo.

Dabar atomas gulėjo suplukęs ir pavargęs.

— Ko tu triukšmauji, ką tu blogo padarei, kad tave žmogus skaldo, — puolėsi snaigės.

— Aš nieko, nič nieko, nei mano draugai taip pat nieko nepadarė. Tiek metų mes ramiai gyvenome, bet dabar žmonės visai pasiuto. Ką tik mano draugą perskėlė, o buvome dideli draugai mudu, tiek amžių draugystėje praleidome. Kai jį skėlė, tai aš atsitrenkiau į žvaigždės kampą ir, galvą susimušęs, čia nukritau. O skauda, visi pašaliai skauda, — dejavo atomas.

Geriausia dovana Kalėdoms
ATEITIS

L. Rambynas

Mėlynoji Sonata

Juoda naktie, kaip begaliniai panaši tu į tamsius mergaitės plaukus,
Kai sidabrinis mėnesienos spindulys ant jų švelnaus aksomo krinta,
O aplink tiktai aitri tyla ir rožių raudonų fontano skambesys . . .
—Ach, juk tai jūs vis plazdat vėjuje nuskendusio pavasario tvaike.

Prie tvenkinio tebėr samanių bičių ūžesiu ir medumi pakvipus liepa
Ir tiltas, kalmėmis, maurais ir plunksnomis pelkynų paukščių [apipintas.
—Tai ten prabėgo vasara lyg stirna kojom išgastingai eikliomis,
O jos aidai dar skamba praeities senam ir tuščiame sode.

Sapnuoja ežero nurimę vandens, svaigiu mėlynumu pakvipę,
Ir vandenin įbridę karklai ir šviesių plaukų liekni švendrai
Dainuoja mums savo liūdnos dalios sudėtą dainą.
—Tai jie ten mūsų laukia vėl sugrįžtančių namolei . . .

Našlaite gėle, liūdinčiu rūbu bevilkinti,
Sakyk, nejau pamiršusi esi, kad tu tiktai viena šiame pasaulyje
Turėjai jos akių švelniai laukinę spalvą?
—Bet tu miegi, mano maža gėle, miegi ir nežinai,
Kad taip, kaip tu, ir mūsų meilė miega.

Balta plaštakė atskrenda per lygumas, trapius sparnus išskleidus,
Ir moja man ten tarp žiedų mažyčių upės pakrašty.
—Argi tu nežinai, kad tai tik paprasti žiedeliai mėlyni
Nosinaitėje baltoj, kuria man paskutinį kart mojuoji.

Žiedai liūdnieji, norėčiau aš nors jus paimti su savim,
Ir tų smulkučių, liūdinčių žiedų laukinių svaigų kvapą.
—Bet soduose dabar naktis, numirusios žolės karčiu kvapu [alsuojanti,
Ir jau nei tų žiedų ir nei tavęs nėra.

Klausyk, gėlė! Šaltoj šerkšnoj Kalėdų skamba vienišas varpelis.
Argi ne tavo tai skaudžiai žydrių akių vienatvė
Šaukia mano meilę, sapnuojančią žieduose anemonų geltonų?
—Bet tu miegi, mano maža gėlė, miegi ir nežinai,
Kad tai, kaip tu, ir mūsų meilė miega.

Snaigės supuolė aplink, nurišo nuo kojų gaubtą ir užmovė ant galvos, kad jis neperšaltų.

— Mes skrendam į žemę Tuoj pradės temti, ir mes šoksim nuo debesio. Ir ką darysim su tavim!

— Į žemę? Ne, ne, aš nenoriu! Bijausi. Ten vėl mane pačiups.

Snaigės susimąstė. Ne, į žemę jo neims. Tegu jis pasilieka čia aukštai. Snaigė su nuvalytu bumbulu tuoj nuskubėjo pas debesio kapitoną ir įprašė, kad jis, jom iššokus, pasuktų atgal ir atomą giliai giliai paslėptų dangaus lentynose, kad niekas jo nesurastų.

Atomas džiaugėsi, kad nebereiks pasiekti žemės. Snaigės sustojo visos eilėn ir taisėsi šokti. Anoji su nuvalytu bumbulu padovanojo atomui savo gaubtą, tegu jis nesušals, kur nukeliaus į dangų. Jos sušuko sudie ir uždainavo gražią dainą. Pamojo dar kartą atomui ir nušoko.

—Sninga! Sninga! Krykštavo žemėje vaikai. — Bus sniego Kalėdom.

Žemė šypsojos, pasitikdama snaiges. Ji dėkojo joms, kad nusiuntė atomą debesų laivu į dangų. Snaigės linksmos tūpė ant langų, stogų ir medžių. Ir anoji su bumbuliuku nusileido ant bažnyčios lango.

Ji suvirpėjo iš džiaugsmo: viduje degė šviesos ir skambėjo giesmės. Ir ji giedojo:

— Ramybė geros valios žmonėms!

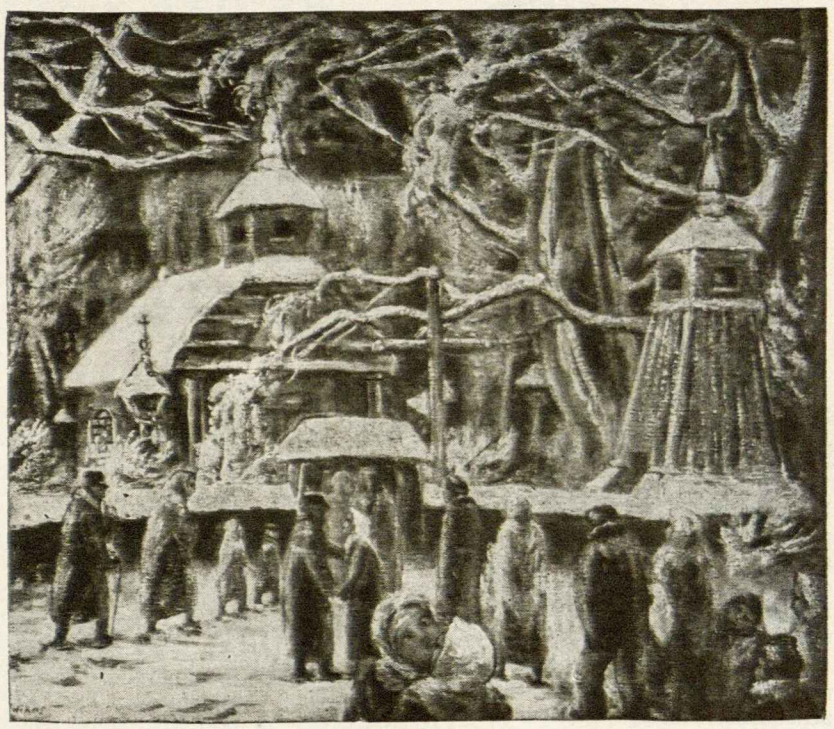

Adomas Galdikas — Į Bernelių mišias

Kilniausias troškimas, kurį gali jausti ir pasiekti žmogus, tai atlikti visas savo pareigas.

Lubock

TIKIU

Koks yra žmogaus gyvenimo tikslas, kur jo išganymas?—štai klausimai, kurie išskiria žmones. Vieni išganymo jieško čia, žemėje. Jie tiki į Žmogų ir Jėgą. Jie paneigia Dievą ir Amžinybę. Kiti, išganymu suabejoję, visai juo nebetiki. Jiems gyvenime yra tik pesimizmas ir prakeikimas. Tačiau tikrąjį kelią per pasaulio kryžkelius randa tik tas, kuris tiki į Dievą.

Trys žmonių rūšys, — trys žmogiškieji CREDO.

Jėgos žmogus

Tikiu į Žmogų, visagalį šio pasaulio daiktų kūrėją,

Ir į Mokslą, jo pirmąjį ir didžiausią kūrinį, mūsų viešpatį,

Kuris prasidėjo iš jo proto, gimė iš jo smegenų,

Kentėjo po kapitalo valdžia, buvo pavergtas ir išnaudotas.

Nužengė į proletariato pragarus, kėlėsi iš tarnybos žmonijos gerovei.

Įžengė į valdžią. Kaip diktatorius atsisėdo dešinėje visagalio Teroro.

Iš ten jis eis teisti visų, kurie kitaip galvoja.

Tikiu į partijos programą,

Diktatūrinės valstybės jėgą,

Visų priešų sunaikinimą,

Kūno viešpatavimą

Ir žemiškąjį žmogaus pažangos rojų.

Taip turi būti!

Tikintysis žmogus

Tikiu į Dievą, Tėvą Visagalį, dangaus ir žemės Sutvėrėją,

Ir į Jėzų Kristų, vienatinį Jo Sūnų, mūsų Viešpatį,

Kurs prasidėjo iš Šventosios Dvasios, gimė iš Panos Marijos,

Kentėjo prie Pontijaus Piloto, buvo prikaltas prie kryžiaus, numiręs ir palaidotas.

Nužengė į pragarus. Trečiąją dieną kėlėsi iš numirusių.

Įžengė į dangų. Sėdi dešinėje Dievo Tėvo Visagalio.

Iš ten ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti.

Tikiu į Šventąją Dvasią,

Šventąją visuotiną Bažnyčią, šventųjų bendravimą,

Nuodėmių atleidimą,

Kūno iš numirusių atsikėlimą

Ir amžinąjį gyvenimą.

Amen!

Nusivylimo žmogus

Tikiu į Nebūtį, vylingų sapnų kūrėją,

Ir į Baimę, vienintelę jos dukterį, mūsų valdovę,

Kuri prasidėjo iš Nežinomybės, gimė iš nusivylimo,

Gyveno mano širdyje, augo ir bujojo.

Nužengė į sielos gelmes, pripildė jas neapykanta ir pykčiu.

Iš ten atnešė beviltiškai bėgantį laiką

Ir atėmė paskutinę viltį prisikėlimui.

Tikiu į Likimą,

Žmogaus vienišumą, bendruomenės nereikalingumą,

Bėgimą iš gyvenimo,

Laikinąjį apsisvaiginimą

Ir amžinąjį Nieką.

Taip yra!

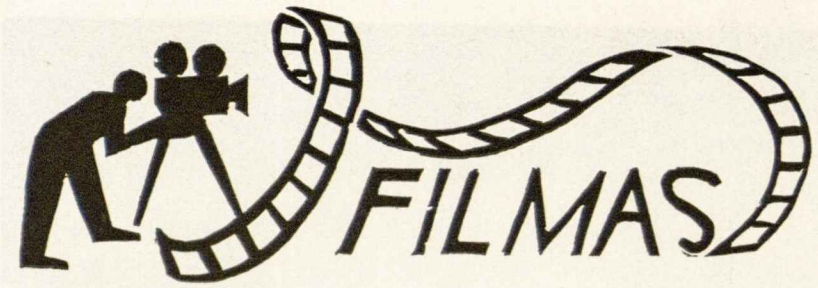

NAUJENYBĖS FILMO PASAULYJE

Maždaug vienerių metų laikotarpyje filme buvo įgyvendintos naujos idėjos, pakeitusios ar dar pakeisiančios ir pačią filmo techniką. Viskas prasidėjo su cinerama, paskui kurią pasirodė trys matavimai, padidinti ekranai, stereofoninis garsas ir pagaliau pats naujausias dalykas—cinemaskopas. Reikėjo gi kaip nors gelbėtis iš vis didėjančios televizijos grėsmės.

Cinerama (apie ją plačiau esame rašę "Ateities" 3 nr.) įžengė į antruosius metus su vienu ir tuo pačiu apžvalginiu filmu "This is Cinerama". Pasisekimas didelis, bet, atrodo, kad praktikoje dėl savo per brangios technikos ji bus sunkiai pritaikoma ir tebus pasitarnavusi tik kaip pagrindas naujoms idėjoms ir naujai technikai, kuri neseniai jau ir spėjo pasirodyti cinemaskopo vardu.

KAI LIŪTAI UŽPUOLA ŽIUROVĄ

Pasirodžius cineramai pereitų metų rugsėjo mėn. New Yorke, filmų magnatai nenustojo laužę galvų, norėdami atrasti ką nors kitą, kas patrauktų žmones į vis tuštėjančias kino sales. Cineramos kiekviename teatrėlyje neįrengsi, tad norint išgelbėti tuos mažuosius kino teatrus, kurie paprastai atneša didžiausią pajamų dalį, reikėjo prasimanyti ką nors naujo ir pritaikomo mažai salei. Prisiminta pagaliau kadaise viešumoj jau pasirodęs stereoskopinis, arba taip vadinamas **trijų matavimų filmas,** kuris paskutiniaisiais metais buvo išmestas kažkur pastogėje į nenaudojamų daiktų krūvą. Filmo pasauly dideliu fantastu vadinamas Arch Oboler pirmasis ištraukė tą pasenusią idėją, pridėjo naujų spalvų ir garso, — ir taip per porą savaičių gimė garsusis **"Bvana Devil"**, pradėjęs naują 3-D gadynę. Savo turiniu, pastatymu ir vaidyba "Bvana Devil" buvo prasčiausias iš visų filmų, bet jo pasižiūrėti ėjo tūkstančiai žmonių. Pasisekimas milžiniškas. Prispaudusi abiem rankom nuo nosies besmunkančius akinius, publika klykia iš pasitenkinimo, kai į ją iš ekrano svaidomos jietys, metami akmenys, ir žiauriai išsišiepę puola liūtai. Kažkuriame New Yorko kino teatre vaikėzai atsinešė vandeniu šaudančius revolverius. Efektui padidinti tuo momentu, kai ekrane buvo rodomas į publiką tyškantis vanduo, jie iš tikrųjų paleido į pirmąsias žiūrovų eiles vandens srovę. Įspūdis ir realumas neapsakomi!

Po pirmojo 3-D filmo pasisekimo išdrįso mėginti laimę ir didžiosios filmų bendrovės—Paramount, Fox, Warner Bros ir kt. Ir taip masinėje gamyboje ekrane pasirodė "House of Wax", "Man in the Dark", "Sangaree" ir daug kitų filmų. Buvo pridėtas dar naujas efektas — **stereofininis garsas,** per garsiakalbius sklindąs iš įvairių salės vietų. Per keletą mėnesių buvo jaučiamas pagerėjimas ir pačioje 3-D technikoje: akiniai taip nebevargindavo akių, padidėjo ir vaizdų natūralumas. Buvo net pasakojama, kad žiūrovas nebegalėjęs atskirti, ar priešais sėdintis jo kaimynas yra taip pat žiūrovas, ar gal artistas ekrane, ir sudavęs jam per petį. Na, ir pasirodo, kad atsigręžė ekrane artistas.

EKRANAS GATVĖJE

Bet pamažu triukai ėmė išsekti, o gal išlepintai publikai ir nusibosti. Tie būriai žiūrovų, kurie laikinai naujenybės ir buvo suvilioti, vėl ėmė grįžti prie televizijos aparatų, o tikrieji kino mėgėjai, kaip ir visada pirmoj eilėj statydami filmo turinį, į 3-D taip pat nekreipė per daug dėmesio. Pasirodė, kad trys matavimai nebuvo jau toks revoliucinis žingsnis, kaip buvo manyta.

Iš cineramos pastebėta, kokį efektą duoda **didelis ekranas.** Tad pavasariop visur pradėta didinti ekranus. Dabar net ir mažiausi kino teatrėliai turi didelius, išgaubtus ekranus. Kažkoks humoristas net patarė ekraną tiek padidinti, kad jo dalis išlįstų į gatvę: publika gatvėj matydama dalį vaizdo, norės matyti ir visą ir taip eis į vidų.

Tačiau dideliam ekranui nebuvo specialių filmų. Reikėjo pasitenkinti rodant tuos pačius, tik prožektoriai gavo naujus, plačiau spindulius laužiančius lęšius. Užtat nukentėjo vaizdas, kurio kai kuriuose teatruose net iki 25% buvo nukerpama iš apačios ir viršaus, kartu su artistų galvomis ir kojomis (Ekranas būdavo daugiau prailgintas į šonus, negu į aukštį). Taigi padėtis nenormali. Bet šiaip ar taip didelis ekranas kartu su stereofininiu garsu daugeliui filmų suteikė žymiai didesnio įspūdingumo. Tik prisiminkime "Shane", "Thunder Bay" ar "Salome".

CINEMASKOPAS IR KAS TOLIAU

Tuo tarpu, kai dar visi buvo įnikę į 3-D ir į ekranų platinimą, 20

(Nukelta į 243 psl.)

Danutė Giedraitytė

KUR MUMS TAVĘS JIEŠKOTI?

Žvaigždė šviesi, Trims kelią rodžius,
Nuvesk ir mus į prieglobstį dangaus,
Parodyk taką per miestus ir sodžius
Į ten, kur siela džiaugsmo gaus.

Padėk mums tamsoje paklydus,
Surasti kelią į Tave,
Paskaidrink mums skliautus beribius,
Apšviesk juos dangiška šviesa.

Karaliau Kūdiki, kur mums Tavęs jieškoti,
Kur nešt tyras aukas širdies?
Kalėdų sniegumi laukai nukloti —
Virš jų aidai nutilusios giesmės.

— Kalėdų dieną aš Betliejuj,—
Tu tyliai tyliai atsakai:—
Ten siųskit auką Atpirkėjui,
Tenai jau auksas, myra, smilkalai.

KALBA BETLIEJAUS ASILAS

Žmonės reiškia man, vargšui asilui, užuojautą, nes tarp visų galvijų aš atrodau nelaimingiausias: iš tikrųjų, aš laikau galvą visuomet nuleidęs ir mano akys yra nuolat įbestos į nejudomą tašką. Kai laikas nuo laiko staiga subliaunu, niekas nežino, dėl ko tai darau. Netgi yra sukūrę priežodį tvirtindami, kad mano balsas į dangų neinąs.

Bet aš irgi užjaučiu žmones dėl to, kad jie visiškai nežino mano istorijos. Nežino, kad aš esu sutvėrimas, kuriam džiaugsmo užtenka per visus amžius.

Nieko neatsimenu apie save pirma ano įvykio. Esu galvijas; purvina tamsa ir choatiškas ūžimas yra mano giminės pradmenyse. Vieninteli aiškus balsas, kurį atsimenu, yra galingas kraujo pulsavimas mano užsispyrusios prigimties ausyse. Tik kai kada, — tai būna trumpi šviesos bruožai, — atmintyje neaiškiai atgyja vaizdas, kaip aš nesuvaldomai esu šokinėjęs kūdikystės pievose. Nežinau net kur tai buvo: Arabijoje ar Egipte, nė kokio pono valdžioje: pirklio samarijiečio ar kunigaikščio asyriečio,— bet atsimenu tik tolimą, trumpą ir neramią laimę; tokią trapią, kaip liekna žolelė tarp uolų. Tada turėjau ausis jautrias, kaip kiškio, o kojos buvo švelnios, kaip kalnų ožiuko. Tais momentais, kada mano vienatvė yra juoda, kaip nebuitis, pasidžiaugiu prisiminęs saldų, šiltą kvapą: mano motinos kvapą.

Paskui dangus pasikeitė virš manęs; jis nusileido žemiau ir buvo mėlynesnis. Keliavau nežinau kiek ir kur. Nieko daugiau netroškau, tik kuokštelės sauso šieno ir tvartelio su šiltu mėšlu po kojomis. Man atrodo, kad aš miegojau ilgus metus. Kada aš atsibudau ankštame tvartelyje, pirmiausia pastebėjau savo ilgas ausis, kurios metė didelius šešėlius aplinkui. Manau, kad jau buvau subrendęs asilas. Palestinos saulė pakeitė mano pilką kailį į rausvą.

Kuo didesnis augau, tuo mažiau mėgau žmogų. Niekad negalėjau jo pakęsti. Jis mane muša tada, kai bliauju, muša lygiai ir kai tyliu. Status, ant dviejų juokingų kojų, atrodo kaip medis linguojamas vėjo. Jo balsas yra aštrus.

Mano rasės senieji perdavė iš tėvų vaikams žinią, kad mes nesame niekintini galvijai. Sako, kad ant mūsų asilų visuomet joję Izraelio karaliai, ir kad ateisianti diena, kada karalių Karalius įžengs į savo sostinę sėdėdamas ant vieno iš mūsų giminės nugaros.

Tačiau šiuos dalykus atsimenu labai neaiškiai.

Tai ką aš matau ir ką išgyvenu vis iš naujo, tartum tai būtų atsitikę tik šiandien, yra dalykas, kurio užtenka mano tylos ir mano laimės ištisam gyvenimui. Mirsiu aš, mirs po manęs ir mano vaikai, nusikamavę, kaip ir aš po žmogaus smūgiais, bet visa mano rasė žiūrės užsispyrusiai į žemę išplėstomis akimis iki pasaulio pabaigai: amžinai saugos pavydėtiną laimės paslaptį.

Ta naktis savo šviesa viršijo dieną. O tuo tarpu ten buvo tik vargšas žmogelis ir jaunutė moteris, kurie įėjo netikėtai į tvartelį. Žmonės, žinau, turi daug gražių žodžių atpasakoti tiems dalykams. Aš to negaliu. Viena tik težinau, kad po sunkios ir vargingos dienos, kurią praleidau benešiodamas svetimšalius į didelius keliauninkų kiemus Betliejuje, aš buvau sušalęs ir pastyręs, kaip malkų maišas. Tame gyventojų surašinėjimo sąmyšyje niekas nepasirūpino manimi, netgi niekas manęs nepasigedo. Nė vienas užeigos laikytojas nerado man kampelio savo tvarte šalia blizgančių ir barškalais apkarstytų arklių. Klajojau nakčiai užėjus užmiestyje, pagaliau atsiradau čia, šalia jaučio, taipgi mirtinai nusikamavusio po ilgų darbo valandų. Šildėmės laižydami vienas antrą, abu vargšai apleisti galvijai.

Bet kada tie du įėjo, atrodė jog jie yra dar didesni vargšai ir dar labiau pavargę negu mudu.

Moteris tuojau prisiartino prie manęs: ji verkė. Savo rankas panėrė mano sprando plaukuose, norėdama jas bent kiek sušildyti. Buvo jauna lyg kūdikis, ir jos žvilgsnis suvirpino mane labiau negu šaltis. Kai ji mane glostė, pajutau esąs toks mažytis, lygiai toks, koks jausdavausi prieš pono dukrelę senais laikais, kada dar mano ausys buvo švelnios lyg kiškio.

Kai vyriškis apsupo ją savo apsiaustu, ji nustojo verkusi ir pamažu susigūžė ant pakraikų šalia manęs. Šypsojosi. Ji ilgai glostė mano kruvinai nutrintą sprando odą. Nebejutau daugiau skausmo. Šalia jos pasijutau toks mažytis, lyg ožiukas.

Taip pat ir vyras atsisėdo šalia moters. Buvo šalta: abu drebėjo. Mečiau žvilgsnį į jautį. Jis, gerutis, suprato, ką norėjau pasakyti. Ir taip, susimerkę be žodžių, ėmėme smarkiai alsuoti, kad mudviejų kvapas bent kiek sušildytų tuos vargšelius.

Paskui nežinau, kaip ten buvo. Tikriausiai buvau užsnūdęs.

Faktas, kad aš staiga nubudau, manydamas, kad bus atvykęs mano ponas. Buvo šviesu, ir man atrodė, kad šen bei ten vaikščiojo to krašto švenčių dainininkai.

Paskui viską supratau. Supraskite mane: tai buvo ne diena, bet naktis šviesesnė už dieną ir muzika girdėjosi ne nuo žemės, bet iš aukšto. Grojo būtybės, kurių nemačiau, bet kurias jaučiau; jų turėjo būti be galo daug. Giedojo daug gražiau už mano tolimo krašto geriausius dainininkus.

Moteris sėdėjo savo vietoje ant pakraikų, o vyriškis buvo pasilenkęs prie jos. Buvo taip šviesu, ir aš nežinojau iš kur toji šviesa ėjo: iš moters, ar iš kur kitur. Paskui pastebėjau, kad moteris, vyro padedama, vystė į vystyklus kūdikį.

Kai aš snaudžiau, tuo metu buvo gimęs kūdikis. Jį mačiau čia pat po mano akių, ant moters kelių. Bu-

---

Alvina Dobrovolskytė

MANO TĖVYNĖ

Debesys sunkios
Verčias padangėj,
Vysta gėlynai
Gražūs palangėj.

O, kaip būt gera
Savoj tėvynėj,
Kur rožės šypsos,
Žydi jurginai.

Čia visko pilna —
Deimantų, aukso,
Bet mūs' šalelė
Už vis gražiausia.

(Iš Chicagos moksl. at-kų laikraštėlio "Jaunos Mintys", Nr. 1)

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

AUKOKIMĖS IR PASIŠVĘSKIME

SIGITAS LEIMONAS.

Nepriklausomoj Lietuvoj, Kaune, Donelaičio gatvėje, lietuvių tauta turėjo savo šventovę — Karo Muzėjų. Ten buvo surinkti vertingi lietuvių tautos meno kūriniai ir daug dalykų iš Lietuvos praeities. Bet ypač gilų įspūdį darė rinkiniai iš nepriklausomybės kovų. Vienas kambarys buvo skirtas kovoj kritusių atminimui. Sienoje buvo išrašytos jų pavardės, apšviestos tamsiai melsva šviesa. Ten būdavo visada tylu. Visa tai darė ypatingai gilų įspūdį.

Karo Muzėjų supo sodelis. Ten stovėjo Laisvės statula ir Nežinomo Kareivio kapas. Kas rytą ir vakarą čia buvo pagerbiami visi kariai, kovoję ir kritę dėl Lietuvos laisvės. Bokšte pasigirsdavo trimitas, iš muzėjaus išeidavo būrelis invalidų su vėliavomis, orkestru. Sustoję prie Nežinomojo Kario paminklo, uždegdavo ugnį ir sugrodavo Lietuvos himną bei Marija, Marija.

Ten buvo iš mūšių parvežtų patrankų, didžiųjų vyrų biustai. Vasaros metu ten žydėdavo įvairiaspalvės rožės, čiurleno fontanas. Bet ypač vienas dalykas atkreipdavo visų akis, tai didelis parašas išorinėje muzėjaus sienoje:

Per amžius budėję,
Laisvę laimėjom
Per aukas ir pasišventimą.

Taip! Visa, ką lietuvių tauta geriausio laimėjo, pasiekė savo pasiaukojimu ir pasišventimu. Ko nors siekiant, reikia gerai suprasti patį tikslą ir jam pasišvęsti. Kai pasišvenčiama, daug nudirbama ir laimima.

Lietuvių tautos gyvenime randame daug tokių pasišventėlių. Vieni, kaip Simanas Daukantas, atsisakę pelningų darbų, rašė apie garsią Lietuvos praeitį, kiti kūrė patriotines dainas ir skleidė žmonių tarpe. Treti organizavo lietuvius, ypač jaunimą, kad galėtų kovoti prieš priespaudą. Jiems teko daug kentėti, būti tremtiniais ir kaliniais, netekti turto ir net gyvybę paaukoti. Dar kiti slaptai gabeno knygas ir platino Lietuvoje.

Tokių pavyzdžių surasime visą galybę. Tik jų pasiaukojimu ir pasišventimu Lietuva išliko gyva, kilo, stiprėjo ir išėjo į gyvenimą.

Dabar pažiūrėkime į ateitininkų sąjūdį. Buvo laikai, kada lietuvos inteligentai buvo užsikrėtę bedieviška dvasia, kuri net keletą kraštų nuvedė į baisų bolševizmą. Tuo metu atsirado jaunuolių, kurie suprato, kad Lietuva turi eiti krikščionišku ir lietuvišku keliu. Jie pasišventė, aukojosi ir dirbo, kad išvestų Lietuvą į teisingą, gerą kelią.

Į ateitininkų eiles pradėjo jungtis vis daugiau ir daugiau jaunimo, ir ateitininkija išaugo į sąjūdį. Ji padarė tiek daug ir tiek gražių darbų, kad retai kas jai prilygsta. Ateitininkai daug prisidėjo, kad Lietuva išliktų krikščioniška ir lietuvška. Jie ne tik patys švietėsi ir dirbo, bet telkė darban ir kitus geros valios lietuvius, ypač jaunimą. Jie gyvai įsijungė į nepriklausomybės kovas, 90% pirmosios Karo Mokyklos laidos buvo ateitininkai.

Dabartiniai laikai yra sunkūs ne tik lietuvių tautai, bet ir visam pasauliui, nes žmonės pamiršo krikščioniškąją tiesą, vienas kitam nepadeda, vienas kito nemyli. Žmogaus gobšumas ir plėšrumas sukėlė tarpusavio neapykantą, karus. Iš tokios padėties tol nebus išeities, kol žmonės neįžiebs širdyse kilnių jausmų — tiesos troškimo, kol savęs nepašvęs didiems idealams.

Šie laikai mus, ateitininkus, įpareigoja daug dirbti, aukotis kaip ir mūsų pirmieji organizacijos broliai kad aukojosi. Pirmiausia mes patys turime būti gerais katalikais ir uoliais lietuviais. Mes turime būti pavyzdys kitiems, kaip reikia mylėti savąją tautą ir jai dirbti. Ypač čia daug nuveikti gali jaunimas. Neveltui sakoma:

Jei pasišventė jaunystė,
Kas pasauly gal išdrįsti
Jos bandyt jėgų?
Kovose jai laimė duota —
Drąsiai žengs apvainikuota
Laurų vainiku.

Dideli darbo plotai prieš mūsų akis. Mus šaukia Dievas, Tėvynė, garbinga ateitininkų organizacija. Tik įsiklausykime į šį balsą, tuoj iškils artimiausi darbai: savos asmenybės ugdymas, kova dėl tikėjimo, lietuviškumo išlaikymo, Lietuvos išlaisvinimas, uolus dalyvavimas ateitininkų organizacijos darbuose. Plati ir didelė tai programa, bereikia tik veikti. Tad organizuokimės, apžvelkime savo siekius, jiems pasišvęskime. Ženkime drąsiai. Su Aukščiausiojo palaima nutiesime kelius į giedresnį rytojų.

---

vo mažytis, kaip ir visi kūdikiai ir verkė, nes jam buvo šalta, kaip ir visiems kūdikiams.

Tuo tarpu staiga, kada mano akys geriau į jį įsižiūrėjo, pajutau, kad kraujas stingsta mano gyslose iš laimės. Nežinau dėl ko, bet buvau tikras, kad tą valandą pasaulis pasikeitė. Jaučiau, kaip mano ausys pasidarė jautresnės.

Sublioviau iš džiaugsmo, bet gana diskretiškai. Tai buvo pirmas kartas kada sublioviau pusbalsiu. Drauge su jaučiu ėmėme dar labiau alsuoti į kūdikį, kad jis taip nedrebėtų ... Paskui atvyko daugybė žmonių su dovanomis, bet pirmieji kūdikio draugai buvome mudu su jaučiu.

Žmogus nežino, kodėl aš visada žiūriu į žemę ir laikas nuo laiko visai be reikalo subliaunu. O tai dėl to, kad esu matęs dangų ant žemės—ant vienos moters kelių. Ir kai žengiu žingsnį po bent kokia našta, turiu kvailą viltį, kad pirma negu išnyksiu, pamatysiu jį dar kartą po mano kojomis. Tas prisiminimas verčia mane subliauti iš laukimo ir nerimo.

Žmogus lygiai nežino, kodėl aš esu toks kantrus ir niekad nepasipriešinu jo žiaurumui. O tai dėl to, kad tą vieninteli kartą savo liežuviu paliečiau mano Sutvėrėją, kuris tą naktį turėjo moters sūnaus išvaizdą—buvo žmogus.

(Iš Fab. Naz.)

DIDIEJI MŪSŲ TAUTOS ĮVYKIAI GRUODŽIO MĖN.

• 13 d. 1925 m. Kaune atidaryta M. K. Čiurlionio Galerija; 23 d. 1927 m. Lazdijuose mirė poetas Motiejus Gustaitis (gimė 1870. II. 27); 26 d. 1920 m. pradėjo veikti Kaune Dramos Teatras; 29 d. 1922 m. Anglija, Prancūzija, Italija ir Japonija pripažino Lietuvą de jure; 31 d. 1858 m. Pažėriuose, Veiverių valsč., gimė Lietuvos himno autorius Vincas Kudirka (mirė 1899. XI. 16).

• 2 d. 1886 m. Runkiuose, Kazlų Rūdos valsč. gimė prof. Pranas Dovydaitis; 4 d. 1941 m. Šiauliuose mirė prof. Stasys Šalkauskis (gimė 1886. V. 16); 19 d. 1873 m. Kūruose, Radviliškio valsč., gimė prof. kan. Antanas Alekna, istorikas, parašęs istorijos vadovėlius ir monografiją apie vysk. Motiejų Valančių.

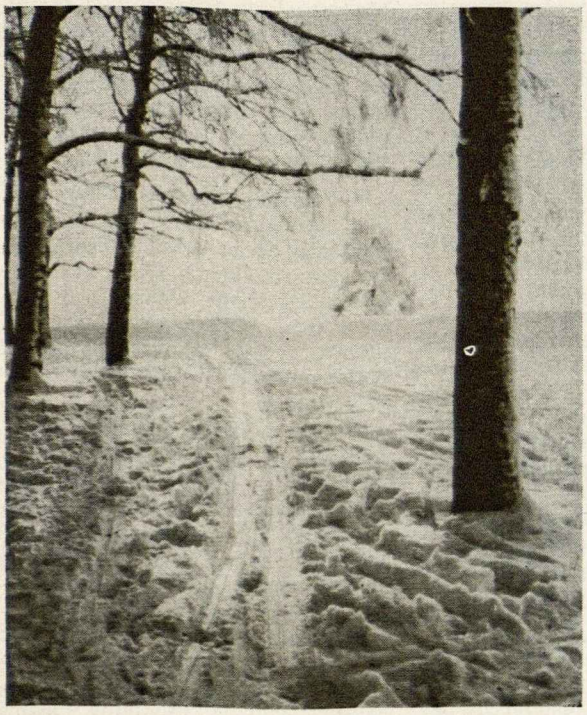

Žiema Lietuvos laukuose

Iš Praeities

ŠVIESAUS ir švento atminimo kun. Alfonsas Lipniūnas, didis atkų ir pavasarininkų veikėjas, garsusis Vilniaus pamokslininkas, miręs ką tik išėjęs iš Stutthofo kaceto 1945 m., "Ateities" 12 n (1937) nagrinėja Prancūzijos katal. jaunimo veiklos programą, priderintą gruodžio mėn. Štai pagrindiniai tos programos bruožai: 1) tikslas—dvasinis pasiruošimas Kalėdų šventėms ir Naujiems Metams; 2) Svarbiausioji diena—Marijos Nekalto Prasidėjimo šventė, bendra šv. komunija, dvasinio susitelkimo valandėlės, meninė programa; 3) Advento metu būti ypač veikliems, pamąstyti apie artėjantį krikščion. džiaugsmą, jį brandinti savo širdyje ir nešti į visą aplinkumą: "Kadangi Kalėdų naktis atneša žmonėms džiaugsmą ir kviečia visus broliškon vienybėn, tai katalikai moksleiviai stengias patys aplink save paskleisti daugiau džiaugsmo, daugiau jaunystės, daugiau krikščioniškumo" (467 psl.).

*

1938 m. džiova mirė klier. Juozas Piragis, mokęsis Biržų gimnaz., iš kurios už ateitin. veikimą buvo prašalintas. Jo tėviškės bažn. šventoriuje, Vabalninke, Biržų apskr., idėjos draugai pastatė kryžių su įrašu: "Tos idėjos miršta, dėl kurių niekas nemiršta." Šis šūkis jaunąjį idealistą lydėjo per visus ateitin. darbuotės metus.

FILMAS

(Atkelta iš 240 psl.)

Century Fox ryžosi į rimtesnį žygį. Dar sausio mėnesį buvo paleistas pirmą kartą, naujas žodis — **Cinemascope**, ir tuo pačiu laiku pradėtas sukti pirmasis cinemaskopinis filmas "The Robe". Cinemaskopas ir cinerama netoli vienas nuo kito. Tik cinemaskopui užtenka vienos kameros (vietoj cineramos trijų), tačiau vaizdas nufotografuojamas platesnis negu normalia filmo kamera—maždaug toks, kokį apima žmogaus akis. Toks platus vaizdas specialaus anamorfinio lęšio pagalba suspaudžiamas ant normalios 35 mm filmos. Atitinkamo atvirkščio lęšio pagalba prožektorius vaizdą perduoda ant nepaprastai ilgo (65 pėdų ilgio), gaubto ekrano. Efektas, tiesa, gaunasi žymiai silpnesnis, negu cineramoje, bet nepalyginamai geresnis ir natūralesnis, negu paprastame filme. Pirmasis šiuo metodu pagamintas filmas "The Robe", vaizduojantis Kristaus laikus, susilaukė milžiniško pasisekimo visame krašte. 20 Century Fox bendrovė visą savo tolimesnę filmų gamybą yra numačiusi gaminti cinemaskopu. Ją pasekė jau ir kitos filmų bendrovės. Atrodo, kad ateinančiais metais cinemaskopiniai filmai plačiai pasklis kino teatruose

Bet kas toliau? Ar yra galimybės filmo technikai dar labiau ištobulėti? Viena galimybė būtų 3-D ir cinemaskopo sujungimas į vieną: stereoskopins filmas ant milžiniško ekrano ir žiūrimas be specialių akinių. Kita galimybė būtų taip vadinama "Smellorama" — filmas, kuriame žiūrovas užuostų ir kvapus. Pirmieji bandymai vasaros metu jau buvo padaryti. Ne Holywoode, bet mažame New Jersey miestely. Tačiau kyla klausimas, ar visus filmus žiūrovai galėtų žiūrėti. Įsivaizduokit sceną, kurioje ekrane rodomas šeškas . . .

J. Paventis

PAS ATEITININKŲ VADUS

Prof. St. Šalkauskio pedagogika

Prof. St. Šalkauskis, at-kų ideologas, buvo pakviestas skaityti pedagogikos kurso stud. teologams, gyvenantiems Kauno Kun. Seminarijoje ir besirengiantiems kunigo darbui. Vienos paskaitos metu vienas stud. teologas, daugiau mėgęs praktinį visuomeninį darbą, o ne kietoką, griežtą prof. St. Šalkauskio pedagogikos paskaitą, staiga pakėlė ranką ir sako:

— Dovanokite, profesoriau, aš manyčiau, kad mums, būsimiesiems kunigams, daugiau tiktų praktiškos, gyvenimiškos paskaitos, čia gi daugiau teorija . . .

Prof. St. Šalkauskis ramiai pažvelgė į klausytoją ir atsakė:

— Gera teorija yra geriausia praktika. Ir šis mano skaitomas ugdymo mokslo kursas šiandieną, tiesa, išrodo sausa teorija, bet vėliau jūsų darbe jisai išsiskleis gražia praktika. Ar ne tiesa, kolega?

Ad. Jakštas moko rašytojus

Prel. Al. Dambrauskas-Ad. Jakštas, visą savo amželį paskyręs plunksnos darbui, savųjų raštų, tačiau, negalėjo matuoti dideliais mąstais bei skaičiais. Be to, jisai labai nemėgo nė tų rašytojų, kurie paskubom kepa knygas, jų netaiso, neleidžia rankraščiams susigulėti. Kartą jisai ir susirinkusiems rašytojams pasakė:

— Kolegos, aš pats visą gyvenimą laikiausi ir jums patariu įsidėti širdin tokį patarimą: geriau tebūna mano raštų mažiausia, bet užtat tebūna jie geriausi.

Kažin, ar šis Ad. Jakšto patarimas nepraverstų ir daugeliui mūsų dienų rašytojų, kurie su šiltais rankraščiais skuba į spaustuves ir veržiasi į "nemirštančius kūrėjus"?

Kiekvienas ateitininkas turi būti ATEITIES skaitytojas.

SPORTAS

Rašo

VYT. VALAITIS

ŠIS TAS APIE BĖGIMĄ

Įsivaizduok, skaitytojau, bėgimo varžybas. Ne stadione, ir ne dabar. Nuskrisk vaizduotėje dešimt, dvidešimt tūkstančių metų atgal pas akmens amžiaus žmogų, bėgantį rungtynėse, kurių dovanos — ne sidabrinės taurės, tik likimas "būt ar žūt", kurių baigmė — jo urvas. Neabejotina, kad nuolatinėse grumtynėse su gamta priešistorinis žmogus dažnai turėdavo pasikliauti savo greitomis kojomis: medžioklėje, kovodamas su priešais ir t.t.

Bėgimas žmogui — įgimta savybė. Vos kūdikis kiek fiziniai sustiprėja, pabunda jame noras ir bėgioti. Bėgimas — natūralaus, laisvo judesio apraiška, leidžianti jaunam žmogui tinkamai išlieti trykštančią energiją, o ypač stiprinanti jo kūno ir dvasios galia. Tai judesiu išreikštas jaunatviškas veržlumas, džiaugsmas. O toks yra ir dalinis sporto, nesugadinto pašalinių įtakų, tikslas: džiaugsmas per laisvą judesį.

Bėgimas yra bene pati universaliausia viso sporto dalis. Bemaž visose sporto šakose jis yra vienas vyraujančių elementų. Bet šį kartą tekalbėsime apie bėgimą, kaip apie atskirą šaką lengvojoje atletikoje.

Jei kitų sporto šakų istoriją galime susekti prasidėjus prieš 100 ar 200 metų, tai lengvosios atletikos (tokiu būdu ir bėgimo) amžius siekia nepalyginamai senesnius laikus. **Pirmos istoriniuose raštuose atžymėtos bėgimo lenktynės, manoma, įvyko apie 776 m. prieš Kristų.** Vieta — žalia pieva Alfėjo upės slėnyje netoli Olimpo kalno, o jas laimėjo graikas, vardu Korebus. Nugalėtojui ant galvos buvo uždėtas vainikas, supintas iš žalių laurų lapų. Gi laurai — taip pasakoja graikų dainiai — buvęs medis, kurį Herkulas parvežęs iš Hyperborėnų žemės ir pasodinęs Olimpo kalne. Tiek apie pirmąsias bėgimo varžybas ir težinome. Vėliau bėgimas būdavo viena iš pagrindinių dalių graikų ruošiamuose olimpiniuose žaidimuose.

Kai prancūzų barono **Pierre de Coubertin pastangomis 1896 m. vėl buvo atgaivinti olimpiniai žaidimai,** bėgimas buvo viena pagrindinių programos dalių, kur viso pasaulio elitinis jaunimas varžėsi taurioje sporto dvasioje. Nėra žinių, kokį tobulumo laipsnį sportinėse varžybose buvo pasiekę senosios Graikijos atletai. Tačiau pažvelgus į moderniųjų laikų olimpinius rezultatus, matome, kad anų sporto pirmtakūnų pasekmės buvo palyginti labai menkos. Pav., anglas E. H. Flack 1896 m. Olimpiadoje buvo pirmasis 800 m. laimėtojas, nuotolį nubėgęs per 2:11 min. ir tuo pastatęs pirmąjį pasaulinį rekordą. Skirtumas atrodo tikrai didelis: šio nuotolio pasaulinis rekordas (vokiečio Harbig) dabar yra 1:46. 6 min. Toks pat vaizdas ir kitose šakose. Visa tai dar nereiškia, kad anų dienų sportininkai buvo bendrai menkesnio pajėgumo. Jei šių dienų sportininkai pasiekė rezultatų, kurie jų pirmtakūnams būtų atrodę pasakiški, tai greičiau dėka ištobulintų sportinio lavinimosi metodų.

Paprastai bėgimas skirstomas į trumpuosius nuotolius, arba sprintus, vidutinius nuotolius, ilguosius nuotolius ir pagaliau — maratoną. Dar yra kliūtinis, lauko ir estafetinis bėgimas. Kiek siauri šio straipsnelio rėmai leidžia, bandysime juos aptarti atskirai.

Į trumpųjų nuotolių kategoriją reikia įskaityti visus bėgimus pradedant 50 m ir baigiant 400 m. Tačiau pagrindiniai, esantieji olimpinių žaidimų programose, yra: vyrams — 100m, 200m, 110m ir 400m su kliūtimis, 4 x 100 ir 4 x 400 estafetės. Moterims — 100m, 200m, 80m kliūtinis bei 4 x 100 estafetė. Privalomos bėgiko savybės: žaibiška reakcija, jautri energija, stiprūs nervai, įgimtas greitis bei įgyta technika. Kliūtiniai bėgikai, sakoma, turi turėti 100m greitį, 1500m ištvermę ir priedo — cirko akrobato drąsą. Atrodytų, kad geriausi trumpų nuotolių bėgikai praeityje buvo vidutinio ūgio ir sudėjimo. Tačiau gausu ir priešingų pavyzdžių. Amerikietis Paddock buvo, palyginti, nedidelio ūgio, kai tuo tarpu toks Walker siekė žymiai virš 6 pėdų. Taigi, griežtos taisyklės čia nėra. Žymiausi pasauliniai vardai, be minėto Paddock, yra: negras Owens ("greičiausias pasaulio žmogus"), Tolan, Dillard, La Beach ir kiti. Moterų grupėje ypač pasižymėjusios yra kelių vaikų motina olandė Fanny Blankers-Koen ir australė Mrs. Jackson.

Reikia atskirai aptarti 400m bėgimą, kuris ilgą laiką buvo laikomas daugiau ištvermės nei greičio nuotoliu. Taip buvo iki 1924 m. olimpiados Paryžiuje, kur škotas Liddell įrodė priešingai. O buvo taip: Liddell turėjęs bėgti 100m, bet sužinojo, kad baigminės varžybos vyks sekmadienį. Nenorėdamas laužyti savo religinio nusistatymo, dėl tos priežasties iš bėgimo išstojo ir užsirašė dalyvių 400m. Nieko nežinodamas apie šio bėgimo taktiką, Liddell nuotolį išbėgo bemaž taip, lyg būtų bėgęs ir 100m. Rezultate buvo naujas olimpinis rekordas ir naujas dėsnis. Žinomiausi visų laikų 400m bėgikai: Meredith, Spencer, Eastman, McKinley, Wint, Whitfield ir kiti.

Vid. nuotolių kategorijai bene išimtinai priklauso 800m. Šis bėgimas skaitomas vienu iš sunkiausiųjų, nes iš bėgiko reikalauja lygiai greičio ir didelės ištvermės. Bemaž visi žinomieji 400m bėgikai yra stipriai pasireiškę ir šioje šakoje. Pažymėtinas vokietis Harbig — pasaulinio rekordo savininkas.

Pradedant 1500m bėgimu, visi kiti nuotoliai yra priskiriami prie ilgųjų. Olimpiniuose žaidimuose figuruoja: 1,500m, 5,000m, 10,000m irmaratonas. Be abejo, šių nuotolių bėgikas turi būti apdovanotas be galo didele ištverme, stipria širdimi ir turėti geležinę valią. Charakteringa, kad ilgųjų nuotolių bėgikai yra lengvesnio svorio ir lieknesnės kūno sudėties. 1500m bėgimas yra vienas populiariausių lengvoje atletikoje. Šiame nuotolyje kurį laiką yra pirmavę švedai, su savo garsiuoju Haag, Strand, Bergkvist ir kitais.

Kalbant apie 5,000m ir 10,000m bėgimus, tuoj prisimename suomius, kurie savo laiku visiškai šiuose nuotoliuose vyravo. Kas nežino **Nurmio** vardo, neskaitant tokių bėgikų, kaip Lehtinen, Hoeckert, Ritola, Salminen ir kitų? Bėgimu jie išgarsino savo tėvynę visame pasaulyje. Visdėlto, paskutiniu metu pirmavimą suomiai jau perleido kitiems. Paskutinėje olimpiadoje Helsinkyje ypač pagarsėjo čekas Zatopek, rekordiniais laikais laimėjęs aukso medalius 5,000m, 10,000m ir maratono bėgimuose.

Tiek labai bendrais bruožais apie atskiras bėgimo šakas. Toli gražu jos ne visos. Suminėjome tik pačias pagrindines, oficialiai įtrauktas į olimpinių žaidimų programą.

Ko reikia, norint pasidaryti geru bėgiku? Visų pirma, skaitydamas šias eilutes, turi, mielas bičiuli, atsiminti, kad nė vienas iš minėtų garsenybių savo viršūnės nepasiekė be kieto darbo ir nuolatinio treniravimosi. Jei turi įgimtų gabumų ir noro juos toliau ugdyti — gali kalnus nuversti. O svarbiausia — nepritrūk jaunatviško entuziazmo. Be entuziazmo — nebus džiaugsmo, be džiaugsmo — neturės esmės nė pats sportas.

ATEITIS—geriausia dovana jaunimui. Ji lankys Jus per visus metus, kalbėdama apie mūsų jaunimą ir jo žygius. Ne tik patys ją skaitykime, bet ir kitam užprenumeruokim!

ČIUKAS DĖLIS

DU IR TRYS

Kartą skundžiuos aš, studentas,
Savo draugui — "Brol, blogai —
Pamylėt man buvo lemta,
Ir pradingo pinigai.

Nuo tada, kai aš Petrusę,
Kaip apkiautęs, pamilau —
Viską reik dalint per pusę,
Ir kenčiu dabar, brolau.

Jeigu kur įvyksta šokiai,
Ar koncertan nueinu,
Vis, kaip asilas, užmoku
Ne už vieną, bet už du.

Ar initium semestri,
Ar į kiną eit žadu —
Vis man reik Petrusę vesti
Ir mokėti vis už du.

Rojuj dirbt kai nereikėjo,—
Tai Adomui bepigu
Buvo prašyt Sutvėrėjo,
Kad iš vieno būtų du".

Jis man sako: "Mielas drauge —
Dar nenusimink taip baisiai —
Jus visus tos bėdos smaugia,
Ir tie patys rojaus vaisiai.

Nieks nuo to galo negavo,
Tai ir tu gi nepražūsi.
Džiaukis — juk tai laimė tavo,
Kad dar dalini per pusę.

Apsimainius gi žiedais —
Taip pigiai neatsieis —
Rėks lopšelyje pyplys,
Ir reikės dalint į tris".

Pasimirusiojo giminės užsakė jam gėlių vainiką. Telefonu buvo paprašyta, kad kaspinas būtų ypatingai platus su užrašu: "Ilsėkis ramybėje" ant abiejų šonų ir, jei dar liks vietos, "Susitiksim danguje".

Gėlių krautuvės savininkas buvo išvykęs, todėl užsakymą atliko jo padėjėjas. Pagaliau vainikas buvo atvežtas laidotuvėms. Kaspinas buvo tikrai labai platus, o ant jo susirinkusiųjų didžiam nustebimui buvo parašyta didelėms auksinėm raidėm: "Ilsėkis ramybėje ant abiejų šonų ir, jei dar liks vietos, susitiksim danguje".

KREIVOS ŠYPSENOS

KORESPONDENCIJA

Esu studentė medicinos,
Taip sunkiai dienos bėga...
Ir taip pilna širdis ricinos...
Bet ką darysi nemėginus —
Įsigijau kolegą.

Kai tik darytis liūdna ima —
(Vis studijuok per jėgą!),—
Tai Jurgis duoda įkvėpimo —
Toksai puikus kolega!

Laboratorijoj sutingus,
Kartais žadu prasmegti.
Bet mano Jurgis ambicingas
Praleidžia visą naktį!

Net visos draugės pensijone
Pavydu užsikosi:
Mat, mano Jurgis tvirtas, plonas,
Charakteringa nosis,

Aukšta kakta, gracingos lūpos,
Plaukai jo tokie tankūs.
Man tuoj širdy pakyla ūpas,
Kai palaikau už rankos.

Tiktai man kartais daros pikta,
Kai juokias pensijonas,
Kad Jurgis man į vyrus tiktų —

— Ar tamsta atidavei ponui prezidentui tą raštelį?, — paklausė pasiuntinuko įstaigos vyresnysis.

— Taip, bet kad visai neverta jam laiškučius rašyti. Jis aklas kaip šikšnosparnis!

— Aklas? Iš kur tamsta žinai?

— Aišku, kad aklas. Du kartu jis manęs klausė, kur mano kepurė, o tuo tarpu ji visą laiką buvo ant mano galvos! Sakau — visai aklas.

Misionierius. — Ko tamsta į mane taip atydžiai žiūri?

Žmogėdra: — Aš esu maisto inspektorius.

Į vietinę pašto įstaigą prisistatė pilkas žmogelis ir pareiškė, jog jam esąs registruotas laiškas. Laiškas buvo atrastas, tačiau paštininkas delsė atiduoti, nes nebuvo tikras, ar tai teisėtasis adresatas.

Pagaliau žmogelis išsitraukė iš kišenės savo fotografiją ir pastebėjo:
— Aš manau, kad šito turėtų užtekti tamstai.

Tarnautojas ilgai ir rimtai žiūrėjo į fotografiją ir galų gale su palengvėjimu pasakė: — Taip, tai tikrai tamsta. Štai jūsų laiškas.

— Ar jūs aplankėt meno galerijas, būdami New Yorke?

— O, mums nereikėjo. Mūsų dukrelė piešia!

MŪSŲ ŠAUNŪS KAREIVĖLIAI ŠVENČIA KALĖDAS

Vokietijoje

Japonijoje

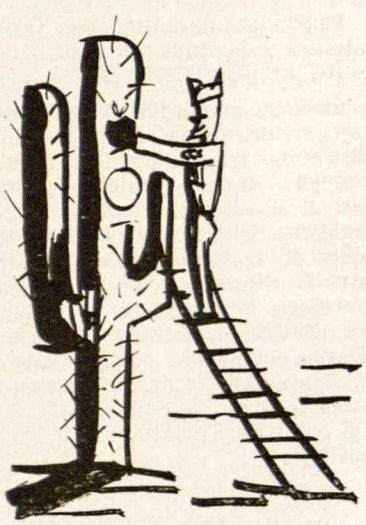

Teksas

Piešiniai G. Botyriaus

DARBAI ŽMONĖS

GAJOS KORPORACIJAI 25 METAI

Šiemet Gajos korporacija minėjo 25 metų įsikūrimo sukaktį. Šiai korporacijai priklauso medicinos, veterinarijos, odontologijos studentai ateitininkai, taip pat ir baigusieji unversitetą. Per 25 metus "Gaja", vadovaudamasi ateitininkų principais medicinos profesijoje, išaugino visą eilę žymių gydytojų, profesorių, visuomenininkų. Dauguma gajiečių yra likę Lietuvoje. Keleta žuvo karo metu. Gajiečiai pasižymėjo ne tik medicinos srityje, bet ir įdėję nemažą įnašą į lietuvių tautos kultūrą.

Sukakties minėjimas Chicagoje

Šiam jubiliejui paminėti spalio 18 d. Chicagoje buvo sušauktas "Gajos" korporantų suvažiavimas. Nors gydytojai ir labai užimti, tačiau suvažiavime dalyvavo 60 korporantų, daugiausia iš Chicagos ir apylinkių. Suvažiavimas prasidėjo pamaldomis šv. Kryžiaus bažnyčioje. Po pamaldų buvo gajiečių agapė ir darbo posėdžiai Lietuvos Vyčių salėje. Suvažiavimą atidarė "Gajos" korp. pirmininkas prof. dr. J. Meškauskas, apibūdindamas korporacijos nuveiktus darbus, ir išvardino visą eilę žuvusių korporacijos narių, kurie buvo pagerbti susikaupimu.

Pagrindinę paskaitą apie "Gajos" ateities uždavinius skaitė dr. D. Jasaitis, atvykęs iš New Haven, Conn.

Suvažiavimas išdiskutavo "Gajos" persiorganizavimą, veikimo gaires. Prisiimtas naujas statutas, išrinkta valdyba. Statuto projektą paruošė dr. J. Balčiūnas. Į naują "Gajos" valdybą išrinkta: dr. A. Ale'knavičius, dr. D. Kisieliūtė, dr. J. Kižys, dr. J. Starkus ir dr V. Šaulys. Į revizijos komisiją: dr. Balčiūnas, dr. Baltrukėnas ir dr. Tumasonis. Darbo posėdžiams pirmininkavo dr. V. Majauskas ir dr. J. Starkus, sekretoriavo dr. R. Sadauskaitė. Agapę rengė dr. Tumasonienė ir dr. Kisieliūtė.

Paskirta 1000 dol. stipendija

Kaip vieną iš darbo posėdžių nutarimą tenka atskirai paminėti, kad suvažiavimas sukakties proga nutarė paskirti nuolatinę "Gajos" korporacijos stipendiją 1000 dol. metams studentui ateitininkui, studijuojančiam medicinos, odontologijos, veterinarijos ar farmakologijos bei bakteriologijos mokslus. Į šį nutarimą reikia atkreipti dėmesį, tai parodo gajiečių duosnumą ir dėmesį kultūriniams reikalams. Pinigai bus pervesti Ateitininkų Šalpos Fondui, o patį stipendijos skyrimą vykdys "Gajos" valdyba. Te ka prisiminti, kad okupacijų metu gajiečiai buvo sudarę nuolatinį stambų "Gajos" fondą savo korporantams remti. Dabar priimtas nutarimas nario mokesčio 60 dol. metams; kurie dar nesiverčia praktika—tik 10 dol. metams.

Iškilmingas posėdis

Užbaigus darbo posėdžius, 4 val. prasidėjo iškilmingas posėdis "Gajos" 25 metų jubiliejui paminėti. Posėdžiui pirmininkavo dr. P. Kisielius. Po jo atidarymo kalbos ir ateitininkų himno buvo pakviestas garbės prezidiumas; prof. dr. J. Meškauskas, Dr. D. Jasaitis, prof dr. Oželis (fraternitiečių atstovas), kun. dr. Rimšelis, kun. A. Linkus, kun. A. Stašys, Moksleivių At-kų Centro atstovė A. Krikščiūnaitė, Chicagos sendraugių at-kų pirmininkas J. Kazlauskas, "Grandies" atstovas inž. P. Brizgys, "Giedros" atstovė A Rugytė, "Kęstučio" atstovas inž. K. Grina, "Vytauto" atstovas Repšys, be to, dr. Paliokas, dr. J. Balčiūnas ir buvę "Gajos" pirmininkai: dr. Aleknavičius, dr. Šaulys, dr. Starkus, dr. Labokas, dr. Tumasonis, dr. Urba ir dr. Rimkus. Toliau sekė garbės prezidiumo narių sveikinimai ir kalbos. Pagrindinę paskaitą skaitė prof. dr. J. Meškauskas, nušviesdamas "Gajos" istoriją, tikslus, uždavinius. Raštu sveikino vysk. V. Brizgys, At-kų Federacijos Vadas S. Sužiedėlis, Lietuvių Fronto vardu prof. J. Brazaitis, Stud. At-kų Centro Valdyba ir visa eilė toliau gyvenančių korporantų. Pabaigoje buvo paskelbta rezoliucijos. Rezoliucijų komisiją sudarė dr. Z. Danilevičius, dr. Kižys ir dr. Valatka.

Iškilmingas posėdis baigtas Tautos Himnu. Be gajiečių posėdyje dalyvavo ir daugelis svečių.

Suvažiavimas užbaigtas vaišėmis

Vakare puošnioj svetainėje įvyko balius, kuriame dalyvavo visa eilė svečių. Vaišių metu dar buvo visa eilė sveikinimų. Linksmą programą atliko A. Baronas, paskaitydamas humoristikos, o dr. V. Majauskas kartu su dr. Kisieliumi padainavo linksmų kupletų.

Vertinant šį "Gajos" suvažiavimą, tenka pažymėti, kad jis prašoko visas rengėjų viltis. (Šventės rengėjai buvo Dr. Starkus, Dr. Šaulys, dr. Kisielius, dr. Juozevičius, dr. Tumasonienė, dr. Kisieliūtė, dr. Razutis.). Jautėsi geras profesinis pasiruošimas, geras organizuotumas, gyvas domėjimasis lietuviškais reikalais. Savo pajėgumu "Gaja" toli pralenkia kitas korporacijas bei kitų ideologijų akademinius sambūrius. Sekmės gajiečiams užsibrėžtuose siekimuose; **Dr. K. A.**

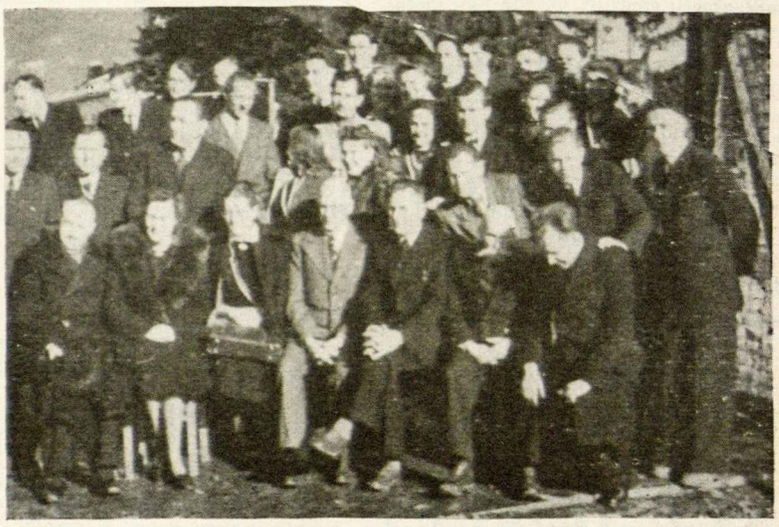

"Gajos" Korp. suvažiavimas Gar mische 1949 m.

LIETUVIŲ KONGRESAS CHICAGOJE

Paskutinėmis lapkričio mėn. dienomis Chicagoje vyko visa eilė lietuviškų organizacijų suvažiavimų. Tačiau juos visus nustelbė lapkr. 27—28 dienomis įvykęs Amerikos lietuvių kongresas—suvažiavimas. Jame dalyvavo arti tūkstančio lietuvių atstovų ir svečių, suvažiavusių iš visos Amerikos. Šalia senų lietuvybės veteranų matėsi ir naujieji lietuviai ateiviai. Visi aktyviai ir nuoširdžai sprendė aktualias šių dienų problemas.

Kongresas priėmė per 20 rezoliucijų politiniais, kultūriniais ir organizaciniais klausimais. Teigiamai pasisakyta ir padėkota prez. Eisenhoweriui už jo vyriausybės vedamą pavergtų tautų išlaisvinimo politiką, protestuota prieš pataikavimą sovietams. Kultūros srityje kongresas pasisakė už lietuviškos dvasios stiprinimą jaunimo tarpe, ragino steigti visur PLB skyrius, remti lietuviškas mokyklas, parapijas, knygą ir kultūrinius pasireiškimus.

Kongresas gavo labai daug sveikinimų iš vadovaujančių Amerikos žmonių, abiejų didžiųjų partijų vadovų ir net iš paties JAV prezidento. Laisvinimo reikalams kongrese surinkta per 15.000 dolerių.

Kongreso rengėjas buvo Altas. Kongreso metu buvo renkama nauja Alto vadovybė, tačiau suvažiavusiųjų nutarimu ir toliau palikta Alto priekyje tie patys "keturi didieji": L. Šimutis, A. Olis, P. Grigaitis ir M. Vaidyla.

SAS BARUOSE

J. E. vysk. Fulton Sheen atsakė į SAS CV pirmininko laišką, kuriame pirmininkas dėkojo už Lietuvos prisiminimą televizijos programoje. Vyskupas džiaugiasi, suradęs naujų draugų, žada melstis lietuvių intencijom ir prašo jo intencijom pasimelsti.

Spalio 31 d. New Yorke įvykusiame Baltų Studentų Federacijos steigiamajame kongrese Kęstutis Kudžma, SAS CV pirmininkas, buvo išrinktas šios federacijos pirmininku.

Urbanos universitete studijuoją ateitininkai susibūrė draugovėn. Valdybą sudaro Ed. Vitkus—pirm., Liuda Luinytė—sekr. ir Vyt. Užgiris—ižd.

Romos Ateitininkų Draugovės valdybon šiais metais išrinkti: Kun. Juozas Seškevičius—pirm., Kun. Jonas Riaubūnas—vicepirm. ir Kun. Bol. Lukoševičius—sekr.

Naują draugovę įkūrė ir St. Louis studentai ateitininkai. Nauja valdyba: pirm. Antanas Sabaliauskas, sekr. Birutė Miniokaitė, ižd. L. Savickaitė.

Chicagoje lapkričio 28—29 dienomis įvykusiame Amerikos Lietuvių Kongrese Studentų Ateitininkų Sąjungą atstovavo Jonas Šoliūnas, Ed. Vitkus, Vaclovas Kleiza ir Vytautas Žvirgždys. Suvažiavimo posėdžiuose taip pat dalyvavo Kęstutis Kudžma, Vytautas Vygantas ir Antanas Sabaliauskas. Kęstutis Kudžma tą pačia proga pasitarė su Chicagos draugovės valdyba studijų dienų ir organizaciniais reikalais.

PROF. J. BRAZAIČIUI 50 METŲ

Gruodžio 9 d. suėjo 50 metų žymiam mūsų literatūros profesoriui, kritikui, visuomenės veikėjui ir politikui prof. Juozui Brazaičiui. Visą gyvenimą jis ėjo ten, kur buvo tautos svarbiausi reikalai. Todėl ir išsišakojo jo veikla. Dar moksleiviu būdamas, organizuoja moksleivius ateitininkus, pavasarininkus; studijuodamas gyvai reiškėsi studentų at-kų sąjungoje, baigęs — sendraugiuose. Buvo Ateities redaktorius.

Gimnaziją baigęs Mariampolėje, literatūrą studijavo Kaune, dar studijas gilino Bonnoje. 16 metų mokytojavo "Aušros" mergaičių gimnazijoje, ilgus metus profesoriavo V. D. Universitete, dėstė lietuvių literatūrą.

Prieš 30 metų pradėjęs žurnalistinį darbą "Lietuvoje", niekada nesitraukė iš spaudos. Šalia mokytojavimo ir profesoriavimo bendradarbiavo: Laisvėje, Ryte, Dienose, Liet. Aide, Ateityje, At. Spinduliuose, N. Romuvoje, N. Vaidilutėje, Židinyje, buvo vienas iš XX Amžiaus redaktorių.

Mokslo srityje pirmiausia jis atkreipė dėmesį į mūsų tautosaką, parašė visą eilę straipsnių ir didesnę studiją, deja, likusią tik rankraštyje. Tyrinėjo mūsų rašytojus, praskleisdamas ne tik jų kūrybos esmę, bet ir juos pačius naujai nušviesdamas. Šiuos straipsnius išleido atskira knyga —"Lietuviai rašytojai", 1938 m. Apie Vaižgantą ir jo kūrybą studiją išleido 1937 m. Vienas iš didžiausių jo darbų — Maironio kūryba liko irgi rankraštyje.

Mokykloms parengė visą eilę vadovėlių; Literatūros teoriją, su dr. J. Griniumi ir A. Vaičiulaičiu Visuotinės literatūros dvi dalis, su A. Skrupskeliene ir A. Vaičiulaičiu Naujųjų Skaitymų dvi dalis.

Vadovavo laikinai Lietuvos Vyriausybei, nuo pat Vliko pradžios ėjo jame įvairias pareigas. Dabar yra vienas iš Darbininko redaktorių ir bendradarbiauja kat. spaudoje.

---

masis tomas jau pasirodė. Jis buvo lauktas su nepaprastu susidomėjimu. Pasiekęs savo prenumeratorius, jų nenuvylė. Pirmasis tomas turi 524 psl., atspaustas gerame popieriuje, gražiai iliustruotas, įrištas į skoningus raudonus viršelius. L. E. ypatingai atkreiptas dėmesys į lietuvišką s r i t į, ją išplečiant, o bendrus, tarptautinius dalykus susiaurinant.

• **Aloyzas Baronas** parašė naują romaną "Užgeses sniegas". Romaną leidžia "Tėviškės Žiburių" leidykla. Jis bus duodamas priedu visiems šio laikraščio skaitytojams.

• **Arkiv. J. Matulaičio**-Matulevičiaus beatifikacijos byla Romoje jau pradėta. Pirmasis iškilmingas posėdis įvyko dar spalio 31 d. Romos vikariato didžiojoje tribunolo salėje. Plačiai apie arkiv. J. Matulaitį ir apie šios bylos pradžią rašė didieji italų dienraščiai.

• **Dal. K. Žoromskio** kūrinių paroda Chicagoje vyko nuo lapkr. 29 iki gruodžio 6 d. Paroda vyko Marijos aukšt. mokyklos patalpose. Dailininkas buvo išstatęs 80 savo kūrinių, pavaizduojančių visą jo kūrybos kelią.

• **Brazilijos moksleiviai** ateitininkai savo susirinkimuose Vila Zelinoje mokosi lituanistikos dalykų. Yra paruoštas specialus lituanistikos kursas. Moksl. at-kų kuopa Vila Zelinoje suorganizavo kun. P. Ragažinskas.

• **Pranas Vainauskas** Amerikos lietuvių kongrese Chicagoje darė platesnį pranešimą apie lietuviškumo reikalus Amerikoje. Pastebėjęs, kad nutautėjimas plečiasi dideliu tempu, prelegentas siūlė ypatingai stiprinti lietuviškų šeimų sudarymą, remti liet. mokyklų ir parapijų veiklą ir organizuoti liet. bendruomenę.

• **Kražių skerdynių** 60 metų liūdną sukaktis suėjo lapkričio 21 dieną. 1893 m. Kražiuose, kada rusai norėjo jėga uždaryti vienuolyno bažnyčią, miestelio ir apylinkės gyventojai nuogom rankom išdrįso pasipriešinti ginkluotiems kazokams. Plačiau apie šiuos įvykius "Ateitis" parašys sekančiame numery.

IŠ PAX ROMANA GYVENIMO

Amerikos Katalikiškų Kolegijų Studentų Federacija

Romas Leimonas

1937 metai Amerikos katalikų gyvenime yra ypatingai reikšmingi. Tais metais Manhattanville College, N. Y., susirinko penkiolikos katalikiškų kolegijų studentų atstovai ir įsteigė N. F. C. C. S. (National Federation of Catholic College Students). Šios organizacijos tikslas yra sujungti Amerikos katalikiškų kolegijų studentus, kad jie bendromis jėgomis svarstytų bei spręstų įvairias problemas, tuos sprendimus vykdytų ir įsitrauktų į darbą tautiniu ir tarptautiniu mastu. Be to, pasinaudoti Amerikos katalikiškų kolegijų įvairiose srityse išbandytais metodais, jų atsiektais rezultatais ir juos pritaikyti katalikiškos veiklos sustiprinimui.

Jau praėjo 16 metų nuo šios organizacijos įsteigimo. Narių skaičius nuolat auga. Pradžioje Federaciją sudarė 4 kolegijos su keliais šimtais studentų. Dabar joje dalyvauja jau 200 kolegijų su apie 200.-000 studentų. Sunkiausi Federacijos veiklos metai buvo karo laiku, nes studentija buvo pašaukta į kariuomenę. Tačiau, karui pasibaigus, Federacija vėl atgijo ir veikia dar didesniu uolumu bei galingesne dvasia negu anksčiau. Šiandien ji yra pagarsėjusi ir tarptautinėje plotmėje. Jos centras yra Washington, D. C. Federacijai vadovauja Monsignor Joseph Schieder.

Veiklos būdai.

N. F. C. C. S. turi savo skyrius kiekvienoje katalikiškoje kolegijoje, kuriems vadovauja du rinkti asmenys: pirmininkas ir vice-pirmininkas. Jie tvarko skyriaus veiklą, kuri yra labai plati ir įvairi; pav. sprendžiamos darbo problemos, religiniai klausimai, nagrinėjami meno, spaudos reikalai ir t. t. Svarstymų eiga ir padaryti sprendimai yra užrašomi ir pasiunčiami į centrą. Čia tie dalykai dar kartą persvarstomi, padaromos atitinkamos išvados ir paskelbiami galutiniai rezultatai. Tuomet, pagal tas finalines išvadas, katalikiškos kolegijos stengiasi gerinti savo skyriaus būklę ir veiklą, jei ji to anksčiau nėra pasiekusi.

Karts nuo karto, kad geriau išnagrinėtų įvairių sričių problemas ir pasiektų tikslesnių sprendimų, šaukiami atskirų sričių kongresai. Į tuos kongresus yra kviečiami srities skyrių atstovai. Susirinkusieji svarsto jų srities veiklos eigą ir pasiektus rezultatus, o esant reikalui, padaroma savo pastabų bei pasiūlymų. Pasiremiant šiomis kongreso padarytomis pastabomis ir pasiūlymais, atitinkamai suplanuojama ir pravedama srities ateities veikla. Be to, yra svarstomi organizaciniai nuostatai ir stengiamasi juos patikslinti.

Tautinis Kongresas (National Congress) įvyksta kiekvienais metais paprastai vasaros metu. Ten suvažiavę atstovai diskutuoja maždaug tuos pačius klausimus, kaip ir sričių kongresuose. Skirtumas yra tik tas, kad jo nutarimai turi privalomos galios visai Federacijai. Čia taip pat renkama Federacijos valdyba, keičiamas statutas ir t. t.

Šalpos akcija.

N. F. C. C. S. vykdo platų šalpos darbą. Tam tikslui daroma specialios rinkliavos, o taip pat panaudojama ir dalis nario mokesčio. Paprastai pagalba yra teikiama kurios nors užsienio mokyklos studentams. Yra daromi drabužių ir maisto vajai. Viskas siunčiama ten, kur labiausia yra reikalinga. Pažymėtina, kad Federacija turi glaudžių ryšių su įvairių kraštų studentija, plačiai su ja koresponduodama. Šiems reikalams centras yra Assumption College, Worcester, Mass. Federacija yra taip pat glaudžiame kontakte su Pax Romana, bet kol kas tiesioginiai jai nepriklauso. Ji kartu dirba su N. C. C. Y. (National Council of Catholic Youth) ir C. Y. O. C. (Catholic Youth Organization), kurios abi priklauso Pax Romanai.

N. F. C. C. S. atlieka didelės reikšmės darbą katalikiškoje akcijoje ir yra pripažinta kaip viena iš stipresnių katalikiškos akcijos organizacijų Amerikoje. Per ją katalikiškoji studentija turi progos lavintis ir auklėtis pagal krikščioniškąją doktriną, išeina didelį stažą jau grynai praktiškame katalikiškos akcijos darbe ir įsijungia į tarptautinę katalikų veiklą. Visa tai yra naudinga ir studentams ir pačiai visuomenei.

Tarpt. Stud. Caritas konferencija Freiburge

Freiburgas yra laikomas Schwarzwaldo sostine. Garsus šis miestas savo sena katedra, kurios bokštą plačiai pagarsėjęs šveicarų kultūros istorikas Jakob Burchardt yra pavadinęs gražiausiu bokštu vakarų Europoje.

Studentams Freiburgas pažįstamas kaip universitetinis miestas. Bet ne vien 500 metų senumo universitetas juos traukia į Freiburgą: juos dar daugiau čionai vilioja nepaprastai gražios apylinkės. Miestas stovi vieno Reino slėnio įlankoje, prisišliejęs prie pietinio Schwarzwaldo papėdės. Žiemą ir vasarą, pavasarį ir rudenį džiugina freiburgiečius nuolat besimainanti, spalvom ir nuotaikom vis kitoniška miesto apylinkės gamta.

Šio paminėto Senojo Universiteto pastate, kurs yra labai skoningai atnaujintas, kaip tik ir įvyko tarptautinė studentų Caritas konferencija.

Anksčiau buvo manyta, jog tai bus Pax Romana konferencija, turinti tikslą panagrinėti visų tautų pabėgėlių problemą ir Pax Romana įnašą jiems pagelbėti. Bet mudu su dr. A. Maceina, užsiregistravę konferencijos biure kaip "Ateities" atstovai ir gavę į rankas konferencijos programą, turėjome kiek nusivylę konstatuoti, jog šios konferencijos centre stovi daugiau vokiečių pabėgėlių problema. Pax Romana figūravo tik kaip vienas iš rengėjų, o pati konferencija vadinosi "Studentų Caritas Konferencija".

Ji prasidėjo spalio 31 ir baigėsi lapkričio 3 d. Be vokiečių studentų ir prelegentų joje dalyvavo E. Tradt, prie Pax Romana neseniai įkurto Socialinio Sekretoriato prezidentas, Joseph H. McMahon, Pax Romana generalinio sekretoriato atstovas ir Z. Marzys iš Pax Romana direktorijos. DP studentų grupę sudarė lietuvių, latvių, lenkų, slovakų, ukrainiečių ir vengrų katalikiškų korporacijų atstovai. Be šių paminėtųjų į konferenciją dar buvo atvykę 2 olandai ir Dunojaus švabų delegatas iš Austrijos.

Mes iškelsime tik tas konferencijos vietas, kurios lietė DP studentus.

Lapkričio 1 d. vakarą buvo susirinkę DP studentai bendram pasitarimui. E. Tradt pranešė, jog Pax Romana socialinis sekretoriatas dėsiąs pastangų DP studentų padėčiai pagerinti. Numatoma vieną "Pax Romana" numerį skirti DP studentų reikalui. Jeigu kuris studentas

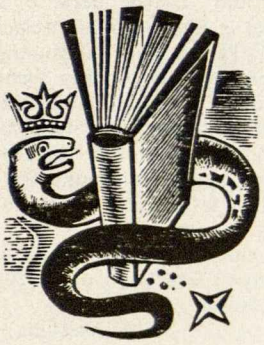

ATSKLEISTA KNYGA

VAIKAS IR RELIGIJA

Kun. dr. Jonas Gutauskas, VAIKO DIEVAS IR RELIGIJA. Toronto, "Žiburiai", 1953 m., 328 psl., kaina $3.00.

Mūsų vaikystė ir pirmosios elementoriaus dienos atneša daug gražių prisiminimų. Šit tėvų raginami mokėmės poterių, kartojome sunkiai suprantamus žodžius, kartais net savos "kūrybos", naujų žodžių, į juos įterpdami. O kiek gražaus vaikiško džiaugsmo ir giedrumo atnešė pirmosios komunijos pamokos, kai pavasarį pluošdavom į parapiją, kur kunigas šventoriuje katekizmą aiškindavo, kur miestelio "daraktorkos" padėdavo viską pakartoti, greitai ir nesuklydus atsakinėti į jų duodamus klausimus.

Praėjus eilei metų, dabar jau suaugusio ar brėstančio žmogaus protu žvelgiant ir vertinant pirmąsias tikybos pamokas, rengimąsi pirmąjai komunijai, peržiūrint tėvų, mokytojų, kunigų, "daraktorkų" vartotus metodus ir tikėjimo mokslo aiškinimus, mumyse išauga daugybė naujų klausimų, neaiškumų, net kartumo, nulėmusio mūsų tolimesnį religinį gyvenimą, praktiką, bodėjimąsi ar meilę bažnyčiai, maldai, šventiems dalykams.

Kun. dr. Jonas Gutauskas, eilę metų dirbęs kapeliono darbą gimnazijose, domėjęsis religinės pedagogikos klausimais, tremtyje uoliai rinkęs rūpimąją medžiagą, parašė knygą "Vaiko Dievas ir religija". Ji ir nagrinėja tuos pačius klausimus, kuriuos iškelia mūsų vaikystė, pirmosios katekizmo pamokos, mokytojų vartoti metodai etc. Religinėje lietuvių literatūroje tai, berods, pirmutinis toksai bandymas rimtai ir moksliškai nusileisti į vaiko psichologiją, jo augimą, brendimą, vaiko pirmutinį susidūrimą su Dievu, religiniu gyvenimu, jo pasisavinimu, praktika.

Minimoji knyga turi šiuos skyrius: I—vaiko kelias į pasaulį—dvasinis ir fizinis vystimasis; II—vaiko kelias į religiją—religinis brendimas; III—religinis vaiko auklėjimas šeimoje ir mokykloje; IV—ypatingieji religinio auklėjimo uždaviniai. Šių knygos dalių išvedžiojimai išmarginti žinomų pedagogų, psichologų mintimis, paties autoriaus anketiniu būdu surinktais daviniais Vokietijoje, tremties mokyklose, patirtimi bedirbant Lietuvoje.

Reikia tikėtis, kad knyga gražiai patarnaus asmenims, bedirbantiems jaunųjų religinio—dorinio auklėjimo baruose, o taip pat ir jaunimui atskleis tiesesnį ir giedresnį kelią į religiją bei religinį gyvenimą.

J. Gulbinas.

KAZYS BINKIS IR JO LYRIKA

Poetas K. Binkis gimė 1903 m. lapkr. 4 d., mirė 1942 m. Taigi, šiemet sueina 50 metų nuo gimimo. Ta proga prisimename jo poezijos paskutinę laidą. **Red.**).

Biržėnų klubui pritariant ir padedant, Terros leidykla išleido J. Aisčio redaguotą K. Binkio rinktinės poezijos tomelį "Lyrikos" vardu. Rinkinys apima dvi ankstyvesnias K. Binkio poezijos knygas ir paskirus periodinėj spaudoj spausdintus eilėraščius.

"Dalyvavau įvairiuose 'judėjimuose', užiminėjau įvairiausias vietas ir galų gale įsitikinau, kad tėvelis teisingai vienąkart pasakęs, kad iš manęs nieko gero neišeisią". Šitaip rašė Binkis, kada jis buvo 28 metų, išleidęs pirmąjį eilėraščių rinkinį — "Eilėraščius". Nežiūrint vėlesnių darbų, tada Binkis klydo, taip sakydamas. Įskaitant jo dramas (Atžalyną, Generalinę repeticiją), eiliuotus feljetonus, beveik visi šio "Eilėraščio" rinkinio eilėraščiai, dabar sudėti "Lyrikos" pirmoj daly, yra pats didžiausias Binkio palikimas.

Taip "Lyrikos" pirmam skyriuje ir randame pačius grakščiausius, subtyliausius, lyriškiausius posmus, muzikaliausius trioletus, kurių skambumo vėlyvesnės kartos poetai nebandė ar nepajėgė pralenkti. Čia randame ir šiandien tebedeklamuojamas "Gėles iš šieno", mielai skaitomą Persiskyrimo dainą, nuostabiai pavasariška žalumo bangą ir trioletus, dainuojamus scenoje. Štai keletas posmų tos nemeluotos lyrikos ir žavinčio skambumo:

Šypsodamos skina ji rūtas,
Šypsodamos pina kasas,—
Šią naktį bernelio yr būta...
Šypsodamos skina ji rūtą.

Tyliau... Sužinos—tai pražūta...
Bet kaip sužinos tai ir kas?
Šypsodamos skina ji rūtą,
Šypsodamos pina kasas...

---

pristinga pinigų, gali kreiptis į Albertus Magnus draugiją, esančią prie kiekvieno universiteto. Bet gautą pašalpą reikia vėliau grąžinti.

Tik paskutinę konferencijos dieną galėjo DP studentai bendroj auditorijoj bent kiek papasakoti iš savo buities.

Kaip pirmam kalbėtojui buvo suteiktas žodis dr. A. Maceinai.

Jo trumpa, bet graži ir gili kalba, buvo skirta vokiečių katalikams. Pabrėžęs, jog teisė į tėvynę yra prigimta žmogaus teisė, kuri negali būti panaikinta kurios nors pozityvios teisės, apibūdino jis dabartinę tremtinio būtį, kaip egzistenciją pakeliui. Šioj egzistencijoj benamis žmogus labai stipriai išgyvena svetimumo jausmą, kurio jis pats iš savęs neįstengia nugalėti. Bet gi yra viena vieta, kur benamis toj pačioj plotmėj susitinka su kitataučiu, — tai Bažnyčia. Tik čia benamis gali pergalėti svetimumo jausmą. Bet norint šį faktą egzistencialiai pergyventi, reikia, jog vietiniai katalikai pasitiktų benamį ne kaip visiškai svetimą žmogų, bet kaip visuotinės šeimos brolį, kurs priklauso prie to paties Dievo Stalo. Tik šitoks susitikimas gali benamiui atskleist Bažnyčią kaip anttėvynę. Todėl Maceina kreipėsi į vietinius katalikus, prašydamas jų šį susitikimą dvasiniai paruošti ir visuomeniškai įvykdyti, nes iniciatyva įjungti benamį į Bažnyčią turėtų išplaukti iš vietinių katalikų tarpo. Šiuo laiku, kai nusigręžimas nuo Dievo yra tapęs bendruomenę formuojančiu faktorium, ar gi nebūtų galima Vakaruose sudaryti iš visų tautų ir kalbų bendruomenę, kuri būtų pagrįsta apsisprendimu už Kristų ir Jojo Bažnyčią. Tuo būdu būtų išpildyta katalikų pasaulinė misija.

A. Maceinos kalba rado gilaus atgarsio klausytojų tarpe. E. Tradt paprašė ją patiekti Pax Romana, o "Caritas" korespondentė josios laikraščiui.

Po to buvo tremtinių studentų atstovų pranešimai.

Ši trijų dienų Caritas konferencija baigėsi bendra iškyla per rudens spalvom išsidabinusį Schwarzwaldą į St. Blasien miestelį.

J. Medušauskas

Ir keista, kad tokių eilėraščių autorius pasisuko radikaliai naujosios poezijos link šaukdamas, kad reikia susprogdinti sustingimą. Suprantama, kad Binkis, būdamas didelis talentas, nepasitenkino tuo, kas jau seniai buvo atrasta, bet nesuprantama, kad Binkis, studijuodamas Berlyne, nesusipažino nei su Rilkės nei su kitų vokiečių kūryba. Galimas daiktas, kad tuo metu vokiečiuose irgi vyravo futūristinės nuotaikos kaip ir rusuose. Viename vokiečių žurnale teko skaityti, kad Majakovskis daug įtakos turėjęs ir vokiečiams. Esą Majakovskis buvo išverstas į 25 kalbas. Galimas daiktas, kad tie ne tik rusuose, bet ir vokiečiuose sutikti futūristiniai eilėraščiai pasuko Binkį nuo grynosios poezijos. Ir "Lyrikos" antrame skyriuje randame eilėraščių diametraliai priešingų pirmo skyriaus posmus:

Kam širdis susirietus,
Dvasia kam padvėsus,—
Tam į krūtinę teįrita
Nors bosą spirito —
Vistiek nebepadėsi.

Gi dabar, kai žiūrime iš laiko perspektyvos, šitas visuomenės skoniui antausis praėjo be didesnių žymių, ir Binkio poetinis kapitalas susideda iš "Lyrikos" pirmojo skyriaus eilių. Žinoma, niekas neužginčys talento, naujumo ir ekspresyvių šviežių sakinių, patrauklių savo netikėtumu, bet "Šimtas pavasarių" išlieka kaip didelio talento liudytojai, o ne kaip tikrasis poetinis turtas.

Nereikia nė sakyti, kad knyga yra vertinga ir kad už ją turime dėkoti J. Aisčiui, Terrai ir Biržėnų klubui, įgalinusiam greitesnį knygos pasirodymą. (Viršelio aplankas dail. R. Viesulo, 116 psl., tiražas 700 egz., iš jų 100 numeruotų. Kaina nepažymėta.)

A. B.

SENOJI MŪSŲ KNYGA

Daugelį lietuvių tautos praeities dienų slepia tyli nežinia; ji lygiai taip pat gaubia ir vieną iš mūsų kultūros apraiškų — **knygą**. Ir šia, mūsų senosios knygos nežinia, daug kas buvo susidomėjęs, ne vienas jos užkliuvęs, tačiau iki šiai dienai tik vieną kitą painiavą teišsprendė. Daugiausia šiam darbo barui jėgų ir laiko pašventė prof. Vaclovas **Biržiška** (g. 1884), jis ir daugiausia tos nežinomos mūsų knygos įvairių paslapčių yra atkasęs, ar tai paruošdamas "Lietuvių Bibliografiją" ar tai vienu bei kitu klausimu kur nors plačiau parašydamas. Kiek prof. Vc. Biržiška mūsų senosios knygos labui nudirbo, trumpai nusakyti visiškai neįmanoma, nors šiek tiek šviesos meta, tai su jo pirmtaku S. **Baltramaičiu** palyginant. Pvz.

S. Baltramaitis	(1904) ir	Vc. Biržiška	(1946)	žinojo:
XVI a.	25 (24)	34		knygas;
XVII a.	30 (24)	58		,,
XVIII a.	112 (24)	304		,,
1801-1864	604	926		,,
1865-1904	1885	3320		,,

Taigi skirtumas labai ryškus ir kartu mus visus džiuginanti žinia, jog prof. Vc. Biržiškai pavyko atsekti 984 iki to laiko **niekam nežinomas** mūsų knygas ir tuo pačiu praturtinti nuskendusių dienų mūsų kultūros lobyną. Paskutiniu metu prof. Vcl. Biržiška skaitančiai visuomenei pateike "Senųjų lietuviškų knygų istorijos" I-ją dalį, kuri buvo parašyta tremties kelyje ir suglaudžianti daugiau kaip 30 m. jo darbo laimėjimus. Ten rašo jis apie mūsų knygos tyrinėjimų istoriją, senąją rankraštinę knygą, tariamąjį lietuvių raštą, seniausiųjų knygų likimą bei jų jieškojimą, prūsų kalbos paminklus, pirmąsias spausdintas lietuvių protestantų bei katalikų knygas, šv. Rašto vertimus ir giesmynus. Visas šis darbas parašytas gana lengvai ir nevargina išnašomis bei įvairiais nurodymais, nors ne vieną kartą jų vis tik ir pasigendi. Mūsų jaunimui, kuris neabejotinai perskaitys šią prof. Vc. Biržiškos knygą, noriu priminti porą smulkmenų, kurioms paskutiniu metu kaip tik buvo surasta nauji duomenys, įnešą toms vietoms visai kitos šviesos. 162-165 psl. plačiai svarstomas pirmojo lietuviškojo katalikų katekizmo klausimas. Ten sustojama ir prie taip vadinamojo 1605 m. **rytiečių** arba **anoniminio** katekizmo įvadinės pastabos, kur nežinomas mums rengėjas pasisako "tu Ledesmos Cathechismu iž nauio pergulđziau, kuris iau pirma to buo perguldytas, ir ne žynau kayp nugayszyntas". Anksčiau ši vieta buvo jungiama su neišlikusiu mums Canisijaus katekizmu, kuris buvo pasirodęs prieš 1590 m. Bet dabar prof. Z. Ivinskiui Romos archyvuose pavyko užtikti naujų duomenų, neabejotinai įrodančių, jog toks katekizmas, tai pat **rytiečių** tarme buvo paruoštas, bet neišspausdintas. Taip pat 66 psl. minima, jog tik lietuviškame žėgnonės vertime yra nukrypta ir pridėtas įspraustinis "Dievo". Ir tikrai mūsų žegnonė "Vardan **Dievo** Tėvo" šiandieną kiek neįprastai suskamba, kai palygini su Mato evangelijos 28:19. Ten įspraustinio "Dievo" nėra, o... "vardan Tėvo ir Sūnaus ir šventosios Dvasios"... Taćiau šį įspraustinį "Dievą" turime vis tik ne mes **vieni**. Jis pažįstamas ir latviams, labai dažnas vokiečiams (seniausias man žinomas iš XVI a. vidurio) ir net **lenkams** (išlikęs prie vieno nukalbėjimo). Tuo būdu ir ši vieta iš kai kurių prielaidų iškrinta.

Prof. Vaclovas Biržiška, **Senųjų lietuviškų knygų istorija, I dalis.** 208 psl. in 8°. Chicago 1953.

A. Mažiulis

JAUNOS MINTYS

Tokiu vardu Chicagoje neseniai pasirodė nedidelio formato laikraštėlis, skirtas chicagiečiams ateitininkams moksleiviams. Laikraštėlį leidžia Brighton Parko moksl. at-kų kuopa. Chicagos moksleiviai ateitininkai savo narius skaičiuoja keletos šimtų skaičium, tad nieko nuostabaus, kad jie pasiryžo net ir savo laikraštėlį turėti. Pirmasis "Jaunųjų Minčių" numeris turi 12 puslapių, spausdintas spaustuvėje ir gražiai iliustruotas. Jame jaunesniesiems moksleiviams daug įdomios medžiagos. A. P. Bagdonas pasakoja apie "Gamtos Draugo" ekskursiją, įvykusią prieš 20 metų. Patriotiniame straipsnely paminėta Lietuvos karys. Klausimų ir atsakymų skyrius, Chicagos moksl. at-kų veiklos kronika — viskas gražu ir įdomu. Rašo ir patys jaunieji: eilėraščius ir feljetoną. Vieną eilėraštį, parašytą Alvinos Dobrovolskytės, dedame šiame "Ateities" numeryje. Iš viso laikraštėlio trykšta didelis ateitininkiškas entuziazmas. Labai džiugu, kad ir patys jaunieji savo kūryba jungiasi į lietuvišką ir at-kišką darbą.

• **Vinco Ramono "Kryžiai"** išversti į anglų kalbą. Šį romaną leidžia "Lietuvių Dienų" leidykla Los Angeles.

• **Dr. A. Šapoka** pabaigė naują Lietuvos istoriją, kuri netrukus bus išleista.

• **"Velnio bala"**, Jurgio Jankaus novelė, kuri 1951 metais pasirodė vokiečių kalba, neseniai išversta į italų kalbą. Jos išleidimu itališkai rūpinasi kun. M. Mincevičius.

• **"Brangioji tevynė"**—tokiu vardu sovietinėje Lietuvoje 1952 metais išleista lietuvių rašytojų ir menininkų antologija, kurioje pavaizduojamas Lietuvos gamtos grožis. Leidinys persunktas "laimingo" sovietinio gyvenimo vaizdais. Įdomu, kad į šią antologiją yra patekęs ir Vaižgantas. Iš jo kūrybos specialiai parinktos kelios vietos, kuriose jis peikia dvidešimtojo amžiaus pradžios Amerikos gyvenimą.

PLAČIAME PASAULYJE

"ATEITIES" REDAKCIJOS VAKARAS

Norėdama artimiau pabendrauti su savo skaitytojais, "Ateities" redakcija lapkričio 28 d. Brooklyno ateitininkų ramovėje surengė priešadventinę kavutę — pobūvį. Jame dalyvavo artimiausi "Ateities" bičiuliai ir talkininkai iš New Yorko ir iš tolimesnių apylinkių, net iš Philadelphijos gerokas jaunimo būrys.

Pačioje pobūvio pradžioje dalyviams buvo pateiktas nemažas siurpryzas: trumpai bet įspūdingai buvo pasveikintas savo 50-ją amžiaus sukaktį švenčiąs At-kų Federacijos Vadas prof. S. Sužiedėlis. Simboliškai buvo uždegta 50 žvakių, pasakyta trumpi sveikinimo žodžiai, ir programa vyko toliau prie žvakių šviesos.

Gražiai vakarui pravesti buvo įdėta nemaža darbo, tačiau ir nuotaika visų svečių buvo gera. Ramovės patalpos buvo gražiai dekoruotos ateitininkiško gyvenimo nuotraukomis, karikatūromis ir rudens lapais. Nuo scenos žvelgė naujai nupieštas pirmojo "Ateities" redaktoriaus Adomo Jakšto portretas, kuris ir priminė pagrindinį vakaro tikslą — pavaikščioti praeities pėdsakais, pavartyti senus "Ateities" puslapius. Užtat programoje svečiai girdėjo poeziją ir kitus dalykus, parašytus prieš keliolika ar keliasdešimt metų. Pobūvyje dalyvavusi poetė Vlada Prosčiūnaitė-Brazaitienė turėjo progą pati paskaityti vieną iš savo pirmųjų eilėraščių, spausdintų Ateity". Naujos kūrybos skaitė A. Baužinskaitė. Kun. J. Petrėnas peržvelgė "Ateities" nueitą kelią iki šių dienų. V. Jonikas paskaitė vieną eilėraštį žemaitiškai.

Pagaliau dalyviai turėjo progą stebėti kun. J. Pakalniškio pagaminto filmo premjerą. Šiame filme rodoma truputis "Ateities" istorijos ir nemaža spalvotų vaizdų iš šios vasaros stud. at-kų stovyklos Kennebunk Porte bei kitų ateitininkiškų iškylų. Kavutė, užkandžiai ir šokiai užbaigė jaukų "Ateities" bičiulių vakarą. Lygiai dvyliktą valandą po trumpo kun. V. Pikturnos žodžio, dalyviai, sustoję ratu apie adventinį vainiką su keturiomis žvakėmis, sugiedojo "Marija, Marija". Prasidėjo adventas.

CLEVELAND, OHIO

Studentų at-kų pirmasis šių metų susirinkimas įvyko spalio 18 d. Džiugu buvo į studentų eiles priimti tris naujus narius: abiturientus Dalią Prikockytę, Juozą Kijauską ir Henriką Pikturną. Naujosios valdybos energingas pirmininkas Arvydas Barzdukas trumpai apibrėžė ateities veikimo gaires ir kvietė visus draugovės narius aktyviai įsijungti į darbą. Susirinkimuose numatoma išdiskutuoti eilę įvairias sritis liečiančių klausimų. Sekančio susirinkimo programai parinkta debatų forma išdiskutuoti temą: "Ar studentas at-kas tremtyje pakankamai ruošiasi savo asmenybės ugdymui." Meninėj daly A. Valaitytė paskaitė savos kūrybos gabalėlį, kuris buvo visų su dėmesiu sutiktas. Einamuosiuose reikaluose aptarti Fed. Valdybos vedamo vajaus laimėjimų knygučių platinimas, "Ateities" klubo koncerto reikalai ir kt. Susirinkimas uždarytas malda.

Kristaus Karaliaus minėjimas įvyko spalio 25 d. Jį bendrai suruošė visos Clevelando organizacijos, tačiau daugiausia aktyvumo parodė at-kai. Akademiją trumpu žodžiu atidarė prof. A. Damušis. Kun. dr. V. Cukuras, svečias iš Columbus, skaitė paskaitą. Meninėje dalyje pasirodė solistė N. Aukštuolienė, deklamatorės E. Apanavičiūtė ir L. Braziulevičiūtė ir J. Kazėno vadovaujamas vyrų oktetas. Akomponavo muz. Pr. Ambrazas.

Koncertas. Tos pačios dienos vakare įvyko "Ateities" klubo suruoštas Chicagos vyrų choro, vadovaujamo B. Jonušo, ir solisto St. Baranausko koncertas, praėjęs su nepaprastu pasisekimu. "Ateities" klubas, sumaniai S. Laniausko vadovaujamas, jau ne vieną kartą Clevelando visuomenei davė progos pasigėrėti aukštos meninės vertės koncertais.

Išleidome. Su skaudama širdžia spalio 31 d. išleidome kuopos sekretorių Džiugą Staniškį į JAV kariuomenę. Suruoštose atsisveikinimo vaišėse mielam Džiugui palinkėjom sugrįžti penkių žvaigždžių generolu. Jam išvykus, sekretorės pareigas perėmė pirmoji kandidatė Laimutė Iešmantaitė.

li

— *V. Aleknaitė išrinkta Philadelphijos moksleivių ateitininkų kuopos pirmininke.*

— *Birutė Empakerytė, mūsų bendradarbė iš Hartfordo, dainuoja moterų balsų kvartete, kuris pasirodė per Hartfordo studentų vakarą.*

— *Kun. Juozas Šeškevičius šiuo metu yra Romos at-kų draugovės pirmininkas.*

— *Ričardas Kontrimas šalia savo tiesioginių chemijos studijų Fordhame daug laiko skiria organizaciniam stud. at-kų darbui.*

— *Aušra Bendoriūtė, buvusi "Ateities" redakcinio kolektyvo narė, ištekėjo už dramos aktoriaus ir režisieriaus Jurgio Blekaičio.*

— *Dr. Kazys Ambrozaitis, buvęs "Ateities" redaktorius, šiuo metu tarnauja kaip gydytojas J. A. Valstybių kariuomenėje.*

— *Enata Skrupskelytė, Annhurst kolegijos studentė, tos kolegijos surengtame Jungtinių Tautų minėjime skaitė referatą apie JT tikslus.*

— *Nijolė Bogutaitė studijuoja muziką Notre Dame kolegijoje Baltimorėje.*

— *Jurgis Gliauda, "Ora pro nobis" autorius, persikėlė iš Detroito į Los Angeles.*

BALTIMORĖ

Mūsų valdyba pasiskirstė šioms pareigoms:
S. Eringis—pirmininkas; R. Svotelis —vice-pirmininkas; V. Jurgelaitytė —sekretorė; V. Drazdys—iždininkas; B. Astašauskaitė ir D. Kudirkaitė—narės.

Veikia jaunesniųjų mergaičių būrelis. Kas antrą penktadienį daromi susirinkimai. Susirinkimą pradedam malda. Globėja Genutė Buračaitė paskaito šį bei tą iš ideologinių dalykų. Paskui per keletą susirinkimų skaitoma žymesnių autorių kūriniai ir aiškinama jų biografija. Po keletos tokių paaiškinimų bus literatūros žinojimo konkursas. Toliau seka linksmoji dalis: žaidimai ir dainos.

Kuopa yra pasiskirsčiusi į vyresniųjų mergaičių ir jaunesniųjų berniukų būrelius. Bendri kuopos susirinkimai daromi kas mėnesį.

L. L.

Chicago moksleiviai ateitininkai kelia Federacijos Vadui ovacijas.

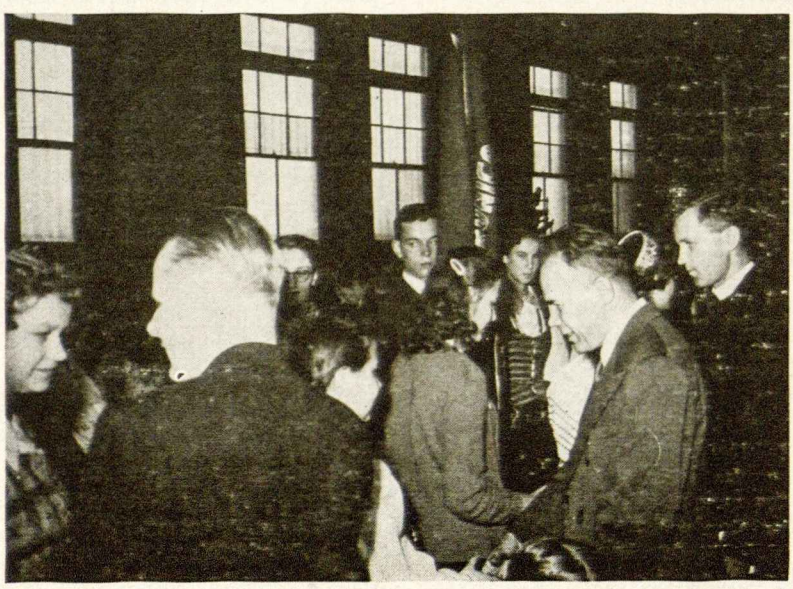

97 JAUN. MOKSLEIVIAI ATEITININKAI CHICAGOJE

Buvo gražus ir saulėtas sekmadienis, kai lapkričio 15 d. Chicagos moksleiviai ateitininkai iškilmingai atšventė savo metinę šventę. Iškilmėse dalyvavo pats At-kų Fed. Vadas prof. S. Sužiedėlis. Šventė buvo sujungta su popiežiaus Pijaus X "Visa atnaujinti Kristuje" šūkio minėjimu.

Šv. Mišias laikė kun. V. Rimšelis, MIC, moksl. at-kų dvasios vadas, pamokslą pasakė kun. K. Juršėnas, At-kų Fed. Tarybos narys. Pamaldų metu visi at-kai ir svečiai ėjo prie šv. Komunijos. Paskui buvo bendri pusryčiai — agapė šv. P. Marijos Cimimo parapijos salėje. Pusryčių metu kalbėjo kun. V. Rimšelis ir klebonas kun. Paškauskas, kuris ragino jaunesniuosius nepamiršti lietuviškos kalbos ir papročių.

Šv. Kazimiero akademijos senojoje salėje įvyko iškilmingas pobūdis. Jį atidarė Chicagos moksl. at-kų apygardos pirm. A. Šatas, invokaciją sukalbėjo kun. V. Rimšelis. Maršui grojant, į salę įžygiavo 9 Chicagos jaun. moksl. at-kų kuopos. Garbės prezidiuman buvo pakviesta visa eilė garbingų svečių. Darbo prezidiumą sudarė: pirm. — Kazys Kleiva, sekr. — Vitalija Baleišytė ir Evangelina Lauciūtė. 97 jaun. moksleiviai

Viršuje: moksleiviai ateitininkai žygiuoja organizuotai į salę.
Kairėje: Rankos paspaudimu Fed. Vadas sveikina įžodį davusius jaun. moksl. at-kus.

Viršuje: moksleiviai ateitininkai ir svečiai po minėjimo.
Dešinėje: Chicagos šv. Jurgio par. moksl. at-kių tautinių šokių grupė su vadove Elena Blandyte.

ateitininkai iškilmingai prisiekė gyventi pagal ateitininkų idealus. Rankos paspaudimu Fed. Vadas prof. S. Sužiedėlis, kun. V. Rimšelis ir A. Šatas pasveikino kiekvieną naują ateitininkų organizacijos narį. Tai pirmas kartas tremtyje, kad toks didelis skaičius moksl. at-kų duotų iškilmingą pasižadėjimą.

Prof. S. Sužiedėlis turiningoje kalboje išaiškino popiežiaus Pijaus X paskelbtojo šūkio pagrindus ir ragino dar geriau pažinti Kristaus mokslą, jį pasisavinti ir skleisti savoje aplinkoje, grąžinti Kristų į visuomenę. Paskaitą sekė įvairūs sveikinimai žodžiu ir raštu. Nuoširdų sveikinimą atsiuntė ir J. E. vysk. V. Brizgys.

Po minėjimo įvyko meninė dalis, kurioje pasirodė patys jaunieji su savo sugebėjimais. Šv. Jurgio par. jaun. ateitininkės moksleivės pašoko Žiogelį, Kubilą ir Kalvelį. Joms vadovavo E. Blandytė, akordeonu grojo P. Aleksandravičius. Cicero šv. Antano par. mokyklos mokinių choras, vad. mokyt. J. Kreivėno, sudainavo keletą dainų, pritariant skudučių orkestrui. Pianu palydėjo A. Prapuolenytė. Poezijos padeklamavo A. Bendikaitė, G. Žiupsnytė ir E. Iešmantaitė.

J. Žadeikis

"ATEITIES" SKAITYTOJAMS

Kurie dar neatsilyginę prenumeratą už šiuos 1953 metus, norime vėl priminti, kad toks delsimas labai apsunkina administracijos darbą. Tris kart per metus parašyti po kelis šimtus paraginimų reikia ir daug laiko ir susidaro nemažos pašto išlaidos. Nežiūrint į tai, kad laiku neužmokant prenumeratos mokesčio jau tuo pačiu laikraštis skriaudžiamas, jis dar daugiau skriaudžiamas, kai reikia paraginimams išleisti per metus apie 200 dol.

Mieli skolininkai, nesenai jums esu vėl priminęs jūsų skolą, prašome atkreipti į tai dėmesį ir nenumesti paraginimo į krepšį. Tokių mums dar skolingų prenumeratorių yra apie 300, jų skola sudaro 1200 dol. Šios sumos mums dar reikia subalansuoti "Ateities" biudžetą šiais metais. Laukiu!

KUN. V. DABUŠIS,
Administratorius

PRIEŠADVENTINIS PASILINKSMINIMAS

Lapkričio 21 d. vakare Chicagos moksl. at-kų kuopa surengė pasilinksminimą, į kurį susirinko pilna salė ateitininkų ir jų bičiulių. Programa buvo labai įvairi ir išpildyta pačių moksleivių jėgomis.

Dalyvavo šokėjos: N. Lipčiūtė, A. Šapalaitė, R. Graužinytė ir I. Vytauskaitė. Deklamatorės — I. Palokaitė ir Asta Augiūtė. Savos kūrybos skaitė S. Liulevičiūtė ir G. Mackevičiūtė. Solistė A. Lankutytė padainavo tris dainas. Tautinių šokių grupė sušoko keletą tautinių šokių. Vakarui vadovavo Ald. Šapalaitė. Po programos svečiai pasilinksmino prie gražios muzikos ir užkandžių.

Dalyvė

RINKSIME "ATEITIES" LAUREATUS

Kiekviename "Ateities" numeryje randame po vieną, kartais ir po dvi noveles ar apsakymėlius, o taip pat ir didelį poezijos pluoštą. Visa tai pačių jaunųjų parašyta, dažnai gal pirmieji bandymai ir dar su drebančia plunksna rašyti, bet jie mieli, daug žadantys ir skaitytojų labai šiltai įvertinami.

"Ateities" redakcija, norėdama dar labiau sumegzti ryšį tarp rašytojo ir skaitytojo, skelbia

geriausios novelės ir geriausio eilėraščio, spausdinto 1953 metų "Ateities" numeriuose, rinkimus.

Į konkurso rėmus neįeina mūsų didžiųjų rašytojų kūryba.

KAS RINKS. — Rinksime visi, kurie tik "Ateitį" skaitome, — nesvarbu, ar prenumeratoriai, ar ne.

KAIP RINKS. —Laiške arba pašto atviruke parašykite: 1) Vieną geriausios novelės pavadinimą, jos autorių ir "Ateities" nr., kuriame ši novelė buvo spausdinta. 2) Vieną geriausio eilėraščio pavadinimą, jo autorių ir "Ateities" nr., kuriame jis buvo spausdintas.

Savo balsus siųskite "Ateities" redakcijai iki 1954 metų sausio 15

Rinkimų rezultatai bus paskelbti 1954 m. vasario mėn. numeryje. Laimėtojams—geriausios novelės ir geriausio eilėraščio autoriams—skiriamos piniginės premijos — po $50 kekviena. **Redakcija.**

LIETUVAITĖS MOUNT ST. JOSEPH KOLEGIJOJE

Su naujais mokslo metais įvyko keletas pasikeitimų čia studijuojančių lietuvaičių tarpe. Nors atvyko nauja kolegė iš New Yorko, jų gretos sumažėjo, nes dvi praeitą pavasarį baigė šią kolegiją, tai Julija Vailokaitytė ir Joana Deckytė.

Šiuo metu tad čia studijuoja 5 lietuvaitės: Danutė Aleksandravičiūtė (Brooklyn, N. Y.) — istoriją; Dalia Bartkutė (Cleveland, Ohio), — sociologiją; Rima Grudzinskaitė (Brooklyn, N. Y.) — komerciją; Bronė Kulytė (Brooklyn, N. Y.) — vokiečių kalbą ir Galina Macelytė (Brooklyn, N. Y.) — sociologiją. Iš jų 4 priklauso Stud. At-kų Sąjungai.

Kadangi ribotas skaičius neleidžia susiformuoti į bet kokį lietuvišką akademinį vienetą, visą savo nuo studijų atliekamą laiką bei energiją skiriam reprezentacinei veiklai. Todėl šiandien Lietuva čia ne bereikšmis kraštas, sunkiai išskaitomas žodis geografijos atlase, bet gyva, reali ir daug pasakanti sąvoka, o kolegijos sienose skambanti lietuviška daina — mažos, bet daug kenčiančios tautos kalba. Štai neseniai dideliam studenčių vakare, tarp amerikoniškų šokių ir kalbų, scenoje pasirodė liet. tautiniai drabužiai ir "Lenciūgėlis". Ir niekas nepagailėjo aukščiausio pagyrimo, nes nuoširdi šypsena, lengvas žingsnis ir šokio grakštumas neužginčijamai užkariavo žiūrovų pripažinimą ir susidomėjimą.

gm

PATIKSLINIMAS

Ryšium su "Ateities" 10 nr. kultūrinės apžvalgos skyriuje tilpusia žinutė apie dr. A. Maceinos "Didžiojo inkvizitoriaus" pasirodymą vokiečių kalboje iš J. Medušausko, Muenchene, esame gavę tokį patikslinimą:

"Dr. A. Maceinos veikalas vokiečių kalba, pavadintas "Grossinquisitor" pasirodė 1952 metų pavasarį. Ši knyga susilaukė geros kritikos. Buvo recenzijų Argentinos laikraščiuose. Apie ją plačiai žinomas šveicarų kritikas ir rašytojas (protestantų teologas) prof. W. Nigg yra taip atsiliepęs: "Po Rasanowo studijos apie Didįjį Inkvizitorių tai tikrai geriausias ir pagrindiniausias veikalas". Tai svarūs žodžiai, nes prof. Nigg yra taip pat rašęs apie Dostojevskį (Religioese Denker). Mums tenka tik džiaugtis tokiu gražiu pirmuoju dr. A. Maceinos pasirodymu vakarų Europos kultūrinėje kūryboje".

J. M.

STUDIJŲ DIENOS JAU ČIA PAT

SAS Studijų Dienos ir šiemet rengiamos dviejose vieovėse — Chicaga suburs vakarinės ir vidurinės JAV dalies dalyvius, o New Yorke susitelks rytiečiai. Abu susibūrimai spręs panašias problemas, bet temas išvystys skirtingi prelegentai. Čia pateikiame bendrųjų temų bruožų: Lietuvybė ir religija studento at-ko gyvenime, Lietuvis katalikas studentas dviejų kultūrų sankryžoj, Studento vaidmuo lietuviškojoj bendruomenėj, Lietuviškoji knyga laisvę praradus, At-ko, at-kės santykiai, problemos—atskiri pasikalbėjimai su studentėmis, studentais. Paskaita "Išsilaisvinimo viltys ir tarptautinė realybė" bus skaitoma dalyviams New Yorke.

CHICAGOJ Studijų Dienos įvyks gruodžio 26-27 dd. Tam tikslui numatytos patalpos yra T. T. Jėzuitų namai ir Vyčių Salė. Pramatyti prelegentai: kun. Dr. A. Baltinis, J. Kavaliūnas, A. Repšys, B. Babrauskas, E. Masaitienė, Dr. Z. Smilgevičius. Rengiamas pasilinksminimas ir meno vakaras.

NEW YORKE Studijų Dienų išvakarėse vyks dalyvių registracija ir linksmavakaris. Darbo programa bus vykdoma gruodžio 30-31 dd., Angelų Karalienės ir Apreiškimo parapijų salėse, Brocklyne. Prelegentų tarpe: prof. J. Brazaitis, V. Vaitiekūnas, A. Sužiedėlis ir kt. Rengiamas viešas Naujųjų Metų sutikimas Bossert viešbučio salėje.

Šitokio pobūdžio susibūrimai savo intelektualiniu, organizaciniu, socialiniu ir kitais aspektais suteikia kelerіopos naudos dalyviams ir Sąjungai. SAS Centro Valdyba tikisi didelio šių parengimų pasisekimo ir ragina visus šiomis progomis pasinaudoti.

Kuopų valdybos! Atkreipkite dėmesį, ar visi ateitininkai skaito ATEITĮ.

EAST ST. LOUIS, ILL.

Mūsų "Šv. Kazimiero moksleivių ateitininkų kuopą" aplankė svečiai studentai Vytautas Vygantas ir Arvydas Barzdukas. Barzdukas pasveikino Clevelando ateitininkų vardu ir Vygantas kalbėjo, kaip moderniškai pravest kuopos susirinkimą.

Artimoj ateity kuopa numato švęsti kuopos įsikūrimo trijų metų sukaktį. Ruošiasi suvaidinti dviejų veiksmų komediją: "Vargšas Tadas." Kuopai veikti labai daug padeda St. Louis universiteto studentai Antanas Sabaliauskas, Lilė Savickaitė, Laima Abramikaitė ir Jonas Kučiauskas. Tikimės, kad kuopos įsisteigimo šventę parems ateitininkai sendraugiai.

Jaunųjų ateitininkų būrelis išsirinko naują valdybą, kuri pasiskirstė pareigomis sekančiai: Klemensas Kučiauskas—pirmininkas, Romas Valeika—vice-pirmininkas ir Violeta Juodakytė—sekretorė.

Mūsų mylimas kuopos kapelionas kun. Dr. Ignas Urbonas iškeltas į gretimą miestelį, Belville, bet jis kuopos neužmiršta, visada dalyvauja susirinkimuose, padėdamas kuopai veikti. Į mūsų parapiją atkeltas iš Mt. Vernon, Ill., kun. Gasiūnas ir mūsų gerbiamas kleb. kun. Dr. Antanas L. Deksnys niekuomet mūsų neužmiršta ir visuomet mūsų veikimą remia. Mes esame jiems labai dėkingi. **V. C.**

1953 METŲ TURINYS

STRAIPSNIAI

Alkevičiūtė, A. — Didysis pašaukimas ... 63
Banaitytė, I. — Amerikos Lietuvių katalikiškosios mokyklos ... 80
Barisas, Vyt. — Vanagas ... 108
Baužys, J. — Ką atnešė 1953 m. ... 235
Borevičius, J., S. J. — Asmenybė brendimo keliu ... 25
Br., J. — Ką atnešė 1952 m. ... 3
Brey, E. — Kodėl esate nuliūdę? ... 83
Dambriūnas, L. — Ateitininkiškasis visuomeniškumas ... 75
Gidžiūnas, V., O.F.M. — Susimąstymas prie kryžiaus ... 49
Gidžiūnas, V., O.F.M. — Šventųjų garbinimas ... 201
Gidžiūnas, V., O.F.M. — Sužieduotinė ... 230
Gr., V. — Laurynas Stoka Gucevičius ir jo neoklasikinė kūryba ... 210
Graurogkas, J. — Žmogaus kūrybos pobūdis ... 160
Iešmantas, A. — Organizaciniais klausimais ... 99
Ivinskis, Z., Prof. — Šv. Kazimiero kultas amžių bėgyje ... 52
K. Kęst., J. — Lietuvos vartai į pasaulį ... 11
K. Kęst., J. — Tremties universitetas — pavergtųjų tautų viltis ... 55
Kapočius, F. Kan. — Kun. Jurgis Tilvytis Žalvarnis — At-kų himno autorius ... 131
Karalevičius, Vl., Kun. — Tautos atžala ... 127
Karečkaitė, V. — Žmogaus asmenybės reiškimas ... 211
Kaziulaitis, A. — Ateitininko tautinis kelias ... 156
Kudžma, K. — Lietuvos jaunimas komunizmo pinklėse ... 65
Kudžma, K. — Didysis nenoras ... 226
Leimonas, S. — Aukokimės ir pasišvęskime ... 242
Meškauskas, J., Prof. — Ateitininkas-fermentas visuomenėje ... 32
Nakaitė, Alė — Tėvų namuose ... 11
Nakaitė, Alė — Mokykla ir gyvenimas ... 33
Nakaitė, Alė — Neskaitykime daug ... 82
Petrėnas, J., Kun. — XX amžiaus Madona ... 154
Rūta Alė — Gaudeamus igitur iuvenes dum sumus ... 136
Red. — Prof. K. Pakšto sukaktis ... 204
S., A. — Apie energijos pavertimą medžiaga ... 18
Sabaliauskas, A. — Kaip veikia televizija ... 163 ir 191
S., S. — Vasario šešioliktoji ir jaunimas ... 26
Staniškytė, R. — Lietuviška kalba ir jos palaikymas ... 214
Stud. at-kų aplinkraštis — Į katalikišką, tautinę ir akademinę bendruomenę ... 10
Sušinskas, Alfa — Milžinų dvasia ... 1
Sušinskas, Alfa — Pelenų gyvybė ... 28
Sušinskas, Alfa — Širdies persimainymas ... 53
Sušinskas, Alfa — Kančios triumfas ... 73
Sušinskas, Alfa — Tyliosios didvyrės ... 97
Sušinskas, Alfa — Organizacinis nuobodulys ... 134
Sušinskas, Alfa — Šviestis ir šviesti ... 153
Sušinskas, Alfa — Nors kelias minutes ... 162
Sušinskas, Alfa — Didysis kriminalas ... 182
Sušinskas, Alfa — Mortui Loquuntur ... 209
Sušinskas, Alfa — Paplotėlio šviesoje ... 234
Sužiedėlis, A. — Apie pašaukimą ir pasirinkimą ... 137
Sužiedėlis, S. — Palaimintojo Pijaus X pirmosios enciklikos 50 m. sukaktį minint ... 178
Vaišnora, J., M.I.C. — "Ateities" krikštynos ... 60
Zakarauskas, V., Kan. — Neišsenkamos kantrybės ir geležinės valios lietuvis ... 121
Žadeikis, J. — Pas "Ateities" skaitytojus džiunglėse ... 213

DAILIOJI LITERATŪRA

Aistis, J. — Našlaitis (eil.) ... 97
Audronė, O. B. — Eilėraščiai ... 27
Azorin — Rašytojo palikimas ... 124
Bagdonas, A., P. — Rudens pasaka (eil.) ... 208
Baranauskas, Alb. — Tragedija žvaigždėtą naktį ... 29
Baranauskas, Alb. — De vera amicitia ... 206
Baužinskaitė, A. — Eilėraščiai ... 2
Baužinskaitė, A. — Eilėraščiai ... 74
Bendoriūtė, A. — Žiemos naktim ... 34
Betliejaus asilas kalba ... 241
Bogutaitė, V. — Eilėraščiai ... 128
Bogutaitė, V. — Eilėraščiai ... 203
Buračaitė, G. — Eilėraščiai ... 10
Buračaitė, G. — Liūdesys (eil.) ... 212
Būtėnas, V. — Poste (Eil.) ... 26
Būtėnas, V. — Nežinoma stotelė (eil.) ... 126
Dyke, van, H. — Ketvirtasis išminčius ... 13
Dobrovolskytė, A. — Mano tėvynė (eil.) ... 241
Dž., A. — Ruduo Plungės parke ... 215
Giedraitytė, D. — Suolelis (eil.) ... 213
Giedraitytė, D. — Kur mums Tavęs jieškoti (eil.) ... 240
Guareschi, G. — O laimė vis tylėjo ... 107
J., A. — Milžinas Džiugas miega ... 144
Kalėdinės giesmės ... 228
Kanapėnas, V. — Vaiduoklis Trakų pilyje ... 37
Karečkaitė, V. — Pasakyk (eil.)) ... 14
Karečkaitė, V. — Upelis (eil.) ... 38
Karečkaitė, V. — Neužmirštuolė ir drugelis ... 64
Karečkaitė, V. — Eilėraščiai ... 84
Karečkaitė, V. — Eilėraščiai ... 125
Karečkaitė, V. — Eilėraščiai ... 183
Karečkaitė, V. — Gyvenimas (eil.) ... 235
Kavaliauskas, V. — Lopšinė (eil.) ... 124
Keblinskas, K. — Deitas ... 4
Keblinskas, K. — Kelias į naktį ... 168
Kisielius, R. — Tėvynės ilgesys (eil.) ... 64
Kisielius, R. — Žvaigždė virš Nemuno (eil.) ... 126
Končius, J. — Pirmoji Kaziulio meilė ... 54
Kriaučiūnaitė, D. — Regėjimas (eil.) ... 53
Lagerloef, S. — Raudonkaklėlė ... 78
Laukaitė, R. — Eilėraščiai ... 166
Legenda apie vandenyno nelaimingą meilę ... 86
Lietuvių liaudies pasaka — Velnias eina išpažinties ... 87
Linkevičius, M. — Jaunos dienos (eil.) ... 39
Lino Žiedas — Ar žinai (eil.) ... 102
Lino Žiedas — Eilėraštis ... 136
Macelytė, G. — Neužbaigtas paveikslas ... 129
Marijošiūtė, E. — Nakties paslaptis ... 142
Marijošiūtė, E. — Nujautimas ... 180
Marijošiūtė, E. — Snaigės ir atomas ... 238
Merkelis, A. — Gėlės ... 101
Mikalauskas, B. — Beethoveno mišios ... 167
Natas, P. — Eilėraščiai ... 138
Natas, P. — Eilėraštis ... 167
Natas, P. — Ruduo (eil.) ... 211
Natas, P. — Kryžkelėj (eil.)) ... 236
Nauragytė, D. — Eilėraščiai ... 30
Nauragytė, D. — Eilėraščiai ... 103
Nauragytė, D. — Eilėraščiai ... 155
Nauragytė, D. — Liepa (eil.) ... 161
Nauragytė, D. — Eilėraščiai ... 226
Nemunėlis, Vytė — Vilniaus gėlės (eil.) ... 37
Pakelės Smilga — Pabūk vasara (eil.) ... 211
Putinas — Rūpintojėlis (eil.) ... 7
Rambynas, L. — Mėlynoji sonata (eil.) ... 238
Sadūnaitė, D. — Žibutė (eil.) ... 88
Sadūnaitė, D. — Partizanai (eil.) ... 110
Slaputė — Žilvynio pasaka (eil.) ... 99

Slaputė — Pabūk (eil.) ... 104
Slaputė — Eilėraščiai ... 134
Skrupskelytė, E. — Eilėraščiai ... 135
Šapalaitė, A. — Muzika iš trečio aukšto ... 232
Tagore, R. — Išdykęs vaikas ... 6
Tai atsitiko Betliejuje ... 225
Tikiu ... 239
V., A. — Grafas saugo pušį ... 143
Vieškelio Dulkė — Šventasis Kazimierai (eil.) ... 50
Žalvarnis — Barkarolė (eil.) ... 132
Žalvarnis — Malda už tėvynę (eil.) ... 133

DARBAI IR ŽMONĖS

A., K., Dr. — Gajos korporacijai 25 metai ... 246
B., J. — Vydūnui mirus ... 91
Banaitytė, I. — Paminklėlis Marijai Pečkauskaitei ... 114
Baužys, J. — Lietuvos Vyčiams 40 metų ... 194
Bendoriūtė, A. — 1952 m. Nobelio premijos laureatas Francois Mauriac ... 18
E. — Jaunystė vėl sužydo Marianapolio soduose (Antroji MAS stovykla) ... 184
Gidžiūnas, V., O.F.M. — Vasara šaukia mus ... 109
Gidžiūnas, V., O.F.M. — At-kų dvasios vadų konferencija Chicagoje ... 210
Jurkus, P. — Kun. Antaną Šidlauską prisiminus ... 68
K., A. K. — Iš Pax Romana gyvenimo ... 196
K., Kęst., J. — Į darbą ir mokslą (Ryt. Amerikos Stud. Suvažiavimas New Yorke) ... 35
K. Kęst., J. — Iš Pax Romana gyvenimc ... 148
Karvelytė, U. — Taikos keliais ... 183
Končius, J. — Šešios savaitės Lavalyje ... 190
Kučiauskas, J. — Prie ežero (Moksl. at-kų stovykla) ... 164
Kun. M. Vaitkui 70 metų ... 233
Leimonas, R. — Amerikos kat. kol. studentų federacija ... 248
M., G. — Iš stud. ir moksl. at-kų suvažiavimo Baltimorėje ... 105
Marijošiūtė, E. — Ten netoli Kennebunko (Stud. at-kų stovykla) ... 186
Medušauskas, J. — Tarpt. stud. Caritas konferencija Freiburge ... 248
Red. — Maironio šeštadieninės mokyklos laida ... 31
Red. — Dr. Veroniką Karvelienę prisiminus ... 42
Red. — Ateitininkų Federacijos Vyr. Taryba ... 56
Red. — Mokslus baigusieji ateitininkai ... 139
Red. — Berniukų stovykla Kennebunk Porte ... 165
Red. — Kibirkštėlės stovyklauja (mergaičių stovykla Putname) ... 166
Red. — Ir kanadiečiai stovyklavo ... 190
Red. — Lietuvių Saleziečių Institutas Italijoje ... 218
Red. — Ties lietuviškojo vyčio klausimu ... 220
Red. — Lietuvių kongresas Chicagoje ... 247
Red. — Prof. J. Brazaičiui 50 metų ... 247
Smilgevičius, Z. — Pax Romana studijinis suvažiavimas Vokietijcje ... 141
Suž., A. — Studentai katalikai Europoje ... 92
V., J. — Pax Romana kongresas Danijoje ... 173
Vydas, A. — Tai buvo gražios šventės (Stud. at-kų studijų dienos New Yorke ir Chicagoje) ... 8
Žiogelis — Juozas Šeškevičius — kunigas ... 161

KNYGŲ RECENZIJOS

B. — Gyvačių Lizdas (Francois Mauriac) ... 221
B., A. — Kazys Binkis ir jo lyrika ... 249
B., Alb. — Iš ispanų literatūros (Carmen Laforet "Nada" ir "La Isla y los demonios") ... 94
B., J. — Prof. Eretas apie Rusiją liečiančias knygas ... 45
B., J. — "Baltasis Vilkas" Kazic Binkio ... 150
Baltinis, A. — Žmonijos likimas, Kun. V. Bagdonavičiaus studija apie šv. Jono Apreiškimą ... 197
Baužys, J. — Lietuvių tautos kelias (Prof. Mykolas Biržiška) ... 20
Baužys J. — Dvi knygos jaunimui ("Jaunojo Galiūno Keliu", kun. Pr. Gavėnas, S.D.B. ir "Siela už Sielą" — D. Pilla) ... 70
Baužys, J. — Malda iš širdies (Stasio Ylos Sveika Marija" ... 118
Gulbinas, J. — Lietuvių kalbos istorija Dr. P. Jonikas) ... 225
Gulbinas, J. — Vaikas ir religija (kun. J. Gutausko 'Vaiko Dievas ir religija") ... 249
K., Kęst., J. — Užmirštų tautų žodis ("The Forgotten Republics" Clarence A. Manning) ... 70
K., Kęst., J. — "Aidai" aidi ... 115
Kudžma, K., J. — Čia ras gyvenimo gaires (Lietuvių R. Katalikų Direktyvos Katalikams") ... 21
Kudžma, K. , J. — Modernieji riteriai ("Skautai ir Pasaulėžiūra" Prof. St. Šalkauskis) ... 117
Kr., Vil. — Hardy Shilgen "Tu ir Ji" ... 198
M., G. — St. Būdavo "Loreta" ... 174
M-te, G. — Jurgio Grušo "Pabučiavimas" ... 150
Mažiulis, A. — Senoji mūsų knyga ... 250
Naujokaitis, Pr. — Č. Grincevičiaus "Vidurnakčio Vargonai" ... 149
Red. — "Po Tėvynės Dangum" (Bern. Brazdžionis-Vytė Nemunėlis) ... 46
Sav., J., Dr. — Ig. Šeiniaus "Raudonasis Tvanas" ... 117
Sušinskas, A. — Apie Teresę Neumanaitę ("Teresė Neumanaitė", J. Burkus) ... 222
Tyruolis, A. — Popiežiaus laiškai žmonėms ("Popiežiaus Celestino VI Laiškai Žmonėms" Giovani Papini) ... 174
V. — Kregždutė vaikams (A. Rimkūno "Kregždutė") ... 198
Vėgėlė, A. — Purvynas Klausučių ulytėlėje ("Per Klausučių Ūlytėlę" Liudas Dovydėnas) ... 46

SPORTAS

Ganvytas, P. — Lietuvių sportas 1952 metais ... 16
Ganvytas, P. — Išrinkime geriausią sportininką ... 16
Ganvytas, P. — Du broliai futbole ... 112
Ganvytas, P. — Moteris su 99 pasauliniais rekordais ... 112
Ganvytas, P. — Automobiliu per Afriką ... 145
Ganvytas, P. — Šiltas ir šaltas vanduo ... 145
Ganvytas, P. — Imtynės ir psichologija ... 168
Ganvytas, P. — Dėl laimėtojo garbės (III Š. Amerikos liet. sporto varžybos) ... 192
Ganvytas, P. — Nauja jėga sporte ... 216
Keblinskas, K. — Ledo rutulys ... 66
Šcliūnas, J. — Apie stalo tenisą ... 89
Valaitis, Vyt. — Šis tas apie bėgimą ... 244
Vydas, Arius — Sportiškiausias sportas (Tinklinis) ... 40

ĮVAIRENYBĖS

B., J. — Filmas ... 66
B., J. — Tai yra Cinerama ... 89
B., J. — Šiltas ir šaltas filmas ... 111
Paventis, J. — Naujenybės filmo pasaulyje ... 240
Red. — Paukščiai, vabalai, kupranugariai ... 39

PASTABOS PASTABĖLĖS

12, 36, 62, 85, 106, 151, 181, 212, 237

VISIEMS ATEITININKAMS

Ateitininkų Federacijos piniginio vajaus užbaigtuvėse ir dovanų paskirstyme Brooklyne, N. Y., Apreiškimo parapijos salėje, 1954 m. sausio 10 d., Waterburio Lietuvių Scenos Mėgėjų Teatras vaidins 3-jų veiksmų komediją "TETA IŠ AMERIKOS", sulietuvinta J. Audronio.

Jau 10% laimėjimų knygutes grąžino išplatinę

Kasdien Generaliniam Sekretoriatui gaunama pundai laiškų su laimėjimų knygelių šaknelėmis. Yra labai uolių ateitininkų, kurie paprašo net po kelias knygeles pakartotinai prisiųsti ir yra pasiryžę išplatinti. Uolus ateitininkas mok. Aloyzas Puida, dirbą Kanados miškuose, paprašė net 100 bilietų ekstra ir pasiruošęs visus išplatinti. St. Rutkauskaitė, našlaitė, 18 metų, globoja savo sesutę 10 metų amžiaus, paprašė papildomai prisiųsti dar 50 bilietų. Prie gerų norų daug kas galima padaryti. Federacijos Valdyba prašo visus ateitininkus uoliai atlikti savo pareigas ir jums nusiųstas knygutes nedelsiant išplatinti.

Į visus ateitininkus

Ateitininkų Federacijos Vyriausioji Valdyba yra nutarusi, kad visi ateitininkai ar jų šeimos turėtų skaityti "Ateitį". Nuo šiol "Ateitis" talpins Federacijos Vyr. Valdybos nutarimus bei organizacinius potvarkius, kurie lies ne tik moksleivius ateitininkus, bet ir studentus ir sendraugius. Todėl visi ateitininkai, kurie dar iki šiol neprenumeravo "Ateities", nuo 1954 m. sausio 1 d. prašomi ją užsisakyti, kad kiekvienoje ateitininkų šeimoje būtų bent vienas "Ateities" egzempliorius.

Tuo reikalu "Ateities" neskaitantiems ateitininkams administracija išsiuntinės laiškus ir š. m. kalėdinį numerį susipažinimui. Prašomi atkreipti į tai dėmesį.

At-kų Federacijos Generalinis Sekretorius

PAVYZDINGIAUSI "ATEITIES" SKAITYTOJAI yra Romos jaunieji lietuviai kunigai ir keletas ten gyvenančių ateitininkų. Viso skaitytojų Romoje yra 31 ir visi metų pradžioje už "Ateitį" atsilygina. Tai Dėdės Juozo nuopelnai.

Antroj vietoj yra Amsterdam, N. Y., po to Hamiltonas, Ont. Kanada, Clevelandas ir Detroitas.

Visi Didžiai Gerb. Platintojai labai prašomi visomis progomis priminti skaitytojams jų skolas ir jas išrinkti.

Esu iš anksto dėkingas.

KUN. V. DABUŠIS,
Administratorius

"ATEITIES" ATSTOVAI IR PLATINTOJAI

ANGLIJOJE — Kun. J. Kuzmickas, 21 Ann Place, Little Horton, Bradford, York.

ARGENTINOJE — Kun. Pr. Garšva, Mendozza 2280, Avellaneda, Buenos Aires.

AUSTRALIJOJE — Kun. P. Jatulis, Archbishops House, West Terrace, Adelaide.
Vyt. Čižauskas, 36 Grosvernor St., Moonee Ponds, Melbourn.

BRAZILIJOJE — Kun. P. Ragažinskas, Caixa Postal 4118, Sao Paulo.
M. Laurinaitis, Caixa Postal 118, Sao Paulo.

KANADOJE — Vyt. Aušrotas, 206 Gilmour Ave., Toronto, Ont.
Jer. Pleinys, 113 Cannon St., Hamilton, Ont.
"Tėviškės žiburių" knygynas, 941 Dundas St., Toronto, Ont.
"Spaudos Kioskas", 377 Williamboard St., Verdun — Montreal, Que.
J. Urbonas, 575 Giles Blvd., W. Windsor, Ont.

KOLUMBIJOJE — Kun. N. Saldukas, Ibague, apartado national 20.

VENECUELOJE — Kun. A. Sabaliauskas, Colegio Salesiano, apartado 369, Caracas.

VOKIETIJOJE — Kun. Alf. Bernatonis, (16) Dieburg / Hessen, Minnenfeldstr. 33.
Kun. P. Girčius, Lager Wehnen, (23) Oldenburg i. Old.
Kun. A. Paškevičius, (16) Lempertheim, Huettenfeld, Schloss Reunhof.

U. S. A. — K. Bradūnas, 1127 Bayard St., Baltimore 23, Md.
K. Prišmantas, 1805 W. 46th Street, Chicago 9, Ill.
J. Karvelis Co., 3322 So. Halsted St., Chicago 8, Ill.
A. Valavičius, 5827 So. Claremont Ave., Chicago 36, Ill.
V. Rocevičius, 1319 E. 89th Street, Cleveland 6, Ohio.
Degutis, 6668 Southern Ave., Detroit 10, Mich.
V. Vaitkus, 85 Arnold St., Waterbury 8, Conn.

Kas nupirks Ateitininkų Federacijos vajaus proga knygutę už 10 dol., tam bus užskaitytas At-kų Šalpos Fondo nario mokestis už 1953 metus.

Apie tai rašo kiekviename numeryje **DARBININKAS.** Tad atsikvieskite jį į savo namus! Per jį susirišite su viso pasaulio lietuviais.

Prenumeratos kaina metams JAV 6.00 dol., užsienyje ir Brooklyne 6.50, pusei metų 3.50 dol.

Rašykite:
DARBININKAS,
680 Bushwick Ave.,
Brooklyn 21, N. Y.

ATSIŲSTA PAMINĖTI

LIETUVIŲ DIENOS, lapkričio mėnesio numeris.

EGLUTĖ, vaikų žurnalas, lapkričio mėn. numeris.

NEWS FROM BEHIND THE IRON CURTAIN, įdomus anglų kalba žurnalas apie gyvenimą ir faktus už geležinės uždangos. Lapkričio mėn. numeris.

AMERIKOS LIETUVIŲ VARDYNAS, Jungtinių Amerikos Valstybių žinomesnių lietuvių biografinės žinios, I knyga. Išleido Lietuvių Dienų leidykla Kalifornijoje, 297 p.

DIEVO TARNAS ARKIVYSKUPAS JURGIS MATULAITIS (MATULEVIČIUS). Turinyje: trumpas arkivyskupo Jurgio Matulaičio gyvenimo atpasakojimas ir jo sielos atskleidimas. Parengė kun. Dr. J. Vaišnora, MIC. Išleido Nek. Pr. Seserys.

LAIŠKAI LIETUVIAMS, nr. 11, lapkričio mėn. Turinyje, kaip visada, skiriama nemaža vietos aktualiems jaunimo klausimam.

ALp(LKA)1786
1953, Nr.10

90.725.155